

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEXY NERD

Revised Edition

He is one
cocky nerd...

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
Kayley Loring

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

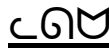
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

SEKSİ NERD: YENİLENMİŞ BASKI

KAYLEY LORING

SEXY NERD

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Kayley Loring

İÇİNDEKİLER

Giriş: JOHN

1. Olivia
2. John
3. Olivia
4. Olivia
5. John
6. Olivia
7. John
8. John
9. Olivia
10. John
11. John
12. Olivia
13. John
14. Olivia
15. John
16. Olivia
17. John
18. John
19. Olivia
20. John
21. Olivia
22. John
23. Olivia
24. John
25. Olivia
26. Olivia
27. John
28. John
29. Olivia
30. John
31. Olivia

Epilog: John

Kayley Loring'in diğer eserleri

Kayley hakkında

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve hadiseler ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylara, mekanlara veya yaşayan ya da ölü gerçek kişilere herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

YAPAY ZEKÂ EĞİTİMİ YASAKTIR: Yazarın [ve yayıncının] telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek üzere üretken yapay zekâ (YZ) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu çalışmanın üretken YZ eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanımına lisans verme hakkını saklı tutar.

*Metin Telif Hakkı © 2026 Kayley Loring'e aittir.
Her hakkı saklıdır*

İllüstrasyonlar ve Kapak Tasarımı: Qamber Designs
Kopya Düzenleme: Mandi Andrejka, Mürekkep Kalem Düzenleme
Düzeltilme: Jenny Rarden

USA TODAY
BESTSELLING AUTHOR

Kayley LORING
FUNNY SEXY SWEET ROMANCE

ÖNSÖZ: JOHN

İKİ YIL ÖNCE

Çaykovski'nin müziği her zaman kalbimi hızlandırmıştır, ama hayatımın geri kalanında bu muhteşem valsı duymak, vücudumdaki tüm kanı en zekâsız yanıma yönlendirecek. Bana zarafeti, hareketi, tutkuyu ve inanılmaz derecede esnek, kadınsı, cüretkar bir varlığı hatırlatacak. Bana hayatta nelerin mümkün olduğunu hatırlatacak.

Şu an bile, ondan yetmiş metre uzakta, bu tiyatroda etrafım yabancılarla çevrili olsa da, sadece onun verebileceği bir şekilde hayata geri dönüyorum.

Olivia.

Ah. Yaşa. Ee. Evet.

Ahhhh-livia.

Gençliğimin masum aşkı olmaya aday şey.

Ergenlik hormonlarımın azgınlığını azgın bir şekilde, çoğunlukla tehditkar bir şekilde kışkırtan, biraz da umursamaz bir işkenceci.

Gençliğimde en kirli ve yasak fantezilerimin gizli yıldızı.

Pek çok konuda dahi sayılırım ama profesyonel bir bale gösterisine ilk kez katılıyor olmam aptalca. Olivia on iki yaşındayken bir dans gösterisine gitmiştim ama o zamanlar tayt giymiş kızlar ve sıcak bir stüdyoda piyano çalan bir kadın vardı. Bu ise her açıdan muhteşem ve nefes kesici. Seyirciler tamamen orkestraya, karanlık perdeye yansıyan ay ışığına ve önümüzde mükemmel bir düzen içinde sahne boyunca süzülen ve kanat çırpıp Pittsburgh Balesi üyelerine kapılmış durumda. Akla gelebilecek en zarif şekilde büyüleyici.

Tıpkı en yakın arkadaşımın küçük kız kardeşi gibi.

Çoğu insan buraya genel deneyim ve baş balerin için geliyor, ama benim gözlerim hep Olivia'ya takılıyor. O bale topluluğunda. Programda "çırak" yazıyor, ama eminim ki tüm topluluğun en güzel ve büyüleyici dansçısı olduğunu gören tek kişi ben değilim.

Yıllar önce bana huysuzca "kızıl kahverengi, aptal!" diye söylediği uzun, kızıl-kahverengi saçları, diğerleri gibi güzel bir tüy bandının altında yukarı doğru şekillendirilmiş ve geriye doğru taranmış. Beyaz kostümü, topluluktaki diğer dansçılarıinkiyle aynı. Ama hareket ediş biçimi... Dünyada başka hiç kimse onun gibi hareket etmiyor. Parmak ucunda dururken sırtının kavislenmesi, kollarını uzatıp bacağını zarifçe yukarı kaldırması... o kadar yükseğe ki...

Bu kuğular ciddi ve o da vücuduna tamamen hakim, ama ben onun neşesini ifade etmekte zorlandığını görüyorum. Çenesini nasıl kaldırdığını, o güzel boynunu nasıl uzattığını, o inanılmaz uzun kirpiklerinin arasından aşağıya nasıl baktığını görüyorum. Hassasiyetin altında yatan hareketten duyduğu sevinç ve diğerleriyle uyum içinde hareket ederken sergilediği tamamen eşsiz ruhu görüyorum.

Loş sahne ışıklarında bile, narin yüz hatları beni büyülüyor.

O zarif tütü içinde bile, ince kıvrımları benim sağduyumu tehdit ediyor.

O, hareket halindeki bir şiir, ben ise bir bedene bağlı olan bir beyinim.

Her zaman çoğu insandan daha fazla beynimi kullanmış olsam da, şimdi anlıyorum ki, son derece formda olan vücudumla yapabileceğim çok daha fazla şey var. Yıllardır Olivia, beynimi istila eden, bana bir bedenim olduğunu hatırlatan genç kadın oldu. Onun bedenini isteyen bir beden. Her mantık çizgisi beni birlikte olmamamız gerektiği sonucuna götürdü. Ve yine de... onun kokusunun, dudaklarından dökülen sözlerin her anısı beni kelimesiz, düşüncelerden arınmış yanıma geri götürüyor. O yerde biliyorum ki, ancak onunla birlikteyken kendimi bütün hissedebileceğim.

O benim burada olduğumu bilmiyor. Kardeşi kesinlikle burada olduğumu bilmiyor. Ben de altı saat öncesine kadar burada olacağımı bilmiyordum, ama bu şimdiye kadar verdiğim en iyi ani kararlardan biri oldu.

Şimdi neden hayatını buna adamaya karar verdiğini anlıyorum.

Şimdi onun çok zeki olduğunu anlıyorum.

Artık onun hedeflerine ulaşmasına yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyorum.

Tüm vücudumu saran bir ürperti hissediyorum, tıpkı Einstein'ın genel görelilik teorisi için matematiksel denklemini gerçekten anladığım an gibi. Yıllarca kavramı kavramaya çalıştıktan, cebir, kalkülüs, çok değişkenli kalkülüs, doğrusal cebir, diferansiyel geometri, tensör kalkülüsü öğrendikten sonra, nihayet alan denkleminin gerçek matematiğini kavradım. Tıpkı madde ve enerjinin uzay-zamana nasıl eğrileceğini nasıl söylediğini açıklayan o zarif denklem gibi, bu farkındalık beni gelecekte onun benim olacağı bir ana, geçmişte ona karşı duyduğum çekimi ilk kez kendime itiraf ettiğim ana bağlıyor. Hayatımda önemli olan her şey birdenbire aydınlanıyor; evrenimin tarihi ve genişlemesi. Şeylerin nasıl ve neden bu şekilde evrimleştiği. Olivia eğrilmiş bir uzay-zaman ve farkında olmadan bana nasıl hareket edeceğimi söylüyor.

Bu, tıpkı girişimimi kurma fikrini edindiğim an gibi, hayatım boyunca hatırlayacağım bir an olacak.

Bir gün, en yakın arkadaşımın küçük kız kardeşiyle evleneceğimi fark ettiğim bu anı hatırlayacağım.

Neredeyse dört yıldır birbirimizi görmedik. Muhtemelen beni hâlâ sinir bozucu bir inek olarak görüyor. Muhtemelen ondan hoşlanmadığımı düşünüyor. Belki de beni hiç düşünmüyor bile. Ama bir gün... Çekim gücü iki yönlüdür. Benimkisi sadece daha da güçlenecek.

Seyircilerin büyük çoğunluğu binadan çıkana kadar bekledim, sonra lavanta buketini "Sahne Arkasına" yazan bir tabelanın bulunduğu iç kapıya götürdüm. Asistanım, şehirdeki lüks bir çiçekçiden acele sipariş vermek ve buketi otelime daha erken teslim ettirmek zorunda kaldı. Bu, otelin resepsiyon görevlisinin lavanta rengi çiçeklerden oluşan bir buket sipariş ederek beni büyük ölçüde hayal kırıklığına uğratmasından sonra oldu. Görünüşe göre, lavanta bitkileri burada kışın mevsiminde değil, bu da son derece elverişsiz. Ama lavanta olmalıydı. Olivia Montgomery'ye en sevdiği çiçekten daha azını sunamazdım.

iPad'i olan kibar bir genç adam, insanlardan isimlerini soruyor ve bir listeyi kontrol ediyor. Ben listede yokum. Neden kimse beni listeye eklemeyi düşünmedi? Kulaklığıyla birine beni geri göndermesinin uygun olup olmadığını sorması gerekecek. Beklemek ve yabancılarla kısa

sohbetler etmek zorunda kalacağım. Teknoloji, matematik veya mühendislik hakkında hiçbir şey bilmeyen yabancılar. Muhtemelen bale veya hava durumu hakkında konuşmak isteyecek yabancılar. Henüz bale hakkında yeterince bilgim yok ve termodinamik, atmosfer fiziği ve akışkanlar dinamiğinin en azından temellerini anlamayan hiç kimseyle hava durumu hakkında konuşmayı reddediyorum. Buna değmeyebilir.

Önümde deri ceket giymiş, uzunca kum sarısı saçlı bir adam var. Esrar, sentetik misk ve züppece saçmalıklar kokuyor. Cep telefonunda menajeriyle konuşuyor ve serçe parmağında işlemeli gümüş bir yüzük taktığını görebiliyorum. Ondan son derece nefret ediyorum. Muhtemelen bir benzin istasyonundan aldığı sıradan bir kırmızı gül buketi tutuyor.

Kapıdaki adama tanıdığı birkaç kişiyi ziyaret etmeye gideceğini, ancak güllerin Olivia Montgomery için olduğunu söyler.

Hayır, asla.

Bu herif kim lan?

iPad'li adama adının Julian Bartlett olduğunu söylüyor.

Sen kimsin lan Julian Bartlett?

Kapıdaki adamın gözleri parladı. Aman Tanrım, bu esrar kokulu, sıradan güller satın alan, ince telli saçlı adam bale dünyasında önemli biri olmalı. Sanırım bu da bir şeymiş.

"Ah, tabii ki Bay Bartlett. Şapkanız olmadan sizi tanıyamadım."

Sanırım hasta olacağım.

"Çalışmalarınızın büyük bir hayranıyım," diye devam ediyor Kapıcı.
"Olivia sizi bekliyor."

Şansın bol olsun dostum. Kırmızı güllerin klişe olduğunu düşünüyor. Kardeşi senden nefret ederdi. Bütün ailesi senden nefret ederdi. Ben de senden kesinlikle nefret ediyorum.

Ama bu ideal bir durum değil.

Olivia'nın başka bir adamdan hamile olabileceği aklıma hiç gelmemiştir.

Onun beni beklemediğini biliyorum, ama normalde fötr şapka takan, deri ceket, serçe parmağındaki yüzüğü ve düşüncesizce seçilmiş klişelerden oluşan buketiyle orada olan birinin karşıma çıkması yanlış bir sürpriz olurdu.

O heriften nefret ediyorum.

Ama aynı zamanda... bu da iyi.

Bu bir sorun.

Sorunlar, benim gibi zeki insanlar için çözüm üretme fırsatıdır.

İşte burada kendimi en iyi hissediyorum. İşte burada yaratıcılığımı ortaya koyuyorum. İşte burada, bu lanet olası herifin ve gelecekteki eşime dandik benzin istasyonu çiçekleri getirebileceğini sanan diğer tüm heriflerin sorununa bir çözüm üretiyorum.

Kapıdaki görevli lavanta buketimi koklamak için eğildi. "Mmm, harika kokuyorlar. Kimi görmeye geldiniz?"

Bir an duraksadıktan sonra ona, "Kimseye. Olivia Montgomery'nin bunları aldığından emin olabilir misin?" demeye karar verdim.

"Tabii. Şanslı kız. Kart var mı? Kimden geldiğini anlayacak mı?"

"Hayır. Kimden geldiklerini bilmeyecek. Sadece onlara ulaştığından emin ol." Gitmek için arkamı döndüm, adımı sorduğunda onu duymamış gibi yaptım.

Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Ben daha yirmi beş yaşındayım. O da sadece yirmi bir yaşında. Bekleyeceğim. Daha da çok çalışacağım. Daha da zenginleşeceğim, daha da başarılı olacağım. Bale hakkında bilmem gereken her şeyi öğreneceğim. Daha yakışıklı olacağım. Cinsellikte daha iyi olacağım. Her şeyde daha iyi olacağım. Daha iyi bir forma gireceğim.

O adamdan daha iyi bir forma gireceğim. Muhtemelen çok zayıf ve kasları cılız. Muhtemelen tüm vücudunu tıraş ediyor ve boşalırken kendi adını bağırlıyor. Julian. Gerçekten daha gösterişli bir isim düşünemiyorum.

Ama o adamın önemi yok. O, benimle birlikte olmadan önce birlikte olacağı adamlardan sadece biri. Onu tanıyan adam benim. Öpeceği son adam benim. Evleneceği adam da benim. Sonunda.

Yeter ki en yakın arkadaşım beni önce öldürmesin.

BÖLÜM 1

OLIVIA

ŞİMDİ

“Affedersiniz, Şef?” Servis tezgahına bir tabak koydum ve pencereden yardımcı şefe göz kırptım. “Bu muhteşem burger iyi pişmiş görünüyor. Ben kendi not defterimde orta az pişmiş olarak işaretlemiştim. On iki kişilik fişi kontrol eder misiniz?”

Carlos, görünmez bir fişi kontrol ediyormuş gibi yaparak, "Burada 'aferin, tatlım' yazıyor," diye cevap veriyor ve sonra tembelce somona garnitür eklemeye devam ediyor. İkimiz de siparişi yanlış aldığını biliyoruz. Utanç verici bir boşanma sürecinden geçiyor, bu yüzden hepimiz ona biraz anlayış gösteriyoruz, ama son zamanlarda her vardiyada en az bir garsonun siparişini yanlış alıyor.

Öğle yemeği yoğunluğunun sonuna yaklaşıyoruz, ancak bu siparişi veren takım elbiseli adam, olay çıkarıp hamburgeri geri gönderecek türden biri gibi geldi bana. "Pekala. Benim korkunç hatama rağmen, beyefendi kesinlikle az pişmiş istedi. Lütfen yeniden yapar mısınız? Çok özür dilerim, Şef."

Carlos, Milo'nun gelip siparişi almasından yarım saniye önce, isteğimi düşünüyor gibi büyük bir gösteri yaparak sipariş verdi. "Pekala. Senin için yapacağım, Parıldayan Ayaklar. Ama kendine çeki düzen vermen gerek, anladın mı?" Bana göz kırptı ve bu, şimdiye kadar gördüğüm en hüzünlü göz kırpmaydı.

"En iyisisiniz Şef. Ona bir meze ikram edeceğim."

Ve böylece devam ediyor. Büyük resme baktığımda, bu işi kaybetmemem gerektiği için küçük şeylerle uğraşacak vaktim yok. En azından Ağustos sonuna kadar.

Bir bale dansçısının hayatına kendini adamak tutku, disiplin, azim, titiz mükemmeliyetçilik, tekrar, yüksek düzeyde fiziksel acıya dayanıklılık, takım çalışmasına yatkınlık ve zorluklar karşısında çelik gibi bir özgüven gerektirir. Tüm bu özelliklere sahip olduğumu ve bunların hayatımın diğer alanlarında da bana çok fayda sağladığını söylemekten mutluluk duyuyorum. Özellikle garsonlukta. Ama bu, her yaz garsonluk yapmak zorunda kaldığımda ara sıra sinirlenerek uyanmadığım anlamına gelmiyor. Elbette, dans şirketindeki mütevazı maaşlarını sezon dışı dönemde takviye etmek zorunda kalmamış şımarık meslektaşlarımı tekmelemeyi hayal etmekten de geri kalmıyorum.

Müdüre takım elbisenin kalamarını bedavaya alıp alamayacağımızı soruyorum ama aklımda Fındıkkıran balesinden "Şeker Perisi Dansı"nın koreografisi canlanıyor.

Ağustos sonlarında Bay Area Dance Company'de bale topluluğunda ikinci sezonuma başlıyorum. Temmuz ayındayız. Yaz tatili, aşırı çalışan vücudum için hoş bir mola, ama banka hesabım için acımasız bir darbe. San Francisco, çıraklık yaptığım Pittsburgh'dan yaklaşık bir milyon kat, büyüdüğüm Cleveland'dan ise milyarlarca kat daha pahalı. Sezon dışı dönemde para kazanmak için her zaman garsonluk ve arada sırada birkaç modellik işi yaptım. San Francisco'da garsonluk yaparak Cleveland'dakinden çok daha fazla para kazanabiliyorum. Çok daha fazla.

Öğrenci kredisi borcumu ödemek için çok daha fazlasına ihtiyacım var.

Birkaç ay öncesine kadar YouTube kanalımdan oldukça iyi bir ek gelir elde ediyordum, ancak o zaman kanalı kapatmam gerektiği bildirildi.

Bale dünyasında dediğimiz gibi, bu tam bir felaketti. Sekiz ay boyunca haftada iki kez "Bale dansçısı olarak bir günde ne yiyorum" ve "Benimle hazırlanın" tarzı videolar yayınlamıştım. Videoları düzenlemek ve yorumlara cevap vermek için geç saatlere kadar ayakta kalmıştım. 80.000'den fazla abonem ve çok sayıda izlenmemle, reklam gelirlerinden o kadar para kazanıyordum ki, sezon dışında sadece yarı zamanlı garsonluk yapmam gerekecekti. 100.000 aboneye ulaştığımda daha da fazla kazanabilirdim. Ama ne yazık ki, yayınları durdurmam emredildi. Tam olarak bu yasal terimlerle değil. Abonelerimi kaybetmemek için tüm

videolarımı gizli hale getirdim, ama algoritmalar açısından bakıldığında hesabımı silmiş gibi oldum.

Bu tamamen saçma sapan şirket politikalarıydı, ama ben kurban değilim. Hâlâ geçimimi sağlıyorum. Hedefime odaklanmış durumdayım. İyi haber bu.

Gerçekten iyi haber şu ki, daireme yürüme mesafesinde harika bir restoranda çalışıyorum. Daha az iyi haber ise, son modellik işimde elleri yapış yapış olan ürkütücü bir fotoğrafçı vardı, bu yüzden modellik işlerimi azaltıp burada daha fazla vardiya alıyorum. İşte bu yüzden bugün, tam da Kennedy Sloane'un sevgili babasıyla öğle yemeği yediği gün, öğle vardiyasında çalışıyorum. Bu da, bale dünyasında dediğimiz gibi, son derece berbat bir durum.

Kennedy benimle birlikte aynı ekipte. Yeterli bir dansçı, kemikli poposunun etrafında kelimenin tam anlamıyla daireler çizerek dans edebilirim, ama geçen sezon yeni eserler festivalinde yer aldı çünkü babası şirkete büyük bir bağış yapmıştı. Ayrıca babasını, sanat yönetmenini YouTube kanalımı kapatmam için teşvik etmeye de ikna etti. Tamamen uydurma, haksız ve benim hiçbir kontrolüm olmayan bir nedenden dolayı. Sadece Instagram'daki takipçi sayısından daha fazla YouTube abonem olduğu için kıskanıyordu ve—aman Tanrım, bunu kafamda söylerken bile çok çocukça ve aptalca geliyor.

İyi haber şu ki, kırgın değilim!

Tamam, bu konuda biraz kırgın olabilirim.

Ama ben o huysuz kız değilim. Dansçılarla ilgili bir filmde, yanlış taraftan gelen kavgacı kız da olmadım. Ailem tam da zenginlerin arasında. Olabilecek en orta sınıf. En azından şımarık zengin kız karakteri değilim, çünkü o kıza asla hayır gelmez. Ve kesinlikle saf, küçük kasabalı genç kız da değilim. Ama eğer bir dans şirketinin dışında gelir elde etmek için yaptığım her girişim, o küçük, sivri suratlı herif bunu duyduğunda engellenecekse, nasıl o küstah girişimci olabilirim ki?

Harika haber şu ki, Kennedy benim oturduğum bölümde değildi, bu yüzden ona servis yapmak zorunda kalmadım. Ama kadınlar tuvaletinden dönerken beni gördü ve hayatımda gördüğüm en yapmacık şaşkınlığı sergiledi. Sanki bir saatten fazla önce restorana girdiğinde beni fark etmemiş gibi, gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde bana doğru yaklaştı.

“Olivia?! Aman Tanrım, merhabaaa!” Yapmacık tiz bir ses. Üç öpücük. Tamamen saçmalık.

"Merhaba Kennedy. Nasılsın?"

"Çok iyiyim, teşekkürler! Burada ne yapıyorsunuz? Burada olduğunuzdan haberim yoktu, yoksa sizi de aramıza davet ederdim."

"Teşekkür ederim, ama şu anda çalışıyorum." Bu yüzden belimde restoranın logosuyla süslenmiş, üç cepli siyah bir önlük var.

"Yani iş yemeği için mi buradasınız?" diye soruyor. "Mesela, bir menajerinizle mi?" Menajerim olmadığını biliyor.

"Hayır. Yani burada garson olarak çalışıyorum."

Bunu ona itiraf etmeme gerçekten şaşırmış gibi görünüyor. "Ah! Ah, ne harika! Ne güzel bir restoran." Vay canına. Bu kadına En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu Oscar'ı verilmeli. Ve şimdi soğuk elini kısa, küçümseyici bir an için omzuma koyuyor ve "Çok gurur duymalısın" diyor.

"Tamam aşkım."

"Cidden—Instagram'a bir fotoğraf paylaştım ve takipçilerim hep birlikte: 'O yeri çok seviyorum!' diyorlar. Bizim de bir fotoğrafımızı paylaşmalıyım! Hayranlarım bayılacak! Yani bizim hayranlarımızdan bahsediyorum."

"Aslında şimdi müşterilerime hizmet etmeye geri dönmem gerekiyor, ama sizi görmek çok güzeldi."

"Sen de tatlım." Üç öpücük daha. "Seni babanla tanıştırdım ama Paris için bavul hazırlamamız gerektiği için çok acelemiz var!"

"Tamam. Hoşça kalın."

Yılın büyük bir bölümünde kaslarım sürekli ağrıyor. Yazın ise egom zedeleniyor. Bütün bunların üstünde olmalıyım. Garsonluk bir amaca ulaşmanın aracı ve San Francisco'da şaşırtıcı derecede iyi bir yaşam sürmenin aracı olduğu için şanslıyım. Öyleyse—derin bir nefes al, şansımı içime çek, tut. Zehirli Kennedy dumanlarını dışarı ver. Artık Evrenden daha fazla nimet almaya açığım.

Ve Milo'nun CBD sakızlarından biri.

Saat ikiyi geçmişti, yani işler yavaşlamaya başlamıştı. Üç derin, sakinleştirici nefes daha aldıktan sonra, Milo da dahil olmak üzere ön taraftaki personelin yarısının, dışarıdaki kaldırımında duran yakışıklı adama bakmak için barın etrafında toplandığını fark ettim. Burgerim henüz hazır değildi, bu yüzden onlara katılmak için zarif adımlarla bara doğru yürüdüm.

"Ben zaten kaptım," diye bilgilendiriyor beni Milo. Arkadaşım Milo, sakalı, papyonları, askıları, dar vintage tişörtleri ve yanık turuncu deri ayakkabılarıyla tuhaf bir eşcinsel hipster inek tipi. Müzik, sanat veya moda

zevklerimiz birbirini hiç sevmiyor ama erkekler konusunda tamamen aynı zevke sahibiz.

"Şu çene hattına bakın," diye mırıldanıyor. "Böyle bir çenem olsaydı günde iki kere tıraş olurum."

"Yakışıklı Adam" diye anılan bu genç adam, dışarıda cep telefonu ile konuşurken yandan görünüyor. Üzerindeki lacivert pantolon kalçalarına o kadar mükemmel oturuyor ki, kaslı ama hafif yuvarlak kalçalarında adeta dans edebilirdim. İçimden bir ah çektim. Hayatım, süper dar tayt giymiş erkek dansçıların kalçalarıyla dolu geçti, ama dışarıda sevimli bir adamın kalçasını görmek bana her zaman dopamin patlaması yaşatır. İşte tam da ihtiyacım olan şey buydu.

"Tıraş olmamasına sevindim," diyor ev sahibi Tara. "O adamın en seksi yanı sakalı. Bir de kalçası."

Hafifçe el sıkışmak için elimi kaldırıyorum.

"En iyisi içeri gelsin," diye devam ediyor. "Böyle bir restoranın önünde durup içeri girmemek çok kaba."

"Tanrım, eminim çok kaba biridir. Umarım içeri girer ve bana hakaret eder. Pantolonuma işer ve sevinçten dans ederim." Milo şaka yapmıyor.

"Lütfen bana pantolonundan boşalma dansının koreografisini yapabileceğimi söyle."

İkimiz de ellerimizi havaya kaldırıp, parmaklarımızı iyice açarak, fısıltıyla "Boşalma elleri!" diye bağıryoruz ve sonra o kadar çok gülüyoruz ki, müdür bize ters ters bakıyor.

Buna değer.

Kennedy'nin babasıyla restorandan çıktığını görünce günüm daha da güzelleşti. Kaldırımda yanından geçerken yakışıklı adama baktı. Givenchy çantasının içine bakmak için durdu, belli ki adamın onu fark etmesini bekliyordu. Ama adam fark etmedi. Ondan uzaklaştı. Sinirli görünüyordu.

O adamda beğenilecek çok şey var.

Yavaşça penceremize doğru döndü ve kendisine bakan küçük kalabalığı fark etti. Hemen, sanki çekici bir yabancıyı nesneleştirmek yerine bir personel toplantısı yapıyormuşuz gibi, canlı bir şekilde birbirimizle konuşmaya başladık. Sonra dağıldık.

On ikinci masadaki takım elbiseli kişiye az pişmiş hamburgeri servis ettikten sonra, arkadaki personel tuvaletine gitmek için kısa bir ara veriyorum.

Ellerimi yıkarken, Milo'nun kapının hemen dışında beni çağırdığını duydum.

Kapıyı açar açmaz, "Şu adamı tanıyor musun?" diye sordu.

"Hangi adam?"

Sesini alçaltarak, "Jizz in My Pants denen adam! Tara, senin bölümünde oturmak istediğini söyledi. Hemen gidip onunla konuş! Kötü biri olup olmadığını ve görünüşü kadar kötü kokup kokmadığını öğrenmem lazım." dedi.

Bu gerçekten ilginç.

Adamın masasına doğru yavaşça ve ağır adımlarla ilerledim. Onu tanıdığımı sanmıyorum. Yaş olarak benden birkaç yaş büyük, olgunluk seviyesi olarak da en az on yıl daha büyük görünüyordu. Kısa, dalgalı saçları en sevdiğim solmuş siyah tişörtümün rengindeydi, gözleri okyanus mavisiydi ve tüm bu özelliklerinin toplamı güneş ışığında adeta elektrik saçıyordu.

Bana baktığında gözleri neredeyse fark edilmeyecek kadar irileşiyor, göz bebekleri genişliyor. Nefesini tutuyor gibi görünüyor, ardından yüzünde kocaman, dişli bir gülümseme beliriyor ve yüzünü tamamen değiştiriyor. Güzel beyaz dişleri beni neredeyse kör ediyor. Bütün gün yüzüne bakabilirim diye düşünüyorum. Gözleri hızla ayaklarıma iniyor ve tekrar yukarı çıkıyor. Bir dansçı olarak baştan aşağı süzölmeye alışkın olduğum kadar alışkınım, ama alt karnımda hafif bir titreme hissetmenin yanı sıra... kendimi bilinçli hissediyorum? Bilinçsizlik böyle bir şey mi acaba? Bunu benden attığımı sanıyordum.

Hem onun bakışlarının son derece farkındayım hem de bu adamın yüzünden büyülenmiş durumdayım.

Ve sonra konuşuyor...

"Hey, Minik Dansçı."

Ona bakıyorum. O gülümsemenin, tanıdık, kendini beğenmiş bir sırıtışa dönüşmesine. O küstah, çok küstah sırıtışa.

"Johnny?" Adını söylüyorum; bir soru, bir ifade ve hafif bir küfür arasında bir yerde, beynim onun olduğunu tam olarak algılamadan önce.

John Brandt.

Abimin en iyi arkadaşı.

Tanıştığım ilk erkek insan, genetik olarak benimle akraba değildi.

Onun ve kardeşimin inek tipler olduğunu anlayacak yaşa geldiğimden beri ona Johnny B. İnek Topu diye sesleniyorum. Anaokulundaydım, onlar

dokuz yaşındaydı. Muhtemelen on günlükken beri ona karşı gizli, açıklanamaz bir hayranlığım vardı. Ta ki onun bir anlamda dahi olabileceğini ama beni hak ettiğim gibi sevecek kadar zeki olmadığını anlayacak yaşa gelene kadar. Ve böylece yoluma devam ettim. Hem de çok hızlı bir şekilde.

Johnny B. Nerdballs, ne zaman bu kadar yakışıklı oldun?

"Beni tanımadınız mı?" diye soruyor. Gerçekten şaşırmış gibi görünüyor. Sanki onu en son gördüğümünden beri sevimli halinden Adonis'e dönüştüğünü bilmiyormuş gibi.

"Farklı görünüyorsun..." Duruşumu değiştiriyorum, iki ayağım da yere düz basıyor, sanki bir şekilde devrilmekten korkuyordum gibi. Ona sarılmak için bir hareket yapmıyorum çünkü birbirimize sarıldığımız tek bir anı bile hatırlamıyorum.

"Doğru. Sonunda kendime daha iyi bakmaya başladım."

Amin.

Evet, öyle yaptın.

Büyürken Johnny'nin yüzünü neredeyse kardeşiminki kadar sık görüyordum, ama artık neredeyse tanınmaz halde. Gözlük takmıyor, bu da önemli. Yoğun bir şekilde meraklı gözlerine doğrudan bakabilmek... ürkütücü. Elmacık kemiklerinin tamamını görmek ise insanı etkisiz hale getiriyor. Solgun teni, koyu halkaları, derisinin altındaki şişkinlik yok olmuş. Çok zengin birinin altın rengi ışıltısına, sıkı tenine ve kendinden emin duruşuna sahip. Ve gerçekten de çok zengin. Detayları bilmiyorum ama bir teknoloji şirketi kurucusu ve girişimcisi. Bir şey kurdu ve sonra onu büyük bir şirkete çok paraya sattı. Ya da buna benzer bir şey.

Annem, babam ve kardeşim, onları ziyaret ettiğim her seferinde ondan ve başarısından çokça bahsettiler, ama ben dansa o kadar takıntılıyım ki, onu araştırmak için hiç vakit ayırmadım. Baryshnikov veya Misty Copeland hakkında bilmeniz gereken her şeyi size anlatabilirim, ama Johnny hakkında söyleyebileceğim tek şey, her zaman inandığı kadar muhteşem biri haline gelmiş olması - hem de küresel ölçekte.

Onun bu güzel haberini duyduğuma çok sevindim, ama Palo Alto'da yaşadığını bilmeme rağmen, yollarımızın tekrar kesişeceği aklıma hiç gelmemişti. Profesyonel dansçı olma kararına pek destek vermediği için, onunla iletişime geçmek konusunda da istekli değildim.

Onu şimdi görünce, memleket özlemi çekiyorum.

Şimdi onu görünce, onu özlediğimi fark ediyorum.

Şimdi onu görünce, ona karşı duyduğum o tuhaf küçük hayranlığın nedenini hatırlıyorum.

Bana daha önce kimsenin bakmadığı gibi bakıyor; sanki beni anlamaya çalışıyor. Sanki o Matt Damon, ben de MIT koridoru boşken kara tahtaya yazılmış bir matematik denkleymişim gibi.

İçimden bir ah çekiyorum.

Bu böyle olmaz. İçindeki o ahı öksürüğe çeviriyorum. Bu kesinlikle böyle olmaz. Ben çekici olanım. Nasıl olur da bu kadar yakışıklı olabilir?!

Duruşumu düzeltiyorum, tanrıça enerjime yeniden bağlanıyorum, sesimi buluyorum ve gayriresmi bir şekilde soruyorum: "Ne kadar oldu? Beş yıl mı?"

"Yaklaşık altı yıl, evet."

"Doğru." Onu, kardeşimle birlikte MIT'den mezun olduklarından beri görmemiştim. Ortaokuldayken iki sınıf atlayabilirdi ama Nathan'la aynı sınıfta kalıp birlikte üniversiteye gitmek istedi. Bu çok tatlı. "Peki, nasılsın?"

"Bir hafta önce kardeşinle akşam yemeği yedim, sana söyledi mi?"

"Hayır. Nerede? Eğer Körfez Bölgesi'ndeysen ve beni görmezsen, onu öldürürüm." Nathan, Chicago'da yaşıyor ve Batı Yakası'ndaki havaya alerjisi olduğunu iddia ediyor.

"İkimiz de iş için New York'taydık. Eminim şehre gelseydi size haber verirdi. Sizden oldukça hoşlanıyor."

Sesinde ne bir alaycılık ne de bir ironi var. Gerçekten de aşırı koruyucu ağabeyimin benden oldukça hoşlandığını bana söylemem gerektiğini düşünüyor. Ne kadar da aptal. Yoksa tatlı mı? Yoksa küçümseyici mi? Onunla ilgili hiçbir zaman anlayamıyorum.

"Nathan sana burada çalıştığımı söyledi mi?"

Hiçbir yanıt yok. Beni duyduğunu biliyorum, ama başkalarının sorduğu sorulara cevap vermek onun için hiçbir zaman öncelikli bir şey olmadı. Söylediği şey şu: "Soru: Geçerli bir pasaportunuz var mı?"

Soru: Dudaklarınız her zaman bu kadar dolgun muydu? Büyürken, o ağız sadece sinir bozucu, kafa karıştırıcı kelimelerin çıktığı hareketli bir delikti. Şimdi ise, o ağızla her yerimden öpülmenin nasıl bir his olacağını hayal etmemek için kendimi zorlamam gerekiyor.

Kesinlikle cinsel ilişkiye ihtiyacım var.

Kesinlikle spor salonuna gidip çok sıkı bir şekilde egzersiz yapmalıyım.

Bu, tanıdığım en aptal insana karşı verilen gülünç bir tepki.

Neden beni bu kadar sinir ediyor? Bu restorandaki diğer herkesle rahatlıkla başa çıkabiliyorum ama çocukluğumdan beri tanıdığım bu inek çocuk dizlerimi titretiyor. Sadece zengin ve yakışıklı olduğu için mi? Asla.

"Kraliyet Balesi'ne kabul edilmem ihtimaline karşı her zaman yanımda geçerli bir pasaport bulunduruyorum," diye ciddi bir ifadeyle söylüyorum.

Gözlerini kırıştırıyor ve bir an duraksadıktan sonra, "Bu gerçekten oldu mu?" diye soruyor.

"Henüz değil," diyorum. "İşte bu yüzden buradayım. Siparişinizi alıyorum. Londra'da dans etmiyorum. Ama umarım her şey yolunda gider." O hâlâ sözlerimi olduğu gibi kabul ediyor. Bu rahatlatıcı. "Bunu neden sordun ki?"

"Göreceksin." Menüü bana uzattı ve hiç geçiştirmeden, "İzgara tavuklu ve mümkün olduğunca az sarımsak tozlu Sezar salatası istiyorum. Parmesan peyniri de rendelenmiş olsun, ince dilimlenmiş veya toz halinde olmasın. Şekersiz ve meyve aromasız buzlu çay ve sade sıcak kahve istiyorum. Ama sadece buradaki kahve iyiye—iyi mi acaba?" dedi.

"Evet. Ritual Coffee'yi sunuyoruz. Bugünkü filtre kahvemiz Kosta Rika'dan. Tadım notları kakao, mandalina ve oolong çayı. Benim favorim."

"Evet, onu alacağım."

"Pekala. Bu kadar mı?" diye homurdandım. Şimdi neden beni çıldırttığını hatırladım. "Gerçekten bana başka bir şey sormayacak mısın? Mesela, beni en son gördüğünden beri geçen bunca yılda nasıl olduğumu sormak gibi?"

Başını bir kez sallayıp telefonunu eline aldı. "Şimdilik bu kadar. Ne zaman işten çıkıyorsun? Saat üçte mi?"

"Öyleyse."

"Seni bekleyeceğim. Nasılsın Olivia, senden haber almak isterim," diyor. "Saat üçten sonra."

Ve işte oldu. Cinsel tepki döngüsünün heyecan evresindeyim. Adımı böyle söylemesini duymak... alışılmadık bir şey.

"İşten hemen sonra bir planınız yoksa," diye devam ediyor, "sizinle görüşmek istediğim bir şey var. Önemli ve acil."

Her şey yolunda mı?

Ama ne yazık ki, beni duymuyor gibi görünüyor. Telefonuna dalmış ve kendi kışına geri dönmüş durumda. Dramatik nefes verişimin sesiyle, burada durduğumu hatırladı. "Ne? Evet. Her şey yolunda. Sadece seninle bazı şeyler hakkında konuşmak istedim."

“Ah, şeyler işte. Pekala, bunu dört gözle bekliyorum o zaman. İçecek siparişinizi getirmek için hemen geri döneceğim efendim.”

Başını sallıyor ve "efendim" diye çağrılmasına tepki vermeden telefonuna bakıyor, çünkü muhtemelen buna alışmış. Muhtemelen insanlara emir vermeye ve onları istediği gibi yönlendirmeye alışmış. Eh, bana değil. Sadece bu restoranda ona hizmet ederken durum farklı.

John'un siparişini vermek için sersemlemiş bir halde POS cihazına geri çekiliyorum. Sanki vücudumdaki her hücre çılgın atarak koşuşturuyor. Bu, vücudumun hatırladığı düşük seviyeli işkence ve beynimin bir türlü unutamadığı yüksek seviyeli işkence tam olarak bu. Bunun sadece ergenlik hormonlarından kaynaklandığını sanıyordum, ama hayır. Bu Johnny. İnsanın kafasını duvara vurmak istemesine neden olan birine fiziksel olarak çekilmek, en tatsız ıstırap türü.

Milo arkamdan gelip kollarını omuzlarıma doladı. "Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı kulağıma. "Bana her şeyi anlat. Kötü mü davrandı? Gülüşü muhteşem. Beni sık ve bana 'Baba' de, o kim? Sana ne söyledi?"

John Brandt'ı görmek ve onunla gerçek bir sohbet etme deneyimini nasıl anlatabilirim ki?

Bu, yepyeni, pırıl pırıl, siyah, güzel bir BMW'ye binmek gibi; ama emniyet kemerinizi takar takmaz, arabanın sürekli "Rock Me Amadeus" şarkısını çaldığını ve onu kapatamayacağınızı veya sesini kısamayacağınızı fark ediyorsunuz.

Tıpkı lüks bir oteldeki kristal berraklığında, pırıl pırıl sonsuzluk havuzuna dalıp teninizde buz gibi suyun şok edici yakıcı etkisini hissetmek gibi.

Bu, üç Michelin yıldızlı bir restoranda size ikram edilen gurme bir yemeğin ardından, içindeki her bir malzemeye alerjiniz olduğunu öğrenmeye benziyor.

O, büyük olasılıkla bir erkek mankenin bedenine hapsolmuş yüksek işlevli bir sosyopat. Ya da bir bilgisayar meraklısının beynine hapsolmuş düşük işlevli bir çapkın olabilir. Her iki durumda da, onu tanıdığımдан beri beni çıldırtıyor ve ondan asla bıkmıyorum gibi görünüyor.

Bir bale dansçısının hayatında hayatta kalmak için gerekli olan özelliklerimin listesini hatırlıyor musunuz? Johnny Brandt'e yumruk atmadan veya kendi saçımı yakmadan şimdiye kadar katlanmayı başarmamın da bu özellikler sayesinde olduğuna kesinlikle inanıyorum.

BÖLÜM 2

JOHN

İyi gitti. Şu ana kadar her şey planlandığı gibi gidiyor. Sanırım.

Tavuklu Sezar salatasını bitirdiğimde Olivia'ya elli dolarlık bahşış verdim ve o hesap öderken restoranın önünde onu bekleyeceğimi söyledim. Birkaç saniye elli dolarlık banknota baktıktan sonra bana tekrar baktı ve sessizce başını salladı. Daha fazla vermeliydim. Kahve güzeldi.

Ama telafi edeceğim. Eğer izin verirse. Ve eminim ki izin verecektir.

Telefonumu çıkarıp gelen elli yedi yeni mesaj bildirimini görmezden gelerek, özel kalem müdürüm Iris'i aradım.

İkinci zil çalmadan önce cevap veriyor. "Bugün ofise gelecek misiniz, gelmeyecek misiniz?"

"Hayır. Hala şehirdeyim. Merrick aradı mı?"

"İngiltere'de saat 23:00."

"Az önce olanı kastetmedim," dedim. "Ayrıldıktan sonra olanı."

"Hayır, John. George Merrick seni aramadı. George Merrick'in kimseyi aramasına gerek yok. Bu yüzden onunla görüşmek için İngiltere'ye gidiyorsun."

"Bunu biliyorum. Sadece en beklemediğim anda arayabileceğini düşündüm."

"Şey, yapmadı," diye bilgilendiriyor Iris beni. "Ancak, beklendiği gibi, Alfie ve Baxter, ondan haber alıp almadığımızı sormak için birkaç kez e-posta ve mesaj gönderdiler."

"Tamam. Onlarla daha sonra iletişime geçeceğim. Richard'ı arayıp arkadaşım Olivia'yı evine kadar bırakacağımı söylemeni istiyorum. Beni

oradan ne zaman alabileceğini ona mesajla bildireceğim.”

Aşırı dramatik iç çekişinin üzerinde gözlerinin yuvarlanma sesini neredeyse duyabiliyorum. "Neden kendin arayıp ya da mesaj atmıyorsun?"

“Çünkü o zaman iki telefon görüşmesi yapmam gerekecek ve seninle konuşmam lazım.” Tekrar iç çekmesini bekliyorum. Ama bu iç çekişin bitmesini sonsuza kadar beklemem gerekebilir, bu yüzden devam ediyorum. “Ayrıca Sanjay'ı arayıp ona yarın için Kosta Rika'dan Ritual kahve çekirdekleri sipariş etmesini söylemeni istiyorum.”

"Yarın için Kosta Rika'dan kahve çekirdeği sipariş etmesini mi istiyorsunuz?"

“Hayır, onlar yerel kahve kavurucuları. Bana Kosta Rika'dan kahve çekirdekleri lazım. O da bu çekirdekleri seviyor gibi görünüyor.”

"Hı hı. O, arkadaşının kız kardeşi mi?" diye soruyor Iris.

“Olivia, evet.”

"Hı hı. Teklifinizi ona henüz ilettiniz mi?"

"HAYIR."

"Tanrıya şükür," diyor. "Aklın başına geleceğini biliyordum."

"Her zaman, daha önce konuştuğumuz gibi, onunla özel olarak konuşana kadar beklemeyi planlamıştım," diyorum.

“Ona bu teklif hakkında hiçbir zaman, hiçbir yerde konuşmasını onaylamadım. Bu korkunç bir fikir.”

“Değerlendirmeleriniz için teşekkür ederim. O aramaları yapmayı unutmayın.” Iris'in MBA derecesine sahip olduğunu ve sekreterim olmadığını hatırlatmasına fırsat vermeden telefonu kapatıyorum.

Olivia'nın kaldırıma çıktığını görüyorum. Beyaz gömleğinin düğmelerini açmış ve belinin üstünde bağlamış, biraz tenini ortaya çıkarmış. Göbek deliğini. Kaslı ama yumuşak alt karnını. Garson önlüğü ya da bale kostümü olmadan, kadınsı kıvrımlarını koruduğunu görebiliyorum. Bu beni memnun ediyor. Olağanüstü formda, ama yine de tutunacak, masaj yapacak, okşayacak ve keşfedecek çok yeri var.

Biraz suçluluk duyuyorum ama görmezden geleceğim. En yakın arkadaşım ve ben büyürken onu çok koruyorduk. İlk başta biraz çirkin ördek yavrusu olarak görüldüğü için, sonra on iki ya da on üç yaşında güzelleştiğinde, tüm erkeklerin ne düşündüğünü bildiğimiz için. Ama şimdi Monty'nin onu korumaya çalışacağı türden bir adam değilim, sanmıyorum.

Uzun kıvılcık saçlarını salmış, dudaklarına parlak bir şey sürmüştü. Eminim bir çeşit parfüm de sıkırmıştı. Gençken ailesinin evine gittiğimde de böyle

yapardı. Muhtemelen fark ettiğimi düşünmemişti ama fark ettim. Her şeyi fark ettim ve her şeyi hatırlıyorum. İki yıl öncesine kadar hepsini unutmaya çalıştım ve işte buradayım.

Pittsburgh'dayken onu görmediğime sevindim. Hazır değildim. O da hazır değildi, ama ben gerçekten hazır değildim. Şimdi onu kazanmak için ihtiyacım olan her şeye sahibim. Şimdi en iyi arkadaşım hayatından o kadar mutlu ki, muhtemelen beni öldürmek istemeyecek.

Olivia beni görünce parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve güzel dudaklarının bir köşesinin yukarı kıvrıldığını izledim. Bir beyefendi onun yanına, durduğu yere doğru yürürdü. Ama ben onun bana gelmesini izlemek istiyorum ve her zaman beyefendi olmadığım fikrine alışması gerekecek.

Ve işte o alaycı gülümseme. Başını hafifçe yana eğiyor. Bana doğru yürümeden önce hızla bir yana bakıyor. Sanırım beni izlememi istiyor. Sanırım hoşuna gidiyor. Sekiz yaşından beri hep zarif hareket etti, ama restoranda çalışırken sergilemediği bir kalça sallanışı var şimdi. Yıllar önce ailesiyle birlikteyken gördüğümde olmayan bir özgüven ve şehvet var şimdi.

O genç kızken bana sessizce meydan okuduğu tüm o cinsel enerji... Artık o enerjiyi benimsedi, vücut buldu. Ona sahip çıkıyor. Cleveland'da çiçek açtığı zamanlarda yaptığım gibi ondan kaçınmaya veya onu görmezden gelmeye çalışmak yerine, onunla bulunduğumuz noktada buluşacağım. Bugün onunla başa çıkabileceğimden eminim. Yakında o da benim ona ne kadar güvendiğimi tam olarak anlayacak.

“Merhaba,” diyor, tam önümde durarak. Parfüm kokusunu alabiliyorum. “Nasılsın?”

“Pekâlâ.” Ilık bir esinti esiyor ve kokusu beni sarıyor. Hayatınızın en güzel seksini yaşadıktan sonra lavanta ve güllerle dolu bir bahçede içilen bir bardak limonata gibi kokuyor. “Peki, en son görüştüğümüzden bu yana geçen beş yılda nasıl oldun?”

Gülerek başını salladı. “Tek kelimeyle mi? Tamam. Sorduğunuz için teşekkürler.”

“Rica ederim.”

“Harika,” diyor. “Benimle bir şey hakkında konuşmak mı istiyordunuz?”

“Evet.” Yürüyüş ve sohbet için kaldırımında yürümeye başladım, bir süre sonra onun bana yetişemediğini fark ettim. Durdum ve arkamı döndüğümde onu bıraktığım yerde, elleri belinde, o bıkkın ifadeyle buldum. Çok iyi bildiğim ve özlediğimi söylemeliyim. “Ne?”

"Nereye gidiyorsun?"

"Dairenize kadar. Sizinle birlikte yürüyeceğim."

Kusursuzca şekillendirilmiş kaşları çatıldı, yavaşça bana yaklaştı ve kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. "Seni evime davet etmediğimin farkındasın, değil mi?"

"İçeri girmemi istemiyorsan girmem. Ama seni eve kadar bırakacağım. Belki eve vardığımızda beni içeri davet edersin de söyleyeceklerimi dinlersin."

Burun kıvrarak gülüyor. Bu, Olivia'nın en sevdiğim ikinci gülüş şekli. "Belki de. Bu yoldan yürümeniz gerektiğini nereden bildiniz?"

"Nerede yaşadığını biliyorum."

"Kardeşim sana söyledi mi?"

"Aslında senin durumunu kontrol etmemi istedi."

"Öyle mi?"

"Son yaşanan olaydan dolayı endişeliydi. Fotoğrafçıyla ilgili olaydan."

"O muydu?"

"Ayrıntılara girmedim. Sadece annenizin bir fotoğrafçıyla tatsız bir deneyim yaşadığınızdan bahsettiğini söyledi."

"Nathan'a anlattığına inanamıyorum." Bu durum karşısında oldukça şaşkın görünüyor. "O kadar kötü değildi—sadece onaylamadığım bir şekilde bana dokunmaya çalıştı ve ben de gittim. Olay bu kadar. Sanırım daha önce hiç yaşanmamış olması bir şanstı."

"Böyle bir şeyin başına gelmesi hiç de doğru değil, Olivia," diyorum ona. "Böyle bir şeyin başına geldiği için çok üzgünüm."

Başını bir kez salladı ve sonra aşağı baktı. "Pekala." Gittiğim yöne doğru işaret etti. "Gidelim mi?"

Yaklaşık yarım blok boyunca sessizce yürüyoruz. Yüzünü güneşe doğru çevirip, temiz havayı derin bir nefesle içine çektiğini ve az önce atlattığı vardiyanın bayat enerjisini dışarı verdiğini izliyorum. İçimde bir ürperti hissediyorum çünkü derinlerde bunun tam olarak onunla yapmak istediğim şey olduğunu biliyorum. Yüzümü ona çevirmek. Onun sıcaklığını ve hayat veren güzelliğini almak. Onun beni içeri almasını sağlamak, böylece teknoloji ve finansın soğuk dünyasında on yıl boyunca çabalayıp başarmaktan kaynaklanan tüm gerilimi serbest bırakabilmek. Dürüst olmak gerekirse, on yıldan fazla. Bütün hayatım.

Ve bunu yapamayacağımı biliyorum. Hedeflerimin ne olduğunu ve programımın nasıl olduğunu biliyorum. Ben mantıklı bir insanım.

Arzularıma ve temel içgüdülerime kapılarak bir imparatorluk kurmadım.

Bir zamanlar tanıdığım kızın hala orada olduğunu görüyorum, on yıl boyunca görmezden gelmeye çalıştığım göğsünün içinde açık kalbi atıyor. Hala yabancılara gülümsüyor. Açık hava masasının yanındaki kaldırımda sakince oturan bir köpek onu görüyor ve aniden kuyruğunu sallayarak yanına koşuyor. Eğiliyor, köpeği selamlıyor, tüylerini okşuyor, köpeğin sahibisiyle gülüyor ve köpeği nazikçe masaya doğru yönlendiriyor. Birkaç dakika sonra, bebek arabasında itilen somurtkan bir bebekle göz teması kuruyor. Bebek onu görüyor, ikisinin de yüzü aydınlanıyor ve Olivia'yı gördüğü için sevinçten ellerini çılgınca çırpmaya başlıyor.

Hayatımda hiçbir bebeğe bu kadar imrenmemiştim. Bu kadına böylesine açık duygularla karşılık verebileceğimi sanmıyorum. İkimizin de bunu kaldıracabileceğini sanmıyorum. Ama diğer insanların da onda benim gördüğümü gördüğünü görmek beni mutlu ediyor. Tek istediğim, en yakın arkadaşımın küçük kız kardeşinin hak ettiği hayata sahip olmasıydı. Bunu ona nasıl verebileceğimi anlamam bu kadar zaman aldı.

Bu sokak yeterince güzel, ama mahalle Olivia için yeterince güzel değil. Biliyorum, erkek kardeşi ona, Bay Area Dance Company'ye Muni ile yirmi dakika mesafede ve yazları çalışabileceği bir restorana yürüme mesafesinde, karşılayabileceği en güvenli mahallede bir yer bulmasına yardım etti. Çünkü araba kullanmıyor. Ona Pacific Heights'ta bir apartman dairesi alıp araba servisi de tutabilirdim, ama insanlar onlara sadece bir şeyler satın almayı teklif ettiğimde hoşlanmıyorlar. Karşılığında bana yardım ettiklerini hissetmeleri gerekiyor.

İnsanlar benim insanları anlamadığımı düşünüyor. Ben onları anlıyorum. Beni anlamayanlar onlar ve herkese her şeyi açıklayacak vaktim yok.

Sonunda Olivia sessizliği bozarak, "Palo Alto'da yaşıyorsunuz, değil mi?" diye soruyor.

"Doğru. MIT'den mezun olduğumdan beri orada bir evim var. Göreceksin."

"Öyle mi? Şehre sık sık gelir misiniz?"

"Bu şehir mi?"

"San Francisco, evet. Şu anda bulunduğumuz şehir."

Çok arsız.

"Elbette burada katılmam gereken toplantılar ve etkinlikler var, ama oldukça sık seyahat ediyorum. Başka şehirlere de gidiyorum."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"Bunu eğlenceli olarak adlandırmam, çünkü hayatım boyunca eğlenmek hiçbir zaman amacım olmadı."

Buna güldü. Gerçekten içten, alaycı olmayan, hiç de sitem dolu olmayan bir gülüş. Sanki komik bir şey söylemişim gibiydi. "Doğru. Bir an kiminle konuştuğumu unuttum."

Gözümün ucuyla, kapüşonlu bir sweatshirt, siyah kot pantolon ve yüksek bilekli spor ayakkabı giymiş yirmili yaşlarında bir adam görüyorum. Duruşu bozuk ve yıllarca bodrumda yaşamış gibi görünüyor. Yaklaşırken içgüdüsel olarak cebimdeki kartvizite uzanıyorum.

"John Brandt," diyor elini uzatarak. "Vay canına. Kusura bakmayın, sadece merhaba demek istedim."

Onunla konuşmak için duruyorum ve Olivia birkaç adım öne doğru yürüyor, sonra da kibarca beni beklemek için geri dönüyor. Müdahaleci değil, ama bizi de görmezden gelmiyor. Bunu seviyorum.

"Nasılsınız?" Elini sıkıyorum ve kısa bir süre göz teması kuruyorum.

"Güzel. Harika. Ben Tim. Sadece el sıkışmak ve teşekkür etmek istedim dostum."

"Harika."

"Evet, sizin ve Brainy Biz sayesinde harika bir işim var ve annemin bodrum katından da taşındım, yani... Hey, bir girişim fikrim var. Bunu size sunabilir miyim?"

İşte o zaman cebimden kartı çıkarıp ona uzattım. "Bunu duymayı çok isterim, ama arkadaşımı eve götürmem gerekiyor, o yüzden bana e-posta gönderebilirsin. Merakla bekliyorum, Tim."

"Tamam, harika. Teşekkürler." Tim, Olivia'ya bile bakmadı. Sadece kartvizitime baktı, onu elinde tutmaktan heyecan ve onur duyuyordu. Olivia'nın yanına gittiğimde, "Kesinlikle sana e-posta göndereceğim," diye seslendi.

Ona başımı sallayarak Olivia'nın beline hafifçe ve sadece bir saniyeliğine dokundum. Ona doğru eğilerek fısıldadım, "Özür dilerim."

Boğazını temizledi. Sanırım belinin alt kısmına dokunmam amacına hizmet etti: samimiyeti ilettili. Sanki bir çiftmişiz gibi bir izlenim yarattı. Uygunsuz bir şey yoktu, ama beklenmedik bir şeydi.

Telaşlı görünüyor. Bunu da beğendim. "Bu sık sık olur mu?" diye sordu.

"Bay Area'da evet. New York'ta daha az sıklıkla, Londra'da ise sadece ara sıra. Boston'da asla."

"Demek ünlüsünüz?"

"Bazı çevrelerde bu durum geçerli. Ama sizin gibi bir ünlü için geçerli değil."

"Ha-ha. Yani, küçük kızlar gösterilerden sonra benden imza istiyorlar ama sahne arkasından çıkan herkese sadece defterlerini gösteriyorlar."

"Bu durum yakında değişecek, eminim."

Yürürken bana şöyle bir göz attı, muhtemelen yüz ifademi incelemek için. Gerçekten samimiydim. Benden bunu beklemezdi zaten.

"Zekice bir iş, değil mi?"

"Evet. Maalesef, Nerdballs, Incorporated adı zaten alınmıştı."

"Gerçekten mi?!"

"HAYIR."

"Vay canına. Şaka mı yaptın? Şu an kimsin sen?"

Gülümseyerek, "Umarım bunu öğrenmeniz için size fırsat verebilirim," dedim.

Nefes verirken hafifçe gülüyor ve tekrar başını sallıyor. Yine aynı noktaya geldik. "Peki, Brainy Biz'den bahsetsene. Kardeşim bir keresinde bahsetmişti ama pek dikkat etmemiştim."

Sassy sass sassafras. "Brainy Biz, temelde LinkedIn ve GoFundMe'nin birleşimi olan, ancak bilgisayar ve uygulamalı bilimler alanlarındaki kişiler için bir tanışma uygulamasının eşleştirme algoritmalarını kullanan bir platformdur. Teknik yetenekleri şirketlerle eşleştirerek işe alıma yardımcı olur. Teknik projeleri ve küçük girişimleri fonlama ile eşleştirmeye yardımcı olur. Tüm bunlar algoritma tabanlı eşleştirme kullanılarak yapılır. Derin uyumluluk ölçütleri kullanıyoruz. Ayrıca, teknoloji uzmanlarının iş arama ve pazarlama becerilerini optimize etmelerine yardımcı olacak hizmetler de sunmaktadır."

Piyasadaki bir açığı bulma konusundaki kurnazlığımdan etkilenmek yerine, alaycı bir şekilde, "Son derece gerekli bir hizmet gibi görünüyor," diyor.

"Aslında size çok minnettarım."

"Minnettar mı? Bana mı? Neden?"

"Bir bakıma, Brainy Biz fikrini ortaya atmamda bana ilham kaynağı oldun. Çünkü bana her zaman insanlarla iletişim kurma konusunda ne kadar kötü olduğumu ve tüm zeki ama içine kapanık tiplerin de öyle olduğunu söylüyordun. Ben de eski halim gibi insanlara yardım etmeye karar verdim."

“Ah. Peki, şimdi gelelim.” Yüzü, sekiz yaşlarındayken ve ben onların evinde kaldığım zamanlardaki o yaramaz aydınlanmayla parladı. Yarım saat sonra uyku tulumuma girerdim ve içinde bir düzine lastik yılan bulurdum. “Yani, bana biriktirdiğin servetin yarısını mı borçlusun?”

Sahip olduğum her şeyin yarısını ona seve seve verirdim. Hatta tamamını bile. Şey, tamamını değil. İhtiyacı olan kadarını.

Sesini alçaltarak, "Yani, artık gerçekten milyoner oldun, değil mi?" dedi.

Aman Tanrım, ne kadar tatlı. "Milyarder," diyorum sakince. "Gerçekten milyarderim."

Bir anlığına olduğu yerde durdu, gözleri faltaşı gibi açıldı. Sonra göz kırptı ve "Doğru. Milyarder. Doğru." dedi. Omuz silkip yürümeye devam etti. "Yani, bir sıfırı unutmmuşum."

Aman Tanrım, bu daha da sevimli.

Yine olduğu yerde durdu ve gözlerini sıkıca kapattı. Gözlerini açtığı anda, sanki beyaz tahtayı siliyormuş gibi elini yüzümün önünde salladı. "Bunu söylediğimi duymadın. Üç sıfır dedim. Doğru mu? Kim bilir ki?" Başını ellerinin arasına aldı, sesini tekrar alçalttı, oysa biliyorum ki aslında bağırmak istiyordu. "Bu çok fazla para!"

Uzun, parlak saçlarını tekrar parmaklarıyla tararken inledi. Muhtemelen bunun şehvetli bir tonda çıkmasını istememişti, ama öyle oldu. "Tanrım. Seninle ilgili tüm sinir bozucu şeylerin arasında, Johnny, bu en sinir bozucu olanı. Bu kadar paraya neden ihtiyacın var ki? Birinin bu kadar paraya neden ihtiyacı olur ki?!"

Bir an için şaşkına döndüm. Bu asla olmaz. Muhtemelen çünkü daha önce kimse bana bunu sormadı. Yıllardır kimse bana meydan okumadı. Şaşkına dönmekten hoşlanmıyorum. Ama meydan okuyan sorulardan hoşlanıyorum. Özellikle de Olivia'nın bana sorduğu sorulardan.

“Bu önemli bir soru,” diyorum. “O kadar paraya ihtiyacım yok Olivia. Ama para bir amaca ulaşmanın aracıdır ve benim birçok somut, stratejik planım var. Bunların çoğu hayırseverlik amaçlı ve aslında dünyayı daha iyi bir yer haline getirecekler. Ama bunları kalabalık bir kaldırımında yürürken sıradan bir sohbette sana açıklayabileceğim türden şeyler değil.”

Derin bir nefes aldı. Kadınların tüm erkeklerin yanında böyle iç çekip çekmediklerini, yoksa sadece benim mi böyle düşündüğümü merak ettim. "Anladım... Yani teknoloji alanında çalışıyorsun? Ve şirketini sattın, değil

mi? Eve döndüğümde Nathan ve annemin bu konuda konuştuğunu hatırlıyorum."

"Evet, öyle yaptım. Hala danışmanlık yapıyorum, ama Brainy Biz'i milyarlarca dolara sattım ve şimdi başkalarının girişimlerine yatırım yapıyorum. Erken aşama teknoloji şirketlerine yatırım yapmak her zaman hedefimdi."

Yüzünü buruşturdu. Bu durum onu sıfırlardan bile daha çok şaşırtmış gibiydi. "Öyle miydi? O zaman neden MIT yerine Harvard İşletme Fakültesi'ne gitmedin?"

"Teknoloji dünyasına dair anlayışım bana avantaj sağlıyor. Ben aynı zamanda bir fikir insanıyım. Bir kolaylaştırıcıyım. Sadece rakamlara bakan biri değilim. Bu yüzden bazı teknoloji erkekleri -veya kadın teknoloji yatırımcıları- diğer risk sermayedarlarından daha çok bana güveniyor. İki dili de konuşabiliyorum."

"Evet. Benim dilimi konuşmuyorsun işte. Girişim sermayesi yatırımcıları mı? Tahmin edeyim. Bakir bilgisayar meraklıları mı?"

Sevimli.

O kadar kendini beğenmiş bir gülümseme ki, eminim kendine beşlik çıkmak için can atıyordur.

"Bilgisayar meraklıları aslında iki kelime. Ve hayır, VC girişim sermayesi anlamına geliyor. Özel sermaye. Yeni kurulan şirketleri finanse eden kişi veya firmalar." Sesimi alçaltarak, tıpkı onun yaptığı gibi, yaklaştım ve "Olivia, şunu bilmekten memnun olabilirsin ki, uzun zamandır bakire değilim." dedim.

Ve o alaycı kakhaha yine duyuldu. "Johnny, bunu öğrendiğime çok sevindim."

Memnun olmuş olabilir ama yanakları kızarıyor. Yanaklarının kızardığının farkında, çünkü gözlerini kaçırırken ellerini yanaklarına götürüyor. Yanaklarının kızarmasından o kadar utanıyor ki. Ve şimdi de sinirli. Bu, eskiden saçlarını çektiğimde olduğu kadar sinirli ve kızarmış hali.

O zamanlar en yakın arkadaşımın küçük kız kardeşinin bu kadar güzel, çekici bir kadın olarak büyüyeceğini hiç düşünmemiştim.

Boğazını temizliyor ve kendine toparlanması için emir verirken onu izliyorum. Ve toparlanıyor. Oldukça etkileyici.

Küçük, gösterişsiz bir konut binasına yaklaşırken adımlarımızı yavaşlatıyoruz. Girişin önünde siyah metal bir güvenlik kapısı var. Kaldırım

kenarında, yol kenarına yakın, gösterişsiz bir ağaç ve etrafını saran sıkıştırılmış toprağa ezilmiş birkaç sigara izmariti bulunuyor.

"Bu benim." Bana doğru bakıp ekledi, "İçerisi güzel." Sesi savunmacıydı.

Muhtemelen, olası gaspçıları tespit etmek için etrafı tararken yüzümdeki ifadeye verdikleri bir tepkidir.

Başını yana eğdi, gözlerini kıstı ve dudaklarını büzdü. "Yukarı gelmeni isteyip istemediğime henüz karar vermedim."

"Anlaşıldı. Şoförümü çağırmadan önce karar vermeniz için size bir dakika süre veriyorum."

Yaz rüzgarı omuzlarındaki dağınık saçlarını hafifçe savururken, muhtemelen kendini sakinleştirmek için derin bir nefes alıyor. Bir an duraksadıktan sonra, "Annem hâlâ çamaşırlarınızı yıkıyor mu?" diye soruyor.

"Hayır. O Cleveland'da yaşıyor."

"Bunun farkındayım. Neden annemin yumuşatıcısı gibi kokuyorsun?"

"Annenizin kullandığı yumuşatıcının ülke çapında satılan ticari bir marka olduğunun farkında mısınız?" Bayan Montgomery'nin kullandığı yumuşatıcıyı üreten şirketin sahibi olan holdingin hisselerinden beş milyon adet aldığını bilmesine gerek yok. Hem duygusal hem de maddi nedenlerle.

"Sus artık. Şimdi de memleket özlemi çekiyorum." Koluma vuruyor ve eskiden koluma vurduğu zamanlardaki gibi yumuşak bir çocuk olmadığımı fark ettiğinde yüzündeki şaşkın ifadeyi görmekten keyif alıyorum.

"Bu duyguyu biliyorum." Ve gerçekten de biliyorum. Cleveland'a veya çocukluğuma dair hiçbir zaman nostalji duygusu yaşamadım, ancak Montgomery ailesindeki herkesle geçirdiğim zamanlara dair son derece güzel anılarım var. Onların evi, gerçek anlamda evim olarak hatırladığım tek yer. En iyi arkadaşımın anne babası, tanıdığım tek iyi anne babaydı.

Olivia bana bakıyor ve bakışlarını kilitliyor. Bugün ilk defa bu kadar uzun süre bakışlarımı kilitlediğinin farkındayım. Gözleri sulanmış ve alt dudağı titriyor.

Ve şimdi iyice sinirli görünüyor. Koluma tekrar vuruyor. "Pekala. Yukarı çıkabilirsin."

BÖLÜM 3

OLIVIA

Beni utandırdığı ve gözlerimden yaşlar akmasına neden olduğu için ona çok kızgıyım, aynı şekilde utandığım ve gözlerimden yaşlar akmasına da kendime kızıyorum. Kendimi toplamalıyım çünkü bu adam -ne kadar rahatsız edici derecede yakışıklı olursa olsun ve banka hesabında kaç sıfır olursa olsun- hâlâ Johnny B. Nerdballs.

Bu, şimdiye kadar yapılmış her Star Wars ve Star Trek filmi izlemiş ve filmlerin yayınlanma sırasına göre değil, kronolojik sıraya göre gösterildiği film maratonları konusunda ısrarcı olan Johnny B. Nerdballs'tır. Her zaman kitaplarla dolu iki sırt çantası taşırdı. Mutfak tezgahımıza Elfçe yazılmış yapışkan notlar bırakırdı.

Ama yine de onu sevdim.

Bir noktaya kadar.

Onu çok özlediğimi fark ediyorum.

Ve bundan nefret ediyorum.

Sessizce sokakta yürüdüğümüz bir an oldu. Johnny ile daha önce hiç hissetmediğim iki şeyi deneyimleme fırsatım oldu: boyunun ne kadar uzun olduğunu fark etmek ve kendimi güvende hissetmek. Daha önce memleketimden biriyle San Francisco sokaklarında hiç yürümemiştim. Bir an o kadar rahat hissettim ki neredeyse kolumu ona dolamak istedim.

Aslında, "rahat" kelimesi bu hissi tam olarak ifade etmiyor. Sanki çocukluğumdan kalma en sevdiğim filmi, eski püskü bir hız treninde, yukarı doğru çıkan kısımda, tekrar izliyormuş gibiydi.

Ama asıl mesele şu ki, kolumu onun omzuna dolamadım.

Onu tekrar pazusundan yumruklamak istiyorum.

Ama yapmayacağım.

Çünkü ona tekrar dokunursam, ona çok fazla dokunmak isteyeceğimi hissediyorum. Her yerine. Tekrar tekrar. Ve bunun hiçbir faydası olmayacak.

Dairemin kapısını açarken oda arkadaşşıma sesleniyorum ama Callie cevap vermiyor.

Salonun girişine çıkan küçük bir koridor var.

John beni yavaşça, temkinli bir şekilde takip ediyor. Sanki onu gece vakti Çin Mahallesi'nin karanlık bir sokağına götürüyormuşum gibi.

"Misafir beklemiyorduk..." diyorum, oturma odasına vardığımızda, istediğimden daha özür dileyen bir tonla. Biraz ışık girmesi ve tüm tozun - ki dürüst olmak gerekirse, çoğunlukla tütsü külü- aydınlanması için perdeleri açıyorum. En azından ben öyle düşünüyorum. Ahşap zeminde duran çeşitli kıyafetleri, ayakkabıları ve kahve fincanlarını topluyorum.

Oldukça güzel mobilyalarımız var; sadece Callie'nin tasarım kitapları, dergileri, defterleri ve attığımız kıyafetlerimizle dolu. "Callie -o benim oda arkadaşım- ve ben... İkimiz de meşgulüz. Yani, toparlanmaya pek vaktimiz yok. Size bir içecek getireyim mi?"

"Hayır, teşekkür ederim," diyor odayı tarayarak. "İki yatak odası mı?"

"Evet. Banyoyu ortak kullanıyoruz ama büyük. Çamaşırhane alt katta. Arka bahçeye erişim var. Veranda. Harika bir konum."

Başını salladı. Sonra birdenbire, "Olivia..." dedi. Sesi birden bıkkın bir tondaydı. "Böyle nasıl yaşayabiliyorsun?"

"Affedersiniz? Bu muhteşem bir daire. Aylık 3.695 dolar; bu, bölgedeki çoğu iki yatak odalı daireden daha ucuz ve binada sadece iki daire var."

Başını salladı. "Savunmaya geçmenize gerek yok. Evinize hakaret etmek istemiyorum. Sadece güzel, zeki, yetenekli bir kadınsınız; neden bilerek olabildiğince sıradan bir hayat yaşamayı seçtiniz?"

Eh, çok çabuk oldu. Bir dakika içinde onu yukarı davet ettiğime pişman oldum bile. "Affedersiniz? Tam olarak her zaman yapmak istediğim şeyi yapıyorum. Hayatım sıradan değil."

"Evet, eminim siz bunu böyle görmüyorsunuz ama büyüklüğe karşı koyuyorsunuz. Hak ettiğiniz hayata sahip olmanızı istiyorum. Bu sizi neden rahatsız ediyor?"

"Çünkü kulaklarım var ve bana söylediklerinizi duyabiliyorum. Bütün bunları sesli söylediğinizin farkındasınız, değil mi?"

“Olivia, hizmetçimin burayı temizlemesini istiyorum; elbette senden hiçbir ücret talep etmeyeceğim.”

Bu da ne?! "Yok artık!"

"Neden?"

“Ben... Bu çok... Neden böyle bir şey yapasınız ki?” diye kekeledim çünkü nedenini tam olarak bilmiyordum. “Hayır, kesinlikle hayır. Bir temizlikçinin gelmesini bekleyemeyiz.”

“Burada olmanıza gerek yok. Ona anahtarımın bir kopyasını vereceğim.”

"Dairemin anahtarı sende yok."

“Elbette, bana bir tane vermeniz gerekecek. İşte. Bu, Palo Alto'daki evimin anahtarı.” Güzel, ince deri evrak çantasını yere koydu ve ardından şık bir anahtarlıktan süslü bir anahtar çıkarıp bana uzattı.

Kabul etmiyorum. "Neden bana evinizin anahtarını veriyorsunuz?"

“Böylece ne zaman gelmek isterseniz kimsenin sizi beklemesine gerek kalmaz. Güvenlik sistemi için kişiselleştirilmiş altı haneli misafir kodunuz doğum tarihinizdir. Bunu zaten programladım.”

"Doğum tarihim hatırlıyor musun?"

Sırtıttı. "Tuş takımına girince doğru yapıp yapmadığımı göreceğiz, değil mi?"

Bu kişiyi anlamıyorum. "Bir yıldan fazla süredir burada yaşıyorum. Neden şimdi seninle görüşüyorum?"

“Sana söylemiştim. Kardeşin benden seni kontrol etmemi istedi.”

"Daha önce beni arayıp halimi sormak hiç aklına gelmedi mi?"

“Özür dilerim. Sizi düşünmediğimden değil, inanın bana, çok meşgulüm. Programımı görünce anlayacaksınız. Şimdi size neden burada olduğumu açıklayayım.”

Elimi tuttu ve ev anahtarını avucuma bastırdı. Sonra parmaklarımı anahtarın etrafına sardı. Gözlerine baktım ve birden bir dakika önce bana "güzel, zeki ve yetenekli" dediğini hatırladım. O kadar savunmacıydım ki, ancak şimdi idrak edebildim. Daha önce bana hiç böyle iltifat etmemişti. Sanırım bu, Johnny B. Nerdballs'ın bana verebileceği en yakın iltifattı.

Koltuktaki döküntüleri temizleyip ona oturmasını işaret ettim, ben de kanepeye oturdum. "Peki, neden burada olduğunu bana anlat bakalım."

Evrak çantasını koltuğun yanındaki yere koyuyor. Sonra da çantayı, üzerine takılıp düşmemesi için ayarlıyor; sanırım, olur da ben ona bir şey fırlatırsam veya üzerine atılırsam ve kaçmak zorunda kalırsa diye.

Arkama yaslanıyorum, dirseklerimi koltuğun arkasına, ayak bileğimi de dizime koyuyorum. Yayılıyor gibiyim. Vücut dilim. Ona patronun ben olduğumu göstermek için olabildiğince çok yer kaplıyorum. O benim sıradan evimde. Ben patronum. Beni etkilemek zorunda, yoksa evden atılacak.

John dirseklerini açık dizlerinin üzerine koyuyor. Ellerini birleştirip öne eğiliyor. Bu da iyi bir güç duruşu. Aferin sana, inek herif. Aferin. Açıkta kalan, seksi göğüs kıllarının koyu kıvrımlarına bakmamaya çalışıyorum. Aman Tanrım, ne kadar da iyi büyümüşsün, JB. Kahretsin.

Şöyle başlıyor: “Dediğim gibi, yoğun bir programım var ve zamanımın çoğunu seyahatte geçiriyorum, ancak önümüzdeki haftalarda önemli etkinliklerim var; İngiltere'ye önemli bir iş seyahati, ardından New York'ta bir gala etkinliği ve daha sonra Cleveland'da yeni hayır kurumum için bir bağış toplama etkinliği. Genellikle yalnız seyahat ediyorum çünkü daha kolay, ancak yeni girişiminin doğası gereği... Orta Batı'daki daha fazla kadının teknoloji sektörüne dahil olmasını teşvik etmeyi amaçlıyoruz. Ve bu bölümlerde Orta Batı'daki üniversitelerde kadınlar için burslar kuracağız...”

Bir an duraksıyor, muhtemelen gözlerimi devirmemi ya da kadınların kariyerlerini ilerletmeye çalışması gibi saçma bir fikre kahkaha atmamı bekliyor, ama ben öyle yapmıyorum. Çünkü kelimenin tam anlamıyla kendimle ilgili kısmı duymayı sabırsızlıkla bekliyorum. Ve sonra gözlerimi devirip, o son derece yakışıklı yüzüne doğru kıkırdayacağım.

“Sanırım bu yaklaşan etkinliklere saygın bir kız arkadaşım ile katılmam akıllıca olur,” diye devam ediyor, “kendimi ve sektörümü daha ‘kadın dostu’ olarak göstermek için. Halkla ilişkiler danışmanım ve genel müdürüm bunu neredeyse bir asırdır yapmamı teşvik ediyor. Her zamanki gibi çok meşgul olacağım, bu yüzden minimum ilgi gerektiren birini getirmek istiyorum. Tanımak veya etkilemek için çaba sarf etmem gerekmeyen biri. Bu yüzden seni düşündüm.”

"Vay canına, sakın ol. Bir kız ancak belli bir miktarda tatlı söze dayanabilir, bayım."

Bin dolarlık ayakkabısındaki neredeyse görünmez bir çizik izini silmek için eğildi. "Cleveland'dan döndükten yaklaşık iki hafta sonra Santa Barbara'da bir düğüne katılacağım ve kesinlikle bir eşe ihtiyacım olacak ki, genellikle düğünlere tek başıma gittiğimde karşılaştığım sorunlarla uğraşmak zorunda kalmayayım."

"Çok garip biri olduğun için seninle alay edilmesinden mi bahsediyorsun?"

Sırıttı. Çok, çok kendini beğenmiş biri.

"Ha, söyle işte—kadınlar kendilerini sana atıyorlar."

"Bunu asla böyle söylemezdim. Ama evet, benimle çıkmak isteyen bekar kadınlardan çok ilgi görüyorum. Ve bekar kızları ve torunları olan erkekler ve kadınlar da. Ayrıca mutlu evli kızlarımı bana önerenler de oldu. Bu... garip ve açıkçası yorucu ve sıkıcı. Eğer ilgilenmiyorsanız, Sausalito'da yüksek gelirli erkekler için bir eşleştirme servisi var. Beni müşteri olarak kaydolmam için sürekli sıkıştırıyorlar. Onları arayabilirim. Ama önce size geldim."

Öne doğru eğildim. "Neden?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunu sesli olarak söylemenizi isterdim. Neden önce bana geldiniz?"

Uzun, koyu kirpiklerini kırıştırıyor ve bana anlamlandıramadığım bir bakış atıyor.

Açıklama yaparken, "Bunu açıkça, yüksek sesle, kulaklarımı kanatmayacak kelimelerle söylemeni duymam gerekiyor," diyorum.

"Ah. Şey, Olivia, önce sana geldim çünkü seni tanıyorum. Ve her zaman senden hoşlandım. Çünkü güzelsin, zekisin ve neşelisin ve seninle vakit geçirmekten her zaman keyif aldım. Şık bir şekilde seyahat ediyorum ve büyürken hayatımı daha katlanılabilir kılan insanlarla, sahip olabildiğim birçok şeyi paylaşabilmek istiyorum." Çarpık bir gülümsemeyle devam etti. "Monty müsait değil ve ailen seyahat etmeyi sevmiyor. Bu yüzden önümüzdeki ay boyunca benimle, partnerim olarak gelmeni istiyorum."

Kahkaha attım. Gerçekten istememiştim. Alışkanlıktan ağzımdan çıktı. Coğunlukla tatlı bir şeydi ve eminim kalbim hızla çarpmadığında ve ilkel beynim vahşi bir hayvan tarafından kovalandığımı düşünmediğinde, o güzel sözleri daha sonra sindirebileceğim. "Yani doğru anladım mı... İnsanları eşleştiren bir uygulama mı geliştirdiniz?"

"Teknik yeteneği fırsatlar ve finansmanla eşleştiriyor, evet."

"İş hayatıyla ilgili, bilgisayar meraklıları için bir tanışma uygulaması gibi mi?"

"Bundan çok daha karmaşık, ama evet, özünde öyle," diyor.

"Ve sen insanları eşleştirmeyi başardığın için mi milyarder oldun?"

"Evet, süreci optimize ettim."

“Ama işle ilgili etkinliklere size eşlik edecek sahte bir kız arkadaş mı ihtiyacınız var?”

"Buna ihtiyacım yok," diyor. "Bunu kendi tercihimle yapıyorum."

“Kolaylık olsun diye mi? Gerçekten mi?”

John içini çekerek koyu renk saçlarını parmaklarıyla karıştırdı. Ayağa kalktı ve yavaşça, hatta zarifçe odada volta atmaya başladı. Her şey biraz prova edilmiş gibiydi ama neyse. "Pekala," dedi. "Bunu açıkça, yüksek sesle, anlayabileceğin kelimelerle söylememi ister misin?"

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum. Bunun tadını çıkaracağım. "Gerçekten de çıkaracağım."

“Doğrusu Olivia, yardımına ihtiyacım var.” Gittikçe artan bir enerjiyle ileri geri yürümeye devam ediyor. “İngiltere'ye gitmemin sebebi, George Merrick adında yarı emekli bir Oxford profesörü olması. Şimdiye kadar yatırım yaptığım en önemli girişim için onu CTO olarak işe almaya çalışıyorum. Gıda teknolojisi alanında faaliyet gösteriyor. Kurucuları Londra'da yaşıyor. Profesör Merrick bir dahi. Yani, ben de bir dahiyim ama bu adam süper bir dahi. Otuz yıldan fazla bir süre sürdürülebilir tarımı inceledi ve sürdürülebilir tarım teknolojisine öncülük etti.”

Bunun benimle ne ilgisi olduğunu hala anlamıyorum ama Johnny'nin bir yıl Cadılar Bayramı için yaptığı Schrödinger'in Kedisi kostümünü açıklamaya çalıştığı zamandan beri bu kadar tutkuyla konuştuğunu görmemiştim.

“On yıl önce çığır açan bir araştırma yayınladı ve dikey tarım sisteminin bir demosunu kurdu. Kavramın işe yaradığını kanıtladı ve işe yarayabileceğini gösterdi, ancak asla ticarileştirmede. İşin ticari tarafıyla uğraşmak istemedi ve teknolojinin kötüye kullanılacağına dair çok geçerli endişeleri var. Patentlerini lisanslamaya açtı ve ben de şimdiye kadar Merrick'in araştırmalarını ve patentlerini lisanslayan birkaç kişi tarafından kurulan bir tarım teknolojisi girişimine yetmiş beş milyon dolar yatırım yaptım; bunun kırk milyonu kişisel param.”

Ellerini daha çok kullanmaya başlıyor ve ellerinin ne kadar güzel olduğunu fark etmeden edemiyorum.

“Londra ve Amsterdam gibi kentsel alanlarda dikey çiftlikler kurdular ve ilk etapta başarılı oldular, ancak ölçeklendirme sorunlarıyla karşılaştık. Amaç, bu teknolojinin her yerde – çölde, Arktik'te, yüksek yoğunluklu, düşük gelirli mahallelerde – kullanılabilir hale gelmesi. Ancak kurucular Alfie ve Baxter'ın çözemediği sorunlar var. Merrick, gezegendeki bu özel

sorunları çözebilecek tek kişi. O olmadan şirket on iki ila on sekiz ay içinde başarısız olur. Ve çok büyük bir potansiyeli var, Olivia.” Sonunda volta atmayı bırakıp önümde durdu. “İklim değişikliğine dayanıklı gıda üretimi ve dünyanın herhangi bir yerinde yerel olarak yetiştirilebilen taze ürünlerden bahsediyoruz.”

Boğazımı temizledim. "Yani... kulağa inanılmaz geliyor ama bunun için neden benim yardımım gerektiğini gerçekten anlamıyorum."

"Doğru. Öncelikle risklerin ne olduğunu size anlatmak istedim."

"Anladım."

Dönüp koltuğa geri oturuyor ve ben de sessizce evrene, onun kalçasını tekrar inceleme fırsatı verdiği için şükrediyorum. “Merrick bu girişimle ilgileniyor, ancak CTO pozisyonuna ihtiyacı yok. Ailesiyle Cotswolds'da yaşamaktan ve geleneksel İngiliz bahçesiyle ilgilenmekten çok mutlu. Ona kur yapan başka girişim sermayesi şirketleri de var. Ona zaten cömert bir teklif yaptım, ama o parayı umursamıyor. Şirketin etliğini, teknolojinin geleneksel çiftçilere karşı bir silah olarak kullanılmamasını ve vizyonunu canlı tutacak birine güvenebilmesini önemsiyor.” John içini çekiyor. “Ben o kişiyim. Bunun benim mirasım olmasını onun kadar ben de istiyorum, ama o beni değerlendiriyor. Bir insan olarak. Ve şimdiye kadar başarısız oldum.”

Bu, Johnny Brandt'ın şimdiye kadar söylediği en savunmasız şeydi. Ona hayat dolu bir kucaklama vermek istiyorum. Adeta ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek yanına gitmek, pantolonunun fermuarını dişlerimle açmak ve ona özgüvenini artıracak bir oral seks yapmak istiyorum. Ama bunu yapmayacağım.

"Eminim başarısız oluyorsun John," diyorum, onu kucaklayıp başını göğüslerimin arasına sıkıştırmak yerine. "Yani... senin için kefil olmamı mı istiyorsun? Bir insan olarak?"

Hafifçe gülerek içini çekti. "Beni sadece kar marjlarına değer veren bir yatırımcı olarak değil, bütün bir insan olarak göstermenizi istiyorum, evet. Ama aynı zamanda... Son zamanlarda George Merrick'in kendisi için çok önemli olan genç bir torunu olduğunu öğrendim. Ve tahmin edin şu anda onun için gerçekten önemli olan şey ne?"

Hah, şimdi anladım. "Bale."

“Bale. Birkaç gün önce onunla Zoom üzerinden bir görüşme yapıyordum ve bu tatlı küçük kız çalışma odasına gelip ondan bir piruet yapmasını izlemesini istedi. Görüşmemizi erken bitirdi ve kızın geçen yıl yerel bir Fındıkkıran balesi gösterisi için seçmelere katıldığını ve

giremediğini söyledi. Bu yıl kararlı ama tam olarak... zarif değil. Belki de Cotswolds'daki evinde profesörle görüşürken, siz de torununa bir bale dersi verebilirsiniz diye düşündüm. Tabii ki ücretsiz, böylece çalışma vizesine ihtiyacınız olmaz.”

Çok ilgiliyim ama yüz ifademi bozmamaya çalışıyorum. "Dinliyorum. Sorun şu ki, hiçbir zaman erkek arkadaş edinmekle ilgilenmedim. Beni iyi bir sahte kız arkadaş yapabileceğimi nereden çıkardın?"

"Bence aklına koyduğun her şeyde başarılısın Olivia," diyor. Sanki beni yerde ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek dişlerimle pantolonunun fermuarını açarken hayal ediyormuş gibi.

Ağzım tamamen kurudu. Bu kabul edilemez. Boğazımı temizleyerek, "Bu konuda haklısınız. Peki, bunu benim için nasıl değerli kılmayı planlıyorsunuz?" dedim.

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Seyahatimiz sırasında işten izin almanız gerekecek süre için aylık faturalarınızı ödeyebilirim."

Vay canına. Bana çok düşük bir teklif sunuyor. İlginç. "Gerçekten seninle vakit geçirmem mi gerekecek?"

"Evet. Çok zaman. Yüzünde bir gülümsemeyle. Ama sadece herkesin içinde olduğumuzda. Özelde suratını asmandan zevk alıyorum."

Şu an ona kaşlarımı çatıyorum.

"Evet, aynen öyle." Gözlerini kısarak, sanki bir kareyi kadrajlıyormuş gibi ellerini kaldırdı. "Mükemmel."

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturarak, "Faturalarımı ödemek yeterli olmayacak," dedim.

"Anladım. Şehir dışında olduğumuz süre boyunca restoran işinizden izin almanız gerekeceği için, kaçırdığınız bahşişler ve maaşlar için size telafi etmekten memnuniyet duyarım. Saatte ne kadar kazanıyorsunuz—yirmi dolar mı?"

"Sadece kahvaltı ve hafta sonu akşam yemeklerinde çalışarak ayda yaklaşık beş bin dolar bahşiş kazanıyorum. Evet, saatte yirmi dolar. Altı ila sekiz saatlik vardiyalar, haftada beş vardiya. Ama aynı zamanda modellik de yapıyorum."

"Doğru. Artık bunu yapmayacağını sanıyordum."

"Düzenli olarak yaptığım ve sevdiğim bir işim var."

"Gerçekten mi? Kimin için?"

"Yerel bir iç çamaşırı butiği için."

Çarpıcı bir şekilde kaşlarından birini kaldırır ve başını geriye doğru hızla çevirir.

"Beni yargılamayın. Fotoğraflar Instagram için, o yüzden çok güzel ve zevkli. Ayrıca, burada burada ufak tefek işler de yaptım, bu yüzden tahmini bir şey söylemek zor..."

Artık bir pazarlık haline geldiği için bundan keyif alıyor gibi görünüyor. Kollarını iyice sıvadı, benim de onun ön kollarına baktığımı fark etti. "Pekala. Zamanınız ve arkadaşlığınız paha biçilmez, ve ne düşünürseniz düşünün, kişiliğimin biraz kaba olduğunu düşündüğünüzün farkındayım."

"Pffft! Bu, durumu hafife almak olur."

"Öğrenci kredinizi ödemenize de yardımcı olmak isterim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, borcunuzu tamamen ödemeniz için size gerekli fonları sağlamak istiyorum."

Ağzım açık kaldı.

"İsterseniz size nakit de verebilirim. Ancak fazla parayı yüksek getirili bir tasarruf hesabına yatırmanızı tavsiye ederim. Ayrıca, seyahat, lüks oda ve yemek, her türlü ek masraf, günlük harcırah ve geniş bir gardırop da sağlanacaktır."

Öne doğru eğildim. "Devam et..."

"Ve..." Sandalyede kıpırdanıyor. Kolunun altında sakladığı bir şey var ve işte ortaya çıkıyor. Boğazını temizliyor, sırtmaya engel olamıyor. O kendini beğenmiş, küstah sırtış. "Ve Bay Area Balesi'nin önemli bir bağışçısı olarak, önümüzdeki sezonda yer almanız için ilgili kişilerle görüşmekten memnuniyet duyuyorum."

Ne?

"Siz kan bağışçısı mısınız? Ne zamandan beri?"

"Şirketim öyle. Geçen yıldan beri."

Bağışçı listesinde adını görmemem şaşırtıcı değil. "Bekle. Geçen yıl mı? Yani ben işe başladığımdan beri mi?"

"Evet, bu sizin orada çalıştığınız döneme denk geldi. Louisa ile yemek yedim ve evindeki bir kokteyl partisine katıldım."

Louisa Boehmer, Bay Area Ballet'in sanat yönetmeni. Emekli bir baş balerin ve olağanüstü bir koreograf. Sanat ve ticaretin politikalarından muaf olmasa da ona hayranım. Görünüşe göre kimse muaf değil.

Görünüşe göre ben bile değilmişim...

“Yönetim kurulu üyelerinden birkaçıyla arkadaşım. Yani, arkadaş canlısı değilim ama ne demek istediğimi anlıyorsunuz.” Bana çok ciddi bir şekilde bakıyor. “Bu yıl Fındıkkıran balesinde Şeker Perisi rolünü siz oynamalısınız. Mükemmel olurdunuz. Sizin için harika bir rol, değil mi? Bir sonraki çekimi onlara verdiğimde bunu söyleyeceğim.”

“Haklısınız efendim. Benim için harika bir rol,” diyorum. “Kariyer seçimimi onaylamadığınızı sanıyordum.”

“Durumlar değişti.”

"Nasıl yani?"

“Ben değiştim. Olaylara bakış açım değişti,” diyor. “Çabalarınızı elimden geldiğince desteklemek istiyorum.”

“Pekâlâ. Çabalarım birçok yönden desteğinize minnettar olacaktır...”

“Güzel. Çok para kazandım Olivia. Ve herkesin dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek istediğini biliyorum, ama ben özellikle önem verdiğim insanlar için dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeyi amaçlıyorum ve bu sana da dahil.”

Dans filmindeki, zengin bir sevgili bulan ve inatçılığının üstesinden gelmeyi öğrenirken aslında kendini sınırlayanın kendisi olduğunu anlayan karakter mi olacağım? Olabilir miyim? Kahretsin.

Kalbimdeki yaraları elimle kapatıyorum, içimden "Teşekkür ederim Johnny. Minnettarım, gerçekten. Ama yapabilir miyim bilmiyorum..." diye geçiriyorum.

“Geçiminizi sağlamak için çok çalışmaya alışkınsınız. Anlıyorum.”

“Tabii ki yer almak istemiyorum diye bir şey yok. Sadece... Başkasının bana para vermesine bel bağlamak bana rahatsızlık veriyor. Ben de kendi kaynaklarımla para kazanmayı seven biriyim, biliyorsunuz. Kendi gelir kaynağıma ihtiyacım var.”

Bunu bekliyormuş gibi başını salladı. "Anlıyorum. Peki şöyle yapalım? Monty de bana YouTube'daki durumunuzdan bahsetmişti."

"Öyle mi?"

“Şey, bana annenin anlattıklarına dayanarak olayın özünü anlattı, ben de eksik kısımları tamamladım. Ayda neredeyse iki bin kazanıyordun, sonunda öğrenci kredisi ödemelerinde ve birikimlerinde ilerleme kaydediyordun. Sonra videolarından birinin öncesinde belli bir dans kıyafeti markasının reklamı çıktı – yüz binin altında takipçin olduğu için hangi reklamların çıkacağını kontrol edemezsin – ve şirketin başka bir markayla anlaşması

olduğu için marka çatışması öne sürüldü. Şirketteki rakiplerinden biri kıskanmış... vesaire vesaire. Saçmalık.”

"Öyle mi?! Teşekkür ederim!"

"Ancak bu dünyanın en kötü şeyi değil. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar çok travmanın yaşandığı bir dünyada, neredeyse hiç rahatsızlık sayılmaz. Ama bu saçmalık ve yaşanmasaydı sizin için daha iyi olurdu, yaşandığı için üzgünüm. İş hayatında hepimiz bu tür şeylerle karşılaşırız. Sadece bakış açınızı değiştirmek ve yön değiştirmek meselesi. Hayatınızın CEO'su sizsiniz. Başka seçenekleriniz de var.”

Gözlerimi devirerek, "Harika. Teşekkürler," dedim.

"Neden bana göz deviriyorsun?"

"Alışkanlığın gücü."

"Şey. Size seçenekler sunmak için buradayım. YouTube kanalınızı yeniden aktif hale getirmesi ve vlog çekmeye devam edip videolarınızdan para kazanmaya devam edebilmeniz için Louisa'yı arayıp rica etmekten mutluluk duyarım. Bu düzenlemeden memnun kalır mısınız? Böylece bu yaz kendi gelir kaynağınız olmaya devam edecek.”

Kuyu.

Bok.

"Evet. Evet, bundan memnun olurum."

"Teşekkür ederim," diyor.

"Rica ederim."

"Bekle. Daha önce hiç gösterime geldin mi? Bana haber vermeden dansımı izlemeye mi geldin?" diye soruyorum.

Cevap vermiyor. "Yani, görüşülen şartları kabul ediyorsunuz?"

"Şartlar neler? Bir sözleşme var mı?"

Deri çantasını açıyor, kalkıp bana basılı bir sözleşme uzatıyor ve sonra koltuğa geri dönüp benim ona bakmamı izliyor. Birdenbire bu şartların resmiyetinden rahatsızlık duyuyorum.

Ayağa kalkıp mutfak tezgahına doğru yürüyorum ve basılı sayfaları incelerken ona yaslanıyorum. Ama aynı zamanda, imza atmamı beklerken onu tedirgin etmek için de yapıyorum. Ve ayrıca, kalçalarımın bir göz atmasını sağlamak için de.

Şimdi, eski püskü hız treninin en üst kısmındayız ve vagon birazdan aşağı düşecek.

BÖLÜM 4

OLIVIA

John'un teklifi birçok açıdan cazip olsa da, henüz kesinleşmiş bir anlaşma değil. Eğer tüm şartlarımı kabul etmezse, ben ayrılırım. Ve bu anlaşmayı kabul etmemin ana nedenlerinden birinin bu olduğunu kesinlikle söylemiyorum.

Fakat.

Yıllar önce, elim yanlışlıkla bir şeye değmişti. Kot pantolonunun sağ bacağına içine sıkışmıştı, beklediğimden çok daha sert ve büyüktü ve eğer o şeye bağlı olan kişiden bu kadar şaşkın olmasaydım, o şeyle anında sahte bir ilişki yaşardım. Kardeşimin en iyi arkadaşı sadece maddi olarak refah içinde değil, aynı zamanda her zaman cinsel organ bakımından da zengindi.

Bugüne kadar, pantolonundaki o şeye dokunduğum o an, Johnny'ye duyduğum sinir bozucu çekimin karşılıksız olmayabileceği aklıma gelen tek an olmuştu. Daha gençken, aktif olarak benden kaçınmadığı zamanlarda, onun yanında olmak, bir sinekle dolu bir odada olmak gibiydi. Beyninin sürekli vızıldamasının farkındaydım, ne zaman yanımdan hızla geçeceğini asla tam olarak bilemezdim. Yanıma konarsa onu savuşturmaya her zaman hazırdım. Ve etrafta olmadığını fark ettiğimde, yemek yemeyi unuttuğu için açlıktan ölmüş olabileceğinden paniklerdim.

Bir dansçının doğasında her şeye açık olmak vardır ve ben de buna hazırım. Elbette garsonluktan izin alıp Londra'ya, Cotswolds'a, New York'a ve memleketime gitmeyi çok isterdim. Ama bu senaryonun tamamında beni cezbeden bir şey var. Johnny Brandt, sinir bozucu olmaktan gizemli bir figüre dönüştü ve onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum.

Sözlü olarak belirttiği her madde sözleşmede yer alıyor, hatta iki haftada kazandığım tam miktar bile beş ile çarpılmış. "Nereden bu kadar para kazandığımı biliyorsun?"

"Araştırma, gözlem, içgüdü." Omuz silkerek, "Gizlilik sözleşmesinin de dahil olduğunu fark edeceksiniz," diyor. "Baş danışmanım dışında, kişisel asistanım Sanjay da dahil olmak üzere hiç kimse bu düzenlemeden haberdar olmayacak. Aile üyelerimiz veya arkadaşlarımız, oda arkadaşınız da dahil olmak üzere hiç kimse. Aramızda olanların, insanlar çıkmaya başladığında normalde olduğu gibi gerçekleştiğine inanmaları önemli."

"Sağa kaydırma gibi mi demek istiyorsun? Aileme, hem de yüzlerine karşı yalan söylememi mi istiyorsun? Hem de Cleveland'dayken?"

"Belki o zamana kadar bu bir yalan olmaktan çıkar."

Buna gülmüyorum bile. Sadece ona bakakalıyorum. Şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi anlayamıyorum.

"Daha garip şeyler de oldu," diyor. "Ne olursa olsun, o zamana kadar bu düzenlemeye daha çok alışmış olacağınızdan eminim."

"Hile."

"Kelimelere ne kadar da düşkünsünüz, Bayan Montgomery. Ben de sizin beden diliyle konuşmayı tercih ettiğinizi sanıyordum."

"Evet, biliyorum ama sen bu dilde pek akıcı değilsin."

Kaşını kaldırarak, "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bu tamamen seninle olan her etkileşimime dayanıyor. Peki insanlara ne söylememizi öneriyorsun? Aylardır gizlice çıktığımızı mı?"

"Buna kimse inanmaz," diyor.

"Seninle aylarca çıkmaya katlanabilir miydim? Kesinlikle."

"Hayır, bunu sır olarak saklayacağınızdan emin değilim. Bence olabildiğince gerçeğe yakın kalalım. Alaka düzeyini bir kenara bırakalım."

"Pekala. İnsanlara beni kaçırdığınızı söyleyeceğim... Durun bir dakika. Bu ne?" Sözleşmenin bir bölümünü işaret ediyorum. "Burada, 'bu sözleşmenin bir aylık süresi boyunca mevcut ve/veya geçmiş tüm erkek arkadaşlarımla ve/veya cinsel partnerlerimle olan tüm etkileşimlerden vazgeçmemi' istediğiniz yazıyor?"

"Ben de öyle yapacağım. Bu bir sorun mu?"

"Hayır. Yani, Julian zaten şehirde değil." Hiçbir zaman erkek arkadaşım olmadı ama cinsel partnerlerim bir şekilde beni birkaç karşılaşmadan fazlasını hak edecek kadar ilgilendirmediğinden beri, sahip olduğum en istikrarlı erkek arkadaşım o. Julian, New York'ta yaşayan bir koreograf ve

ben Pittsburgh'da yaşadığımdan beri ara sıra görüşüyoruz. Seks her zaman ateşli ve hızlı oluyor ve şimdi düşününce, beni hiç gerçek bir randevuya çıkarmadı. Ama o zeki ve son derece yetenekli. Bu da çok şey ifade ediyor. En azından kendime böyle söylüyorum.

"Hâlâ o adamla görüşüyor musun?" diye soruyor John.

"Aynı şehirde olduğumuzda. Julian'ı tanıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Bir bakıma. Gerekli incelemeleri yapıyoruz," diyor. "Size birkaç günlüğüne Manhattan'da olacağımızı hatırlatayım."

"Ha, doğru. Şey... büyük bir şehir burası. Yollarımızın kesişeceğini sanmıyorum."

"O adamla karşılaşmaktan gerçekten keyif mi alıyorsun? Ciddi misin?"

"Şey... yani, o dahi bir koreograf," diyorum.

"'Dahi' kelimesini bu kadar rahat kullanmayalım. Eğer bu kadar iyi bir koreografsa, neden sizi hiçbir projede oynatmadı?"

"Buradaki şirketle sözleşmem var."

"Şu an değil. Ara verdin," diyor John. "Yaz aylarında gösterilerde çalışıyor mu?"

"Yani... evet. New York'ta. Bu sadece onun kararı değil; yapımcılar ve sanat yönetmenleri de var," diyorum. "Neden onun hakkında konuşuyoruz ki? Ve ben onunla sadece beni seçmesi için çıkmıyorum. Tanışmadan çok önce ona aşık olmuştum."

"Gerçekten mi?" John bu bilgiden gerçekten iğrenmiş gibi görünüyor.

"Affedersiniz. Eminim kadın zevkiniz kusursuzdur."

Beni baştan aşağı yavaşça süzerken sıırttı. "Sanırım öyle."

Alt bölgem gergin ve nemli olmasına rağmen başımı sallıyorum. "Kardeşim burada olsaydı şimdiye kadar boğazına yumruk atmış olurdu, bunun farkında mısın?"

"Sanırım bu, bir süre öncesine kadar doğrudu, ama şimdi değil."

"Öyle mi? Bu tekliften haberi var mı?"

"Hayır, o bu anlaşımdan haberdar değil ve olmayacak da. Onun onayını mümkün olan en etkili ve verimli şekilde almayı kesinlikle düşünüyorum. Ama sizinle iletişime geçmemi önerdi."

"Bunun onun aklında olan şey olmadığına oldukça eminim."

"Bana güveniyor. Bence güvenmediği kişi sensin."

John bu konuda haklı olabilir. Belgenin tamamını okuduktan sonra, "Burada seksle ilgili hiçbir şey yok" diyorum.

"Doğru. Yoğun programım ve iş yükümlülüklerim nedeniyle, sizinle ne kadar süreyle cinsel ilişkiye girebileceğime dair kesin bir sayı veremem."

Aman Tanrım! "Yani, seninle cinsel ilişkiye girmek zorunda olmadığının yazılı olarak belirtilmesini istiyorum."

Bu açıklamadan gerçekten şaşkına dönmüş görünüyor.

"Anlayabileceğiniz bir dille açıklayayım: Bu düzenlemenin potansiyel olarak mahrem doğası nedeniyle, sırf bana kız arkadaşınızmış gibi davranmam için para ödediğiniz için sizinle cinsel ilişkiye girmek zorunda kalmamı engelleyecek bir maddeyi bu anlaşmaya eklemeyi tercih ederim." Aman Tanrım, bunu sesli söylemem gerekecek. "Böylece kendimi bir fahişe gibi hissetmem."

Kaşları çatık bir halde yaklaşık on saniye bana bakıyor. Sonra yüzünde muhteşem bir gülümseme beliriyor. Ne güzel bir gülümseme! Büyürken çok nadiren gülümsediği için küçük Johnny Brandt'e acıyorum. Gerçi küçük bir balerinin sürekli ona sataşması da muhtemelen işe yaramıyordu.

Sonra da gülmeye başlıyor. Keşke bu kadar güzel mavi gözleri ve kusursuz dişleri olmasaydı, çünkü bana böyle güldüğünde gerçekten onu yumruklamak istiyorum. Ama aynı zamanda, bir ay boyunca her gün bakmak zorunda kalacağım kafasının ön tarafındaki o bölgeyi de mahvetmek istemiyorum.

John ayağa kalktı, kollarını kavuşturdu ve hâlâ parıldayan mavi gözleriyle bana doğru yaklaştı. Alt dudağını ısırды ve sonra, "Senin kendini fuhuşa sürükleyeceğini hiç düşünmemiştim. Maddi şartlar var, evet, ama bunlar bedeninin değil, zamanının karşılığında. Olivia, her şeyden önce hâlâ kardeşinin en eski ve en yakın arkadaşı olduğumu bilmeni umuyorum. Önümüzdeki ay boyunca onunla olan arkadaşlığımı yürütmek yeterince zor olacak, ama en azından şunu söylememe izin ver ki, seni önemsiyorum ve seni rahatsız olacağın herhangi bir duruma sokma niyetim yok." dedi.

Derin bir nefes alırken, gözleri gözlerimden aşağı, gövdemin uzunluğu boyunca iniyor, açıkta kalan alt karnımda oyalanıyor ve dudaklarını yalamadan önce tekrar dudaklarıma bakıyor ve devam ediyor. "Açıkça söyleyeyim Olivia: Eğer seninle bir gün birlikte olursak, bu tamamen karşılıklı rıza ile olacak..."

Bana doğru eğiliyor, yüzünün bir kenarı neredeyse benimkine değiyor. Nefesini kulağımda hissediyorum.

"Ve sana söz veriyorum, bundan zevk alacaksın. Ama ne kadar iyi olursa olsun. Ne kadar çok istersen iste. Ne kadar güzel olursan ol ya da o

arsız ağzını her açtığında sikim ne kadar sertleşirse sertleşsin. Seni Johnny B. Nerdballs diye çağırmanın nedenini unutana kadar ne kadar çok zevklendirmeyi düşünsem de. Herhangi bir günde seni canını çıkarana kadar becermeyi ne kadar çok düşünsem de,” diyor, “otuz gün boyunca her gün durmadan seni becermeye vaktim olmayacak. Çünkü çok yoğun ve iddialı bir programım var. Çünkü bir işletme yönetiyorum ve odaklanmam gereken çok sayıda hedef, görev ve toplantım var. Bu yüzden pazarlık konusu değil.” Tekrar doğrulup, “Anladın mı?” diyor.

Aman Tanrım.

Hız treni düşüşü.

Başım dönmeye başlayınca ve bacaklarım titremeye başlayınca John kollarımın ikisinden de tuttu. "İyi misin?" diye sordu.

“Ne? Evet.”

Aman Tanrım. Ayakta dururken dengemi kaybettim. Ben. Profesyonel bir balerin. Bayıldım mı acaba? Bayılmak mı bu demek? Johnny B. Nerdballs yüzünden mi? Sözler yüzünden mi?

Elini gevşetiyor, hâlâ beni tuttuğunu hatırlatıyor.

Ondan uzaklaşıp doğruldum. "İyiyim. Ve evet, anlıyorum."

Şu lanet olası kalemi nerede bulayım da şu belgeyi imzalayayım?

Sanki aklımı okuyormuş gibi, tam önümdeki masada duran kalemi alıp bana uzattı. Kalemi ondan kaptım. Bunu kesinlikle başarabilirim. Şartlar var. Kurallar. Tanrı bilir, içimdeki balerin kuralları ve tutarlılığı sever. Yapıya ihtiyacım olduğunu biliyorum ve onsuz ne olacağımı düşünmek bile istemiyorum. Ama bu deneysel bir yan proje olacak. Bu, koreografisi olmayan bir dans gibi olacak. Ve ben yöneteceğim.

Yazın geri kalanında bu gizemli, seksi inekle biraz eğleneceğim ve sonra bir ay içinde hayatıma geri döneceğim. Pazar sabahı kadar kolay.

Lanet olası sözleşmeyi imzalıyorum.

“Harika,” diyor. “Bunu tarayıp güvenli bir ek olarak e-posta ile göndereceğim.” Bana bir kartvizit uzatarak devam ediyor, “Bu benim kişisel telefon numaram. Lütfen kimseyle paylaşmayın.”

“Peki ya Nathan ya da ailem?”

"Onlarda var."

"Harika. Numaranızı alan son Montgomery olmaktan mutluluk duyuyorum."

Bunu görmezden gelen John, “Bana e-posta adresini en kısa sürede mesajla gönderir misin? Ha, bir de yarın şehirde olacak bir yatırımcı var.

Onunla ve eşiyle burada, şehirde akşam yemeği yiyeceğim. Eğer müsaitsen, senin de bana katılmanı isterim.” diyor.

“Evet, yarın öğle vardiyasında çalışıyorum, o yüzden sorun değil.”

“Artık restoranda çalışmak zorunda değilsin Olivia,” diye hatırlatıyor bana.

“Biliyorum. Yarın müdürle konuşacağım. Gelecek yaz tekrar orada çalışmam gerekirse diye son dakika iptali yapmak istemiyorum.”

Başını salladı. “Bunu anlıyorum. Ama size garanti ederim, gelecek yaz garsonluk yapmayacaksınız.”

“Göreceğiz.”

“Asistanımın bilgilerinizi havayolu şirketine iletebilmesi için pasaportunuzun fotoğrafına ihtiyacım olacak. Üç gün sonra yola ıkıyoruz.”

“Üç gün mü?!”

“Londra için evet. Sanjay size detaylı bir seyahat programı verecek. Yurtiçi seyahat için REAL ID ehliyetiniz var mı?”

“REAL ID uyumlu bir Kaliforniya kimlik kartım var. Sürücü belgesi olmayanlar için geçerli. Hala sürücü ehliyetim yok.”

Kaşlarını çattı ve başını kaşıdı. “Doğru. Bir an unuttum. şu anda bu konuyu ele alacak vaktim yok.”

“Harika, ben de öyle düşünmüyorum.” Yatak odama gidip komodinin üzerindeki kullanılmamış pasaportumu alıyorum.

“Londra'daki dairemde iki gün geçirdikten sonra, kiraladığım bir evde kalacağımız Cotswolds'a arabayla gideceğiz.”

“Londra'da bir dairen mi var?!”

“Elbette. İki ayda bir oraya gidiyorum. Ayrıca Manhattan'daki dairemde kalacağız.”

“Manhattan'da bir apartman daireniz mi var?!”

“Evet. Tribeca'da. Bir yatak odalı, iki banyolu. Binada son teknoloji fitness merkezi, yüzme havuzu, sauna, lobide dinlenme alanı ve 24 saat güvenlik görevlisi var. Yılda sadece altı veya yedi kez orada kalıyorum ama mükemmel bir yatırım. Mülk... muhteşem.”

“Siz orada olmadığınız zamanlarda bu daireleri kiraya veriyor musunuz?”

“Hayır.” Onu bu konuda azarlamadan önce devam etti. “Londra'ya uzun bir uçuş ve birinci sınıfta, konforlu bir şekilde uçacak olsak da, özellikle bu kadar kısa bir uçuş söz konusu olduğunda, jet lag açısından zor bir yolculuk olabilir. Ama bol su içerseniz ve iyi uyku düzenine dikkat ederseniz sorun

olmaz. Uluslararası seyahatlerden önce damardan vitamin takviyesi alıyorum. Tavsiye ederim. Daha önce uluslararası seyahat etmediniz, değil mi?"

"Hayır, ama elbette her zaman istemişimdir."

"Güzel. Bence hoşuna gidecek."

John evrak çantasını açıp bana kalın, kapalı bir zarf uzattı. Açtığımda içinde bir yığın yeni, tertemiz banknot buldum: yirmi, elli ve yüzlükler. On ve beş dolarlık banknotlar. Çeşitli banknotlar. "Şey... Teşekkürler."

Cüzdanından platin bir kredi kartı çıkarıp bana uzattı. "Bu kart aktif hale getirildi. Küçük harcamalar için. Kıyafetler için. Ne isterseniz."

"Tekrar teşekkür ederim."

"YouTube ile ilgili olarak bugün Louisa'yı arayacağım ve diğer konuyu da birkaç hafta sonra, bağışım ve sizin muazzam yeteneğiniz hakkında konuşmak için gündeme getireceğim. Tabii ki, bir çift olarak kamuoyunda kendimizi kabul ettirdikten sonra."

"Haklısın," diyorum.

"Senin de yer almayı hak ettiğini düşünüyorum, Olivia. Çok yeteneklisin ve çok güzel görünüyorsun. Ne yazık ki, sanat ticaret olmadan varlığını sürdüremez."

"Gerçekten de üzücü," diyorum. "Birkaç yıl önce teklifiniz beni dehşete düşürürdü, ama bu şirkette paranın her şeyin önüne geçtiğini çok çabuk öğrendim."

"Saf olmayın. Her şirkette para konuşur."

"Sağ."

Callie'nin ön kapıyı açtığını ve ön hol'e girmeden önce bana seslendiğini duyuyorum.

Ben cevap veremeden Johnny, "Şimdi sana sarılacağım," diye mırıldanarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Bir kolunu omuzlarıma, diğerini sırtımın üst kısmına dolayarak beni kendine çekti.

İçgüdüsel olarak kollarımı beline doladım, gömleğinin arkasını kavradım ve yüzümü göğsüne gömdüm. Düğmeleri açık yakasının altındaki açık teninden sıcaklık yayılıyordu. Bir eli başımın arkasını kavradı ve dudaklarının alnıma bastığını hissettim. O kadar hassas ve samimiydi ki, beni susturdu ve sakinleştirdi.

Bu, vızıldayan sinek enerjisinin tam tersi. Bu, hiç şüphesiz, bir erkekten aldığım en güzel kucaklama. Tüm koruyucu enerjisi beni şefkatli bir kucaklamayla sarıyor. Cinsel değil, ama çok, çok şehvetli.

“Ah!” diye haykırdı Callie. Oturma odasının girişinde durakladığını duyabiliyorum.

Çenemi kaldırıp yanağını, çenesini, Adem elmasını, her yerini öpmek istedim. Ama Johnny benden uzaklaştı ve küçük kıızıl saçlı oda arkadaşına doğru döndü.

“Merhaba,” diyor. “Ben John Brandt.” Odayı geçip onunla tokalaşıyor ve ben hala hayal dünyasında, birkaç hipnotik saniye boyunca zaman ve mekânda asılı kalmış haldeyim, ta ki serin bir havayla sarılana kadar. Kafam karışık, özlem dolu ve daha da fazla kafa karışıklığıyla doluyum.

Az önce neler oldu böyle?

“Merhaba, John Brandt,” diyor. “Ben Callie. Sözüünüzü kesmekten dolayı çok özür dilerim. Ben odama gideyim. Hey, O!”

“Hey” diyebilmek için birkaç kez boğazımı temizlemem gerekiyor.

Johnny, evrak çantasını almak için arkaya doğru giderken, “Tam çıkıyordum,” dedi. “Yedek anahtarınız var mı, yoksa bir kopyasını mı yaptırmalıyım?”

“Şey... Yedek anahtarımız var. Cal, Johnny'ye yedek anahtarı verebilir miyim?”

“Evet, mutfak dolabında.”

Ona yedek anahtarı veriyorum, gerçi bunu kabul ettiğimi hatırlamıyorum. Dudaklarının alnımda bıraktığı hissi hâlâ hissedebiliyorum ve beynim henüz tam olarak işlevsel değil. Şoförüne kendisini alması için mesaj atıyor. “Harika, teşekkür ederim. Sanjay kısa süre içinde sizinle iletişime geçecek. Bakalım... Başka bir şey var mı?”

“Aşağıda seninle beklememi ister misin?” diye soruyorum.

“Hayır, birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor,” diyor. “Tanıştığımıza memnun oldum, Callie. Callie, Calliope'nin kısaltması mı?”

“Öyle olabilir, ama benim asıl adım Callie.”

Yanından geçerken, “İlginç,” diyor.

Onun veda etmesini ya da daha sonra benimle konuşacağını söylemesini bekliyorum, ama duyduğum tek şey telefonuna “Sanjay'ı ara” demesi ve ardından ön kapının açılıp kapanması.

Dudaklarıma dokunuyorum çünkü hâlâ bir şeyi öpmeyi çok istiyorlar, tam o sırada gözlerim Callie'nin gözleriyle buluşuyor.

“Bana o adam hakkında her şeyi hemen anlat,” diye fısıldadı.

Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum, çünkü John hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, o kadar az şey anlıyorum.

BÖLÜM 5

JOHN

BİR HAFTA ÖNCE

Son zamanlarda altmış iki yaşında bir İngiliz profesörü etkilemeye o kadar odaklandım ki, Monty bana özel hayatımda neler olup bittiğini sorduğunda, en son ne zaman biriyle randevuya çıktığımı hatırlamak için uzun uzun düşünmem gerekiyor. İki ay önceydi. MIT'deki profesörlerimden birinin kızı iş görüşmeleri için Palo Alto'daydı ve onu akşam yemeğine çıkarmayı kabul etmiştim. Çekici ve arkadaş canlısıydı ve o kadar sıkıldım ki, gecenin sonunda migren numarası yaptım. Düzenli olarak bana "takılmak" isteyip istemediğimi soran birkaç kadın var ve bazen stres atmak için onlarla "takılıyorum". Sonra da bana hiç yalnız kalıp kalmadığımı sormaya başladıkları anda ayrılıyorum.

Hiçbir zaman yalnızlık hissetmem. Hiçbir zaman. Ama bazı insanları özlüyorum, Monty de dahil. Chicago'da büyük bir risk sermayesi şirketine teknoloji uzmanı olarak kendine yer edindi. Onu Palo Alto'ya gelip benimle çalışmaya davet ediyorum ama reddediyor. Çok yazık.

Monty'ye şu an özel birinin olmadığını ve üst düzey bir çöpçatanlık hizmetinin düzenli olarak benimle iletişime geçip ilgilenip ilgilenmediğimi sorduğunu, ancak ilgilenmediğimi söylemeyi tercih ediyorum.

"Neden ilgilenmiyorsunuz?" diye soruyor.

Seçtiği restoran kalabalık ve gürültülü. Böyle bir yeri seçmesi ona hiç benzemiyor. Sanırım oteliyle benim dairem arasında bir yerde. Malbec şarabımı bitirirken onu duymamış gibi yapıyorum. Bunu yapmama izin

vermeyecek ama bu bana "Şu anda kesinlikle kız kardeşini düşünmüyorum" yüz ifademi prova etme fırsatı veriyor.

Masada karşıdan öne eğilerek daha yüksek sesle konuştu: "Çöpçatanlık hizmetiyle neden ilgilenmiyorsunuz?"

Özel hayatımızdan pek bahsetmeyiz. Konuşacak çok daha fazla şeyimiz var. Ama Monty birkaç ay önce Chicago'da gerçekten hoşlandığı bir kadınla çıkmaya başladığından beri daha meraklı hale geldi.

"Meşgulüm," diyorum.

"İnsanların bu hizmeti kullanmasının nedeni tam olarak bu."

"Öyle mi?"

"O modele takılıp kalmadın, değil mi?"

"Tanrım, hayır."

"Hâlâ seni takip ediyor mu?" diye soruyor.

"Bunu taciz olarak adlandırmazdım. Evime sadece bir kez geldi. Tribeca'daki yeni kapıcı da eskisi gibi kolay lokma değil. En son duyduğuma göre Avrupa'da. Aylardır mesajlarına ve aramalarına cevap vermedim, bu yüzden son zamanlarda pek yapmıyor."

"Yani başka birine mi takıntılısın?"

Yüzümü inceliyor ve ben de olabildiğince ifadesiz bir yüz takınıyorum. "Kime benziyor?"

Bir an daha beni süzdükten sonra omuz silkti. "Bilmiyorum. Kadınlar hâlâ beni sana tanıtmamı istiyorlar, biliyorsun. Katie'nin arkadaşları. Özellikle o TED konuşmasından sonra."

"İnsanların hâlâ bunları izlediğini bilmiyordum."

"Viral oldu," diyor Monty. "Bunu bilmiyor musun? YouTube'da. Instagram'da klipler. Görünüşe göre 'rüya gibi' görünüyordun ve 'bir inek için gerçekten nazik ve düzgün konuşan' biriydin. Onlara bunun bir konuşma yaptığın ve kimseyle konuşmadığın için olduğunu söylemiyorum."

"Sence ben iyi biri değilim mi?"

"Elbette biliyorum. Sadece bunu iletmek senin için hiçbir zaman öncelik olmadı." Bir an gözleri parıldadı. "Katie iyi bir insan. Gerçekten çok iyi biri."

"Bunu siz de belirtmiştiniz."

Başka bir şey söylememi bekliyor gibi görünüyor, ama ben söylemiyorum.

"Kız arkadaşımın tanışmayı dört gözle beklediğinizi söylemek adettendir," diyor.

"Bunu dört gözle bekliyorum. Ama kız arkadaşlarınızdan biriyle en son tanıştığınızda, beni artık kız arkadaşlarınızla tanıştırmayacağınızı söylemişsiniz."

"Ona çocukça davrandığını söyledin."

"Ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Hatırladığım kadarıyla, ayrılmanızın sebeplerinden biri de buydu," dedim. "İş arkadaşınızın da tam bir ahmak olduğunu düşünüyordum. Adı neydi? Daryl?"

"Doğru. Seni bir daha asla, en ufak bir şekilde bile olsa önemsedığım kimseyle tanıştırmayacağıma karar verdim."

"Bu yüzden bu konuyu açmıyorum. Ama açıkça söylemek gerekirse, sizi bu kadar mutlu eden kadınla tanışmak isterdim."

"Çok mutluyum." Monty hayalperest bir şekilde gülümsedi. "Kız kardeşimi aramalısın," dedi, konuyu değiştirmeye gerek duymadan.

Boğazıma risotto takıldı ve öksürmeye başladım. "Gerçekten mi?"

Tepkilerimi inceliyor. Ağzımı peçeteye siliyorum. Dişlerim birbirine çarpıyor gibi geliyor. Avuçlarım terliyor olabilir. Bu hiç de ideal değil.

"Evet, yani, meşgul olduğunuzu biliyorum. Ama onun orada tek başına olması beni endişelendiriyor."

"Onun bir oda arkadaşı olduğunu sanıyordum."

"Evet, öyle ama yani... biliyorsunuz, çok özgür ruhlu biri. Olivia'dan bahsediyorum. Ve ben sadece..."

Yüz ifadesindeki bir şey birden midemi bulandırdı. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır, hayır. Aslında değil. Annem sadece bir fotoğrafçıyla modellik yaptığını ve fotoğrafçının... profesyonel olmadığını söyledi. Bir şey olmadan oradan ayrıldı ama sanırım onu korkuttu."

Ellerim kucağında yumruk olmuş. Kulaklarım yanıyor. Bu fotoğrafçının kim olduğunu bilmiyorum ama şu an karşımda olsaydı, ilk defa birini fena halde döverdim ve bundan çok memnun olurum.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diyorum dikkatlice. "Ne yapabilirim ki?"

Monty viskisini bitirdi ve uzun süre bana baktıktan sonra, "Sanırım ona yanında olduğunu hissettirmen yeterli. Aile dostu olarak, biliyorsun. Böylece burası o kadar büyük bir şehir gibi hissettirmez," dedi.

"Elbette. Bunu henüz yapmadığım için özür dilerim—sizin bunu yapacağınızı düşünmemiştim..."

"Sana ondan uzak durmanı hiç söylemedim."

"Doğru, hayır, sanırım..." Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Zorla hafifçe gülüyorum. Kıkırdama mı? Kıkırdıyorum.

"Hâlâ o risottoyu yerken boğuluyor musun?" diye soruyor.

"Hayır. Kız kardeşin konusunda çoğu erkeğe karşı aşırı koruyucu ve bencil davranıyorsun, bu yüzden mesafemi korumam gerektiğini düşündüm."

"Neden öyle olsun ki?" Tekrar öne eğildi, kamburlaşarak bana gözlerini kısarak baktı. Çok fazla mafya filmi izlemişti. Han'ın Greedo ile kantinde olduğu gibi rahat bir şekilde geriye yaslıysaydı daha havalı olurdu. "Kendini suçlu mu hissediyorsun yoksa?"

"Elbette hayır. Kendimi suçlu hissetmemi gerektiren hiçbir şey yok. Sadece onun konusunda her zaman aşırı koruyucu ve kaba davrandığını söylüyorum ve bununla uğraşmak istemiyorum."

Monty bu açıklamadan memnun görünüyor, bu yüzden ben de rahat bir nefes alabiliyorum. Garsona seslenip daha fazla şarap ve viski istiyor. Kız kardeşi konusundaki tartışmayı bırakıp kendi işine geçiyor. Bu konuşmayı uykumda bile yapabilirim, bu yüzden aklımı Olivia'ya bırakıyorum.

Bir yılı aşkın süredir evime arabayla gidilebilecek mesafede yaşıyor. Onu ziyaret etmek için pek vaktim olmazdı ama Monty'den onay aldıktan sonra bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirmem gerekiyor. Bu konuya nasıl yaklaşacağım konusunda dikkatlice ve stratejik düşünmeliyim. Ya da... fırsatın kendini göstermesini bekleyeceğim. Evrenin algoritmaları bana neye ihtiyacım olduğunu, ne zaman ihtiyacım olduğunu gösterecek. Temelleri attım. Onu kazanmak için belirlediğim her şeyi başardım. Sadece bir plana ihtiyacım var.

Dürüst olmak gerekirse, Pittsburgh'da dans ederken gördüğümde beri geçen birkaç yıl içinde Olivia'yı her gün bilinçli olarak düşündüğümü söyleyemem. Ama o, tıpkı en sevdiğim şarkılardan biri gibi, bilinçli olarak dinlemeyi özellikle bırakmasam bile, düzenli olarak aklımdan geçiyor. Onu düşündüğümde gülümsüyor ve tadını çıkarıyorum. Beni etkileyen bir müzik parçası duyduğumda, bunun onu nasıl etkileyeceğini, vücudunun nasıl hareket edeceğini merak ediyorum. Elbette, hayallerimde düzenli olarak yer alıyor – bunu söylemeye gerek yok. Ama sadece onun bir yerlerde olduğunu ve bir gün tekrar birlikte olacağımızı bilmek bile bana iyi hissettiriyor.

Sanırım böyle bir günün bu kadar çabuk geleceğini beklemiyordum.

Şu anda bir vakıf kurma sürecinin tam ortasındaım ve gıda teknolojisi alanındaki girişimlerim de kritik bir dönüm noktasında. Zamanlama ideal değil. Ama ideal hale getireceğim.

Birdenbire onu şahsen görmek konusunda gergin hissediyorum. İlk tanıştığımızda daha bebek olan bu genç kadın, muhtemelen hala beni bir ezik olarak görüyor. Ama onu kazanmak için asla başarısızlığa uğramayan girişimci ruhumu kullanacağım. Silikon Vadisi'ndeki her başarı öyküsü, hayal ettiği şeyin imkansız olduğuna bir an bile inanmayan bir inekle başlar.

Çocukluktan beri birbirimizi tanıyor olmamızın hem bir nimet hem de bir lanet olduğunu biliyorum. Beni tanıdığını düşünüyor ve bu iyi bir şey. Onun hakkında diğer erkeklerin anlamadığı şeyleri anlıyorum ve bu da iyi bir şey. Ama anladığım şeylerden biri de, beni her zaman Johnny B. Nerdballs olarak düşünecek olması ve bu... hiç de iyi değil.

Bu bir engel, aşılması imkansız bir duvar değil.

Başarmaya ve bu adımı atmaya hazırım.

BÖLÜM 6

OLIVIA

ŞİMDİ

“Yani... Sanki her an oturma odamızın ortasında seni yakışıklı bir adamla kucaklaşırken bulmam olağan bir şeymiş gibi mi davranacağız?” diye soruyor Callie. “Yoksa bana Bay John Brandt ile ilgili durumu hemen anlatacak mısın?”

John'un tavsiyesi üzerine Callie'ye çoğunlukla doğru olanı söylüyorum: "Johnny'yi tüm hayatım boyunca tanıyorum çünkü o kardeşimin en iyi arkadaşı. Yıllardır onu görmemiştim ve bugün restorana gelip beni dışarıya davet etti." Temelde olay bundan ibaret. Belki de haklıydı; Cleveland'a vardığımızda her şey gerçek gibi gelebilir. Daha büyük olasılıkla o zamana kadar beni o kadar çıldırtmış olacak ki, hayal ile gerçek arasındaki farkı bilemeyeceğim.

“Gerçekten mi?” Oda arkadaşım şüpheden çok eğlenceyle bana baktı. “O küçücük ipucuyla seni kurtaracağımı mı sanıyorsun? Tam bir internet fenomeni yakaladım. Sanki, ‘Ah, sadece bir sarılmaydı’ gibiydi. Sonra sarılmayı görüyorsun ve sanki Heathcliff ve Cathy’nin ruhları kırdı birbirleriyle sevişiyormuş gibi oluyor.”

“Pah! Keşke öyle olsa.” Aman Tanrım. Aynen öyle hissettim. “Bugün onu son beş yıldır ilk kez gördüm. Abim beni kontrol etmesini istediği için birdenbire ortaya çıktı.” Omuz silktilim. “Çay ister misin? Çay için su kaynatacağım.”

“Ah canım. Bütün çayı ben istiyorum. O adam on numara. On kere on numara. Neden sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun?”

“Çünkü o Johnny. Önemli bir şey değil.” Elektrikli su ısıtıcısını doldurduktan sonra, çocukken ne kadar inek bir çocuk olduğunu ve ben küçükken evimizde ne kadar çok zaman geçirdiğini anlatmaya başladım. “Anne babası işkolikti. Gerçekten. Muhtemelen hala öyledirler. Hiç evde olmazlardı, bu yüzden hafta sonları çoğu zaman bizde kalırdı. John’un anne babası oğullarına kendi doğum günü partilerini verecek kadar meşgul oldukları için, Nathan’ın partilerini yaptığı zamanlarda onun doğum gününü kutlardık,” dedim. “Ama bildiğim kadarıyla hiç şikayet etmedi. Bir keresinde grip olmuştu ve annem evde yalnız olduğunu öğrenince onu almaya gitti, bizim eve getirdi ve ona çorba yaptı.”

Callie elleriyle kalbini kapatıyor ve Instagram'da yavru hayvanların videolarına baktığımızda çıkardığı sesi çıkarıyor: "Ayyy! Şimdi ona çorba yapmak istiyorum."

Onun bu fikre bağlanmasını istemiyorum, bu yüzden diğer konulara geçiyorum. "Her şey duygusal değil. O ve kardeşim on üç yaşına geldiklerinde zamanlarının çoğunu bodrumda geçiriyorlardı, ama evde sadece bir televizyonumuz vardı, bu yüzden ne izleyecekleri konusunda çok tartışma ve ardından karşılıklı misillemeler oluyordu."

"Peki ya? Bu, evde başka çocuklarla birlikte yaşayan herkes için tam olarak böyle bir durum."

Ona, bana klasik müziğin matematiğini açıklamaya çalıştığı zamanı anlattım ve müziği içsel olarak deneyimleme yeteneğinden ne kadar nefret ettiğimi, kafasına bir kutu gazlı içecek dökerek açıkladım. Bir hafta boyunca ev hapsinde kaldım, ama buna değdi, onu beş dakika da olsa susturdu.

"Aman Tanrım, O. Onun hakkında böyle konuşmandan, onu neredeyse hiç sevmediğin anlaşılıyor."

"Hayır, öyle değildi. Onu severdim. Banyoyu paylaştığımız zamanlarda her zaman çok düzenli ve temizdi, bu da bir artıydı. Ve çoğu zaman ben istemeden matematik ödevlerime yardım ederdi." Aslında bana çok fazla yardım etmezdi, daha çok zorlandığımı görür ve anlamadığımı düşündüğü temel matematik kurallarını bağırarak ödevlerimi yapardı. "Biliyorsun, o sadece bir inek. Ama değişti."

"Evet, doğru. Milyarlarca dolar kazanan bir bilgisayar uzmanına dönüştü. Yüz milyon doların on katı kadar zengin."

Ona doğru baktım ve dizüstü bilgisayarına baktığını fark ettim. "Onu Google'da mı arıyorsun? Sakın Google'da arama!"

“Neden olmasın? Google'da kolayca bulunabilir biri. Wikipedia sayfası bile var,” diyor. “Yok artık—Brainy Biz'i o mu kurdu?! Kuzenim geliştirdiği uygulama için fon bulmak için bunu kullandı. Adını tanıdığımı biliyordum. Çok önemli biri! Çok büyük bir isim. Gerçek bir milyarder. Neden daha heyecanlı değilsin?”

“Evet,” diyorum. “Sadece... Henüz çok yeni. Genellikle çıktığım erkeklerden çok farklı.”

"Evet, o kendini beğenmiş bir ukala değil."

"Ah, kendine özgü bir şekilde ukala biri, bana güvenin."

"Ne yani, sırf sanatçı olmadığı için sana yeterince iyi olmadığını mı düşünüyorsun? Hadi ama. Biliyorsun, güzel bir kızın bir inekle çıktığı ilk kişi sen değilsin," diyor.

"John Hughes filmlerini saymazsak mı?"

“Merhaba—Miranda Kerr, Snapchat'in kurucu ortaklarından biriyle evlendi.”

"Miranda Kerr kim?" diye soruyorum.

“Victoria's Secret mankeni. Organik güzellik ürünleri serisi var. Dünyanın en zengin süper modellerinden biri. Orlando Bloom ile evliydi?”

"DSÖ?"

"Aman Tanrım. Bu inek kim?"

"Ben bir inek değilim," diyorum. "Sadece ünlü dedikodularını okumaya vaktim yok."

“Ben de magazin dedikodularını okumuyorum; bunlar insanların sadece hayatta olup internet bağlantısına sahip olmalarıyla bildikleri şeyler.” Dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor ve ekrana bakıyor. “Şeyy...”

"Ne?"

“Yeni erkek arkadaşın bir süpermodelle çıkmış. Bunu bilmiyor muydun?”

Hayır, asla. "Öncelikle, onu henüz erkek arkadaşım olarak adlandırmam, ikincisi de geçmiş ilişkileri hakkında bilgi sahibi olmaya ihtiyacım yok."

"Yapmamanız muhtemelen daha iyi olur," diyor.

“Neden? Kim bu kadın? Bir bakayım.”

Callie dizüstü bilgisayarını bana görünmemesi için çevirdi. "Bence görmek istemezsin. Geçen yıl birkaç ay çıkmışlar gibi görünüyor..."

Bu da kesinlikle sahte bir ilişki olmalıydı.

"Umurumda değil, sadece görmeme izin ver!"

Kanepede oturduğu yere gidip dizüstü bilgisayarını elinden alıyorum ve Johnny'nin doğaüstü güzellikte bir kadınla çekilmiş onlarca fotoğrafına bakarken, hiç beklemediğim türden duygular yaşıyorum. Her fotoğrafta, kadın ona hayranlıkla bakıyor; ama bu "Bunu söylediğine inanmıyorum" türünden bir hayranlık değil, "Vay canına, sen çok harikasın" türünden bir hayranlık. "Montana Reed mi? Bu ne biçim saçma bir isim?"

"Maxim'in En Seksi 100 listesine girecek türden."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama cinsiyetçi geliyor."

"Öyle ve gerçeklerle yüzleşmelisin: Bu 'Güzel ve İnek' ilişkisinde inek olan sensin. Çünkü o adam inanılmaz derecede yakışıklı."

"Evet, çok fotojenik."

"Durun bir dakika! TED konuşması yapmış!"

"Neyden bahsediyorsun? Nasıl delici mavi gözlere sahip olunur ve en yakın arkadaşının küçük kız kardeşini nasıl çıldırtılır?"

Gülümsüyor. "İzleyip görelim!"

"Hayır, izlemek istemiyorum," diyerek elimi savurarak geçiştirdim. "Çok tuhaf olurdu."

"Nasıl isterseniz öyle yapın."

Bir gün sonra, iki saattir işteyim ve Johnny'nin TED konuşmasını düşünmeden edemiyorum. Eğer onu şahsen tanımamış olsaydım, anında ona hayran kalırdım. Konusu "Zayıf Yönlerinizden Nasıl Faydalanabilirsiniz" idi. Brainy Biz'i geliştirmesine yol açan şeylerden ve bu şirketle birlikte milyonlarca bireyin ve şirketin, kendi tuhaflıklarının farkına varmalarını ve kendilerini farklı kılan şeylere dikkat çekerek markalaşmalarını sağlayarak nasıl bağlantı kurmalarına ve başarılı olmalarına yardımcı olduklarından bahsetti. Bir ara "büyüdüğüm ve her zaman kendi eksikliklerimin dostane bir eleştirmeni olan birinden" bahsetti. Bu kişiye, kendisini başka bir perspektiften görmesine yardımcı olduğu için minnettar olduğunu ve kimseye zarar vermediği sürece kim olduğunu değiştirmek yerine, insanlarla nasıl etkileşim kurduğunu değiştirmeyi öğrendiğini söyledi. "Çoğunlukla." "Bu kişiden" bahsederken yüzünde dokunaklı bir gülümseme vardı ve eminim ki benden bahsediyordu, ve bu hoşuma gidiyor.

Onun hayatında bu kadar önemli bir yeri olduğunu öğrenmek beni hem duygulandırdı hem de bunu bana doğrudan söylemeyi hiç düşünmemiş olmasına sinirlendim.

TED konuşmasında biraz mütevazıydı. Derin öğrenme teknolojisiyle çalışan, yapay zekâlı bir robota benzediğinin farkında olduğunu, ancak bunun ilk randevuda birinin kendisiyle ilgili şaka yapması gibi olduğunu söyledi. Hoş bir şakaydı ve çok geç olana kadar anlamını çözemiyordunuz. Konuşmanın sonunda kamera, salondaki tüm kadınların onu derin öğrenme robotu Elvis gibi alkışladığını gösterdi.

"Şey, O?"

Kendime geldim ve ev sahibi Tara'nın bana doğru geldiğini gördüm. Gövdesinin olması gereken yerde kocaman bir çiçek aranjmanı vardı.

Başını bir şakayık çiçeğinin arkasından uzatmayı başardı. "Merhaba. Bu az önce sizin için geldi. Teslim aldığımı imzaladım ama ön tarafa koyacak yer yok. Mola odasında bırakmanız gerekecek. Sanırım fıtığım var, hastane faturasını kime göndereceğimi söyleyin lütfen."

"Aman Tanrım! Bunu alırım!" diyorum. "Ve bunu gönderen kişinin sana bir hastane satın alabilecek kadar parası olduğunu hissediyorum."

Büyük vazoyu kollarımda taşıyıp, kimseyi ya da bir şeyi devirmeden arka tarafa gidebilmek için kalçamın üzerine yaslamayı başardım. Bu, Johnnie'nin yapabileceği en romantik jestti. Tabii ki, iş yerinde kırk kiloluk bir vazo dolusu çiçekle ne yapmam gerektiğini düşünmek için bile durmadı. Nankör olduğumdan değil. Bunu yaptığı için inanılmaz derecede sevimli bulmadığımdan da değil. Gerçi asistanlarından biri de yapmış olabilir. Çiçek aranjmanı muhteşem ve sevdiğim her çiçek türünü içeriyor, sevmediğim hiçbir çiçek yok. Eğer bu kadar can sıkıcı olmasaydı mükemmel olurdu.

Tıpkı Johnny gibi.

"Bu Hot Guy'dan, değil mi?" diyor Tara sırtarak.

"Şey... Muhtemelen. Teşekkür ederim." Belli ki asistanından göndermesini istemişti.

Milo bu muhteşem ucube şeyi taşımama yardım etmeyi teklif etmiyor; yanımdan geçerken sadece kendi kendine, "Şimdi senden daha da çok nefret ediyorum!" diye fısıldıyor.

Küçük mola odasının ortasında bir bank var ama kimsenin çiçekleri devirmesini istemediğim için onları çöp kutusunun yanındaki bir köşeye, yere koyuyorum. Johnny'ye teşekkür etmek için telefonumu çıkarıp mesaj

atmaya çalıştığımda, bana gönderdiği çiçekleri alıp almadığımı soran bir mesaj attığını görüyorum.

BEN

Az önce! Çok güzeller! Teşekkür ederim! Bayıldım onlara.

JOHNNY

İşten sonra şoförüm sizi alabilir ve onları eve götürmenize yardımcı olabilir. Onları on blok boyunca taşımanız gerekeceğini yeni fark ettim.

BEN

Şoförünüz bölgede mi?

JOHNNY

Hayır, Palo Alto'da ama beni alıp akşam yemeği için yanınıza getirmeden önce birkaç saatliğine müsait.

BEN

Taşıyabilirim. Sorun yok!

JOHNNY

Ev adresinize başka bir aranjman daha göndereceğim. Bunu restoranda bırakabilirsiniz.

BEN

Burada gerçekten yer yok. Sorun değil! Tekrar teşekkür ederim.

JOHNNY

Kartı gördünüz mü?

BEN

Hayır. Çok büyük. Sanırım bir yerlerde saklanıyor olabilir.

JOHNNY

O öyle dedi.

BEN

Bu... biraz komik değil mi?

JOHNNY

Kartı bulamamanız ideal değil elbette. "Artık vloglarınızdan para kazanmaya devam edebilirsiniz" demesi gerekiyordu.

BEN

Louisa ile mi konuştun?!

JOHNNY

Evet. Seni arayıp haber vermesi gerekirdi. Ama çiçeklerin asıl amacı kart göndermekti.

BEN

Neden bana mesaj atmadın ki?

JOHNNY

Çünkü romantik davranıyordum.

Şimdi bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor.

Hoşçakal.

Aman Tanrım. Ne kadar da garip bir tip. Tam telefonumu kapatacakken Callie'den bir arama geldi.

"Naber? Somon siparişime bakmam gerek," diyorum.

"Şey... Dairemizde biri var."

"Ne?! Polisi arayın!"

"Hayır, yani, her şeyi temizliyor. Erkek arkadaşın göndermiş diyor."

Beynim donup kaldı. "Hı?"

"Erkek arkadaşın. John Brandt."

"Ah, doğru! Özür dilerim. Bunu tamamen unutmuşum. Bana hizmetçisini göndereceğini söylemişti ve size söylemeyi unuttum. Onu göndermemi ister misiniz?"

"Hayır, onun her hafta ona göndermesini istiyorum! Mümkünse her gün," diyor Callie. "Ayrıca beni evlat edinmesini de istiyorum. Bana Starbucks'tan daha iyi bir buzlu kahve yaptı! Buzlu ishal olana kadar buzlu kahve içeceğim. Aslında içmemeliyim çünkü banyo çok temiz."

"Şimdi telefonu kapatıyorum, hoşça kalın."

John'un cep telefonunu aradım, mesaj bırakmayı bekliyordum ama ilk çalışta telefonu açtı.

"Olivia?" Endişeli bir ses tonuyla konuşuyor. Arka planda insanların konuştuğunu duyabiliyorum.

"Ev hizmetçinize anahtarımı verdiniz mi?"

"Onun için bir kopyasını yaptırdım," diyor. "Size söylemiştim zaten."

"Ev anahtarımın kopyasını çıkarıp tanımadığım insanlara veremezsiniz!"

"Olivia, birazdan bir toplantıya gireceğim. Benimle görüşmeniz gereken gerçekten önemli bir sorun var mı?"

"Şey...pek sayılmaz. Hayır."

"Harika. O halde bu akşam yemeğe çıkalım mı?" diye soruyor.

"Evet."

"Seni saat yedide alacağım. Bir gecelik çanta hazırla. Bu gece benim evimde kalacağız. Misafir odasında olacaksın."

"Tamam aşkım."

"Akşam yemeğine giderken şık ve zarif ama rahat bir şeyler giyin. Phil'in karısının kendisini yetersiz hissetmesine neden olacak kadar çekici görünmemeye çalışın."

"Anlaşıldı."

Telefonu kapatıyor.

İki saat sonra, takılmadan, kimseye çarpmadan, düşmeden veya bir şey düşürmeden çiçek aranjmanını eve getirmeyi başardım. Mutfak tezgahında ona yer var çünkü Johnny'nin hizmetçisi tüm rastgele broşürlerimizi, paket servis menülerimizi, dergilerimizi ve not kağıtlarımızı güzel, düzenli yığınlar halinde toplamıştı. Daire, bu sabah ayrıldığım zamankinden bin kat daha iyi görünüyor ve hayatımın artık sıradanlığın birkaç seviye üstünde olduğunu hissediyorum. Zaten hiçbir zaman sıradan olmamıştı.

BÖLÜM 7

JOHN

ALTI YIL ÖNCE

El havlusuyla ne yapacağımı bilmiyorum.

MIT'de sınıfımın en iyisi olan yirmi bir yaşında bir dâhiyim ve az önce üzerine bol miktarda menimi boşalttığım Montgomery marka el havlusuyla ne yapacağımı bilmiyorum. Beni Şükran Günü yemeğine davet edecek kadar nazik davrandılar ve şimdi benim onların beyaz Türk pamuğundan yapılmış havlularından birinin her yerine bulaştı.

En azından bunu onların on yedi yaşındaki kızlarının içine salmadım.

Bu hiç de komik değil.

Ohio'da yasal olarak rıza yaşı sınırını aşmış olmasına rağmen.

Ama bu komik değil.

Bunu yapmadan akşam yemeğini bile bitiremediğime inanamıyorum, ama Olivia'nın sütyen takmadığına da inanamıyorum. Hem de bir aile tatilinde. Çok ince, krem rengi kazağı o kadar vücuduna yapışmış ki, göz ucuyla meme uçlarının hatlarını görebiliyordum. Neyse ki yan yana oturuyoruz, böylece bir saatten fazla bir süre boyunca onlarla doğrudan yüzleşmek zorunda kalmayacağım.

Ama bir de kokusu muhteşem. Uzun zamandır ona bu kadar yakın olmamıştım. Sanki yıl boyunca yediğim ilk ev yapımı yemeği sindirmeye çalışırken bir yandan da onun filizlenen cinselliğini içime çekiyormuşum gibi. Hepsini birden sindirmek çok zor.

O, on üç yaşından beri güzeldi. Onu son gördüğümde de güzeldi, ama ona bakmamaya çalıştım. Bir yıl içinde seksi bir genç kadın oldu. Tüm bale

eğitiminin onu zayıf, narin bir kıza dönüştürmemesine şükrediyorum. Gerçi yine de çok çekici olurdu. Kıvrımları var. Büyüleyici kıvrımlar. Çarpıcı uzun, biçimli bacaklar. O suç teşkil edecek kadar kısa etek, taytına rağmen hayal gücüne çok az yer bırakıyor. O bacaklarla her şeyi yapabilir. Ben de o bacaklarla her şeyi yapabilirim. Yani, en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşinin bacaklarıyla bir şey yapmamalıyım ama yapabilirim.

Ama bu el havlusuyla ne yapacağım ben şimdi?

Elleri. Olivia'nın elleri çok pürüzsüz ama aynı zamanda becerikli... Kahretsin, yine başlıyor. Onu düşünmeyi bırakmalıyım. O uzun, zarif parmaklar, zonklayan, taş gibi sertleşmiş penisimi sıkıca sarardı—

“Hey! Hala içeride misin?” Monty banyo kapısını çalıyor.

Bunu bilseydi beni öldürürdü. Hindi kesme bıçağıyla sikimi keserdi.

“Evet. Sadece biraz mide bulantısıydı. Hallettim. Hemen çıkıyorum.”

“İğrenç, dostum. Pencereyi aç. O banyoda vantilatör yok.”

"Yapacak."

Pencere.

Kirli el havlusunu pencereden dışarı atıyorum. Çıkarken alacağım, eve dönerken çöpe atacağım. Annemle babamın boş evine dönerken. Sanırım Şükran Günü'nde ofiste çalıştıkları için onları suçlayamam. Sonuçta hafta içi bir gün.

“Üniversiteye gitmeyeceğini mi söylüyorsun?” Kulaklarım çınlıyor sanki. Biri kafama yumruk mu attı acaba? Masanın etrafına bakındığımda, Olivia'nın anne babasının ve erkek kardeşinin bu haberden etkilenmediğini görünce şok oldum. Sanki yemek masasının önüne rastgele bir bomba yerleştirmiş gibiydi. Ve bu bomba, hayatının ilerleyen dönemlerinde güzel yüzünde patlayacaktı. Ve bunu benden başka kimse göremiyordu.

Olivia bana bakarken gülümsedi. Ela gözleri her zaman içten gelen bir ışıkla parıldar. Şu anda kehribar gibi parlıyorlar ve yaramazlıkla dolular. "Pittsburgh'daki yüksek lisans programına kabul edildim."

“Ne tür bir yüksek lisans okulu? Üniversiteye gitmeden yüksek lisansa nasıl girilir? Neyden bahsediyorsun?”

“Baleden bahsediyorum. Tabii ki.” Kardeşine baktı. “Ona bundan bahsetmedin mi?”

"İster inanın ister inanmayın, kardeşim, konuşmalarımızda nadiren konu siz oluyorsunuz."

"Ne olursa olsun. Bale Tiyatrosu'nda profesyonel öncesi bölümünde eğitim alacağım. Muhteşem, yoğun bir program."

"Pittsburgh'da mı?" diye homurdandım. "Pensilvanya'da mı?"

"En azından Seattle veya Houston'dan daha yakın," diye iç çekiyor Bayan Montgomery.

"Ve daha ucuz," diye mırıldanıyor Bay Montgomery.

Anne ve babasının bu duruma razı olduklarını ama bundan mutlu olmadıklarını görebiliyorum.

Olivia, "Açıkçası, herhangi birine gitmekten memnuniyet duyardım, ama size daha yakın olmak için Pittsburgh'u seçtim, bu yüzden buyurun," diyor.

"Burs kazandınız mı?"

Çatalıyla patates püresinin üzerine desenler çizerken, "Bana kısmi burs verdiler," diyor.

Monty alaycı bir şekilde, "Kısmi. Sadece okul ücretinizin yüzde onunu karşılıyor." dedi.

"Bazı insanlar hiçbir şey alamadı," diye tersledi.

Kulaklarım şimdi yanıyor. Bu haber neden beni bu kadar üzüyor? O mutlu. Hep balerin olmak istemişti. O Minik Dansçı. Onu tebrik etmeliyim. "Üniversitelere başvurdu mu?"

Ağzı dolgu malzemesiyle dolu. "Başvurdum."

"Yani, hiçbir yere giremedin mi?"

Yutkunduktan sonra, "Başvurduğum her yere kabul edildim. Bu size şok edici gelebilir, ama iyi eğitim okullarına kabul edilmediğim takdirde üniversite her zaman yedek planım olacaktı." diyor.

Kardeşi homurdanıp başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

"Sorun yok Johnny," diyor melek gibi annesi. "O bunu istiyor. Biraz daha sos ister misin canım?"

"Üzgünüm Bayan Montgomery, ama bu iyi değil. Evet, daha fazla sos istiyorum, teşekkür ederim."

Bayan Montgomery sosluk kabını Olivia'ya uzatıyor, Olivia da gülümseyerek dikkatlice önüne koyuyor.

Bunu kendi haline bırakmalıyım. Aileden değilim. Bu konuda fikir beyan etmek bana düşmez. En azından Şükran Günü yemeğinde.

Derin bir nefes alıp şöyle diyorum: "Bu iyi değil. Çünkü kızınızın mükemmel bir zekası var ve bale yeteneği ve tutkusundan bağımsız olarak, uzun vadede geçimini sağlayabilecek tek şey zekası. Yani, eğer kendi geçimini finansal olarak sağlamayı planlıyorsa." Ona dönmeden şöyle diyorum: "Eğer planınız zengin bir adamla evlenmek ve hayat boyu süren dans hayalinizi gerçekleştirmekse, bu size kalmış bir şey sanırım. Sadece hayal kırıklığı yaratıyor."

Öyle mi düşünüyorum? Daha yeni ortaya çıktı. Bunun beni neden bu kadar üzdüğünü bile bilmiyorum.

"Öncelikle, dans kariyerim bitene kadar evlenmeyeceğim," diyor sakın bir şekilde. "Ve cinsel ilişkiye girdiğimde her zaman iki farklı doğum kontrol yöntemi kullanacağım."

Bay Montgomery çatalını düşürdüğünde yüksek bir ses duyulur. Yüzünü elleriyle kapatarak inler.

Bayan Montgomery içini çekti. "Daha fazla ekmek ister misiniz?"

Olivia sözlerine şöyle devam ediyor: "Demek istediğim, baleyle evliyim."

"Zaten zengin birinin o ukala herife kanacağını hiç sanmıyorum," diye mırıldanıyor erkek kardeşi.

"Nathan," diye azarladı annesi.

Olivia erkek kardeşine orta parmağını gösteriyor.

Monty de ona aynı şekilde orta parmağını gösterir.

Yıllar içinde kardeş ilişkilerinin değişmediğini bilmek iç rahatlatıcı.

O, onun erkek kardeşi. Ben değilim. Aslında arkadaşı bile değilim. Yani, ona bir kız kardeş gibi değer veriyorum. Doğru mu? Hayır, sadece ona değer veriyorum. Ama hayatıyla ne yaptığı beni ilgilendirmiyor. "Vücudun kaçınılmaz çöküşüne başladığında güvenmek zorunda kalacağın şey beynin olacak," diyorum. "Bu tüm dansçıların başına gelir. Geleceğini düşünmelisin."

"Bunun farkındayım, teşekkürler," diyor. "İster inanın ister inanmayın, mükemmel zekamı kullanarak oluşturduğum mantıklı planlarım var."

"Ayak bileğinizi kırarsanız ne tür bir iş bulabileceksiniz ki?"

Bayan Montgomery bunu düşününce nefesi kesilir.

Olivia omuz silkerek, "İdari işler yapabilirim. Sanat yönetimi gibi." dedi.

"İyi bir idari pozisyon için lisans diploması şarttır."

"Üniversite diploması şart değil, ama diploma sahibi olmak faydalı olabilir. Doğru kişiyle birlikte olmak da faydalı olabilir."

"Olivia." Babası içinden küfretti. "Yaşlı babana biraz rahat bırak. Hadi ama."

"Bunu yapacağımı söylemiyorum!" Başını hızla bana çevirdi. "Üniversiteden mezun olduktan sonra iş bulamayanların sayısının ne kadar çok olduğunu biliyor musun?"

"Bu tembelce bir argüman," diyor Monty, sözünü epik ve hiç de tembelce olmayan bir geçirmeyle noktalayarak.

"Ve istatistiksel olarak geçersiz. Üniversite mezunları, aynı pozisyonlarda bile lise mezunlarından çok daha fazla para kazanıyor. Yüzde elliden fazla. Bu bir gerçek."

Olivia, "Peki ya dünyanın en başarılı girişimlerini kuran üniversiteyi yarıda bırakanlar?" diye soruyor.

"Onlar sadece şanslılar," diyor Bay Montgomery.

"Bunlar istisnai durumlar," diyorum. Bunlardan herhangi birinin adını söylemesini istemiyorum çünkü söyleyemeyeceğini biliyorum.

"Onlar dâhiler," diye homurdanıyor Monty.

"Ben de öyleyim," diye haykırıyor Olivia. Ses tonunda bir savunmacılık var. Bize inandırmak istediği kadar kendine güvenmiyor. Şimdi kendimi kötü hissediyorum.

"Kimse senin özel olmadığını söylemiyor tatlım," diyor Bayan Montgomery nazikçe.

"Ve kimse size açıkça, ailenize saygısızlık eden berbat bir karar verdiğinizi söylemiyor; benden başka."

"Saygısızlık mı yapıyorum? Bana saygısızlık yaptığımı mı söylüyorsun?" Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Acaba başka yerleri de kızarmış mıydı? Burun delikleri genişlemişti ve göğsü inip kalkıyordu. Bir kadının öfkeye verdiği fiziksel tepkinin cinsel uyarılmaya bu kadar benzemesinin sebebi ne? En azından birlikte olduğum kadınlarda böyleydi.

Üniversiteye gitmeden önceki dönemden beri bu kadar hararetli bir tartışma yaşamadık. Bu hararet de neyin nesi? Sadece ben mi böyle düşünüyorum? Neden bu kadar çok önemsiyorum?

"Kimse senin fikrini sormadı, aptal herif. Biliyor musun, üniversiteden sonra iş bulduktan sonra benimle konuş. Sonra da seni işe alan kişi ne kadar büyük bir hata yaptığını anladıktan bir ay sonra tekrar konuş." Saniyeler geçtikçe daha da sinirleniyor. Tıpkı Anakin'in Tusken Akıncılarına karşı tam

bir Sith Lordu gibi davranmadan hemen önceki hali gibi. “Sosyal becerilerin sıfır. Birinin seni sevmesini nasıl sağlayacağını bilmiyorsun ve kesinlikle benimle ailen hakkında konuşmaya hakkın yok—ailen nerede?”

Haklı.

"Aman Tanrım," diyor Monty, ağzı şekerli tatlı patateslerle dolu. "Bu çok soğuk."

“Biz Johnny’nin ailesiyiz,” diyor Bayan Montgomery. “Seni seviyoruz canım. Hepimiz seviyoruz.” Gözleri yaşlı, zavallı kadın.

Bay Montgomery derin bir nefes verip ayağa kalkarken peçetesini masaya bıraktı. "Bir şişe daha şarap açma zamanı. Misafirimiz Olivia'dan özür dileyelim. Şimdi, siyaset gibi daha az kışkırtıcı bir şeyden konuşalım." Mutfığa doğru çekildi.

Olivia'nın göğsü hâlâ hızla inip kalkıyor. Gözleri ateş gibi ve benimkine dikilmiş. Eğer yalnız olsaydık, hiç şüphesiz şu anda birbirimizin kıyafetlerini yırtıyor olurduk. Ya da belki de çatalıyla yüzüme saplardı. Her halükarda, üzerime atılıp bana bir şeyler yapardı. İtiraf etmekten dehşete düşüyorum ama bana ne verirse onu alırdım.

“Bu beni ilgilendirmez. Haklısın,” diyorum sessizce. “Sadece iyi bir hayat yaşamayı istiyorum, hepsi bu.” Bunu sesli söyleyene kadar ne kadar doğru olduğunu fark etmiyorum. Sanırım en başta bunu söylemeliydim. Bir gün, insanların bu kadar önem verdiği bu sosyal incelikleri çözeceğim. Eminim çözeceğim. Zamanım olduğunda.

Olivia'nın bakışları yumuşadı. Alt dudağı seğirdi. Omuzları hafifçe öne doğru eğildi. Uzun, dalgalı saçlarını bana en yakın olan taraftaki kulağının arkasına itti. Saçlarını çok nadiren açık bırakır. Bu onu daha olgun gösterir ve bugün onu ilk gördüğümünden beri kendimi işkence altında hissetmemin sebeplerinden biri de bu.

“Özür dilemenize gerek yok,” diyor. “İyi bir hayatım olacak. Yani, çok çalışacağım ama ben böyle seviyorum.” Sesi yumuşak ve tatlı, benimle konuşurkenki alışılmış tonundan tamamen farklı.

Şimdi sadece benimle konuşuyor. Monty ve annesi şimdi futbolcular hakkında konuşuyorlar. Olivia devam ediyor: "Nereden geldiğini anlıyorum. İnan bana. Sahne sanatlarında durum farklı. Ben kendi tutkumun peşinden gitmeye inanıyorum. Bunu sorgulamıyorum. Ailemi önemsiyorum, bu yüzden Pittsburgh'a gidiyorum. Böylece yakın kalabilirim ve benim için çok endişelenmezler. Ama bu benim seçtiğim hayat. İş istatistiklerini umursamıyorum. En iyi dansçı olmaya önem veriyorum."

“Anlıyorum,” diyorum. “Takdire şayan olmadığını söylemedim. Sadece akıllıca olduğunu düşünmüyorum.”

"Aileniz hakkında söylediklerim için gerçekten çok üzgünüm."

Tam tuvalete gitmek için kalktığım sırada bana doğru uzandı—sanırım koluma dokunmak için. Ayağa kalktığımda parmakları kot pantolonumdaki çıkıntıya değdi. Sanki ateşe dokunmuş gibi elini hızla çekti. Ve bir bakıma —gerçekten de ateşe dokunmuştu.

Monty ve annesi bize hiç dikkat etmiyorlar. Olivia, etkileyici uzantımın çıkıntısından gözlerini ayırabildiği anda, gözlerini benimkine kilitliyor. Yüzü kızarıyor. Ben kızarmıyorum. Ona aşağıdan bakıyorum ve bunu kabulleniyorum. Evet, doğru. Bir penisim var ve sert. Ben aslında ailenizin bir parçası olmayan genç bir adamım. Bunu bir düşünün.

Sonunda bakışlarımızı kaçırıyor ve ben de masadan uzaklaşıyorum.

"Ah, dostum," diye sesleniyor Monty. "Hâlâ mide sorunların mı var?"

“Hayır,” diyorum. “Sadece susuz kalmamaya dikkat ediyorum. Hemen döneceğim.”

Misafir banyosundan döndüğümde, mutfakta Bay ve Bayan Montgomery'nin hangi şarap şişesini açacakları konusunda tartıştıklarını duyabiliyorum. Monty ve Olivia yemek masasında yalnız başlarına oturuyorlar. Koridorda dururken isminin söylendiğini duyuyorum.

“Yani, başka arkadaşın yok mu?” diye soruyor Olivia. Gülümsediğini duyabiliyorum. Onunla dalga geçiyor. “Sosyal becerileri zayıf, kendini beğenmiş tipler dışında arkadaşım yok.”

“O bir pislik değil. Yani, belki biraz öyle. Ama tanıdığım en sadık adam. Eğer onu sevmiyorsanız, neden sürekli onunla ve onun hakkında konuşuyorsunuz anlamıyorum. Sanki takıntılısınız. Biliyor musunuz, Johnny gibi adamlara daha çok dikkat etseydiniz, belki de bir pislik size iyi davranmadığı için annenize ağlayarak eve gelmezsiniz.”

“Tamam, öncelikle, sen ve annem benim hakkımda çok fazla konuşuyorsunuz. Bu garip. İkincisi, Johnny B.’nin bana iyi davrandığını mı düşünüyorsun?!”

"Johnny ile çıkmanı söylemedim, açıkçası. Ona daha çok benzeyen biriyle çıkmanı söylüyorum. Ama o değil. Ve en önemlisi, ondan tamamen farklı biriyle."

Onların güldüğünü duyuyorum.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diyor en yakın arkadaşım.

"Sevgilisi var mı?" Ses tonunu normal tutmaya çalışıyor ama beni kandıramıyor.

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Yani... Kendine daha iyi baksa birilerinin onu çekici bulabileceğini anlayabiliyorum."

"Bunu ona kesinlikle söylemelisin." diye gülüyor Monty.

"Evet, biliyorum."

Evet. Söyledi. Neden bana hep bunu söylüyor? Kendime nasıl daha iyi bakabilirim? Bunun anlamı ne ki? MIT'den sınıf birincisi olarak mezun olacağım. Bundan daha iyi nasıl kendime bakabilirim ki?

Şükran Gün'ünden sonraki günü bir girişim fikri üzerinde çalışarak geçirdim. Bütün gün. Gerçekten bir yere varabilecek ilk fikrim bu. Saatler geçti ve dün gece Montgomery'lerin evindeki tatlıdan beri hiçbir şey yemediğimi fark ettim. Bu yüzden daha fazla kahve yapmak için mola verdiğimde mutfakta bir paket Cheetos buldum. Olivia'nın "kendime daha iyi bakmalısın" derken kastettiği bu olabilir mi? Bütün bu kahve, Doritos, Cheetos ve Red Vines beni olabileceğimden daha az çekici mi yapıyor? Bunu araştıracağım.

Annem neredeyse boş olan buzdolabının üzerine şöyle bir not bırakmış:

*Eve dönerken market alışverişi yapmayı
hatırlamaya çalışacağım. Pizza sipariş ederseniz,
lütfen organik ve vejetaryen olanı tercih edin. XX*

Annem ve babam gıda teknolojisi sektörüne yatırım yapmaya başladığından beri, annem babamı ve beni vejetaryen olmaya teşvik etmeye çalışıyor; oysa hepimiz her zaman çok uzun saatler çalıştık veya okuduk, bu yüzden tükettiğimiz başlıca besin grupları fast food, kafeinli ve şekerli yiyecekler.

Cebimde bir titreşim hissettiğimde ve telefonumda Monty'nin arayan numarasını gördüğümde, hafif bir suçluluk duygusundan daha fazlasını

hissediyorum. Bu mantıklı değil. Hiçbir yanlış yapmadım. Teknik olarak.

Daha "Merhaba" diyemeden, "Sen iğrenç sapık!" dedi.

"Konuşuyorum."

"Bunu benim ailemin evinde yaptın, değil mi?"

Kahretsin. "Bunun ben olduğumu nereden biliyorsun?"

"Çöp kutusunu kaldırıma götürürken üst kattaki banyonun altındaki çalılıkta kurumuş bir el havlusu buldum. İçine boşalmadığımdan eminim. Babamın menisinin olduğunu mu ima ediyorsunuz?"

"Hayır. Dışarıdaydı," diyorum. "Bir komşu olabilirdi. Ya da Şükran Günü için mahalledeki herhangi birini ziyaret eden biri."

"Sende ne sorun var? On iki yaşında değilsin, eve gidene kadar bekleyemez miydin? O el havlusu bir setin parçasıydı!"

"O sertleşmiş maddenin ne olduğunu da kesin olarak bilmiyorsunuz. Sos da olabilirdi."

"Dostum."

"Onu çöpe attın, değil mi?" diye soruyorum.

"Evet. Hakkında hiçbir şey bilmediğin sosla kaplı el havlusu, ailemin haberi olmadan çöpe atıldı. Umarım kız kardeşimi düşünmemişsindir," diyor Monty. "Elbette, aile evimizde Şükran Günü yemeği sırasında mastürbasyon yapma ihtiyacı duyduğun başka bir kadın vardı. Uygunsuz derecede kısa bir etek giyen küçük kız kardeşim değil."

"Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum. Sadece Jillian adında bir kızla mesajlaştığımı söyleyebilirim."

Bu tamamen yanlış değil, çünkü birkaç saat sonra ailemin evine döndükten sonra Jillian ile cinsel içerikli mesajlaşmalar yaptım. Elbette, Jillian ile mesajlaşırken bile Monty'nin küçük kız kardeşini düşündüğümü kimsenin bilmesine gerek yok. Ona ve ailesine duyduğum saygıdan dolayı, onu yirmi yaşında bir kız olarak hayal ettim. Onun şehvetli yirmi yaşındaki ağzının penisimi nasıl emdiğini izledim. Onu Montgomery ailesinin yemek masasının üzerine eğdim. Daha sert bir şekilde içine girmem için yalvardı. Üniversitede nasıl yaptıklarını göstermemi şakayla karışık istedi. Yirmi yaşındaki göğüslerine boşalırken benim hakkımda ne kadar yanıldığını inledi.

"Jillian kimdir?"

Kahretsin. "Reddit'te tanıştığım bir kız sadece."

"Çık dışarı. Neden daha önce ondan bahsetmedin? Hangi subreddit?"

"Makine Öğrenimi."

"Güzel."

"Biz sevgili değiliz ya da benzeri bir şey yok. Memleketindeydi ve canı sıkılmıştı. Çok iyi bir yazar, bu yüzden tahmin edebileceğiniz gibi, mesajları oldukça ilgi çekici." Çok konuşuyorum. Muhtemelen yalan söylediğimi anlayabilir. "Oxford virgüllerine çok düşkün ve Elon Musk'ın abartıldığını düşünüyor."

"Bu çok sıcak."

"Evet. Bekleyemediğim için gerçekten utanıyorum ve el havlusu için de çok özür dilerim."

Gülüyor. "Sürprizlerle dolu birisin. Fotoğraf gönderdi mi?"

"Olumlu."

"Sıcak. Ama bununla dikkatli olmak gerekiyor, biliyorsunuz."

"Bu durumun tehlikelerinin ve sonuçlarının tamamen farkındayım," diyorum. "Ama biliyorsunuz, bazen beyin kontrolü kaybediyor."

"Senin için bile mi?" diyor. "Pekala, ben gitmeliyim. İyi misin?"

"Evet. Ya sen?"

"Evet. Sonra konuşuruz."

"Sonra konuşuruz."

Telefon görüşmelerimizi her zaman böyle bitiririz.

Hayatım boyunca Monty kadar yakın bir arkadaş edinme ihtimalim çok düşük.

Bu nedenle, onun tek kız kardeşiyle çıkamam veya onunla cinsel ilişkiye girmeyi düşünemem.

Artık değil.

Olivia'ya benzeyen birini bulmam gerek. Ama farklı birini. Ya da farklı olmayan birini. Sadece o olmasın.

Elbette yakın zamanda değil, çünkü bu girişimle meşgul olacağım. Ya da başka bir girişimle. Ama sonunda bir fırsat penceresi açılacak ve Olivia gibi birini bulacağım.

BÖLÜM 8

JOHN

ŞİMDİ

Neden bu kadar gerginim?

Açıkçası, tüm bu durum olması gerektiği gibi geliyor. Kader ve özgür irade burada muhteşem, güzel, koreografik bir dans içinde rol oynuyor. Monty'nin bana Olivia'yı kontrol etmemi söylemesi ve iki gün sonra George Merrick'in torununun -pembe bir tütü giymiş- onunla yaptığım Zoom görüşmesine girmesi bunun kanıtı. İnkâr edilemez. Her şey yerli yerine oturuyor. Olivia için en iyi adam olmak için gereken tüm çalışmaları yaptım ve şimdi Evrenin algoritmaları bana iki soruna çözüm bulmanın tam yolunu sağladı: Merrick sorunu ve Olivia ile erkek kardeşinin benim ve onun birlikte olmamız gerektiğini anlamalarını sağlama sorunu. Bu hedefe ulaşmanın en basit, en hızlı yöntemini buldum. İki nokta arasındaki en kısa mesafe -Olivia ile birlikte olmama durumu ve onunla bir ilişki içinde olma durumu-

Birinci adım tamamlandı—harika bir iş çıkardım.

İkinci adım, Monty ile bilgi paylaşmak. Bazı bilgileri. Bilgiyi dünyanın geri kalanıyla paylaşmadan önce. Çünkü doğru olan bu.

Sadece bir telefon görüşmesi yeterli.

Peki neden bu kadar gerginim ki?

Bu öğleden sonra duş almadan önce sinir enerjimi atmak için tam bir saat egzersiz yaptım. Ardından sakinleşmek için on beş dakikalık rehberli bir meditasyon yaptım. Sonra kendimi motive etmek için A New Hope filminden "Taht Odası ve Son Jenerik" bölümlerini üç kez dinledim.

Mantıksal olarak, Nathan Montgomery'nin telefonum üzerinden bana fiziksel olarak yumruk atmasının mümkün olmadığını kesin olarak biliyorum. Akılcı zihnim ayrıca, bunu şahsen yapmak için uçağa binip Körfez Bölgesi'ne uçacak kadar vakti olmadığını da anlıyor. Onun, tek kız kardeşini bir randevuya çıkardığım için yirmi yılı aşkın süredir devam eden bir arkadaşlığı bitirme ihtimalinin yok denecek kadar az olduğuna eminim.

Richard beni arabayla götürüyor. Gerekirse en yakın arkadaşımı dövmesine izin vermezdim elbette, ama beni korumak için burada.

Peki neden nabız ve tansiyon ölçümlerim, testislerimin vücudumun geri kalanından ayrılmak üzere olduğunu gösteriyor?

Sadece rahatlamam ve sakin bir şekilde, mantıklı bir biçimde, bilimsel temellere dayalı akıl yürütmeye görüşlerimi dile getirmem gerekiyor.

Üç derin nefes alıyorum ve aramayı başlatıyorum...

Umarım meşgul olur ve cevap vermez.

"Naber?"

Kahretsin.

"Merhaba. Nasılsınız?" diyorum.

Onun tarafında uzun bir sessizlik oluyor.

"Merhaba? Monty?"

"Kaçırıldınız mı?" diye soruyor.

"Ne?"

"Neden garip konuşuyorsun?"

"Hayır. Yani, değilim. Meşgul değilim," diyorum. "Şu an meşgul müsünüz? Meşgul gibi görünüyorsunuz. Daha sonra tekrar arayacağım."

"Sende ne sorun var? İnsanlara meşgul olup olmadıklarını sormazsın, ben de telefona cevap veremeyecek kadar meşgulsem cevap vermem."

"Evet. Aynen öyle. Sana bir şey söylemek istiyorum."

"Pekala..." diyor.

"Kız kardeşini dışarı çıkaracağım. Bir randevuya."

"Olivia?"

"Başka bir kız kardeşin var mı, onunla da çıkabilir miyim?"

"Olivia'yı randevuya mı çıkarıyorsun? Seninle mi?"

"Doğru."

"Bunu biliyor mu?" diye soruyor.

"Evet, öyle."

"Mazoşist misin?"

“Sanmıyorum. Bu yüzden devam etmeden önce size söylüyorum. Etik açıdan en doğru hareket tarzı bu gibi göründü.”

“Hı hı. Olivia seni canlı canlı yiyecek demek istedim. Ama benden korkman hoşuma gitti. Anlaşmayı değiştiriyorum,” diyor Darth Vader sesiyle. “Umarım daha fazla değiştirmem.”

“Pekala, bir anlaşma yapmıyorum ve izin de istemiyorum. Şu anda onu almaya gidiyorum. Ama gerekçelerimi açıklamak istedim.”

“Gerekçeniz nedir?”

“Evet. Tahmin edebileceğiniz gibi, bu konuyu epey düşündüm,” diyorum.

"Kız kardeşim hakkındaki düşüncelerinizi bilmek istemiyorum."

"Uyumluluk açısından demek istiyorum. Olivia ile birkaç önemli ortak noktamız var."

"Değişkenler," diyor. "Doğru."

“Ortak bir geçmişimiz var. Güçlü bir çalışma ahlakımız var. Objektif olarak, artık benzer bir fiziksel çekicilik seviyesine sahibiz. Hedeflere ulaşmaya adanmışlığımız var. Hayatımızdaki üç önemli kişiye – size ve ebeveynlerinize – karşı karşılıklı şefkat duyuyoruz. Uzun vadeli uyumluluk olasılığı istatistiksel olarak anlamlı.”

Sessizlik.

Yukarı baktığımda Richard'ı dikiz aynasında gördüm. Utanmış gibi görünüyordu.

Ama ben devam ediyorum. Korkusuzca. "Ve şunu da söylemeliyim ki, biyolojik açıdan onu öyle inkar edilemez bir şekilde çekici buluyorum ki—"

“Cümleyi tamamlama.”

"Şunu bilmenizi isterim ki, ondan olabildiğince uzak durdum ve yıllarca bu konuyu görmezden geldim, ama düşünsenize, aramızdaki kimya her zaman açıkça ortadaydı."

"Bunu bir daha asla düşünmeyeceğim ve sen de kız kardeşimi biyolojik bir bakış açısıyla bir daha asla tartışmayacaksın," diyor kesin bir dille.

“Tamam. Artık istatistik yok. Biyoloji yok. Kimya yok... Olivia... bir olay ufku.”

Arkadaşımın avucunun sakallarına sürtünmesinin sesini duyabiliyorum. Sessiz, acı dolu inilti.

Ama tıpkı ona açıklamaya çalıştığım bu yaşam tercihi gibi, bu metaforu da tatmin edici bir sonuca ulaştırmalıyım. "Beş yıldan fazla bir süredir bu duyguların etrafında dönüyorum. Beş ila on yıl arasında diyelim."

Monty'nin şu an acı çektiği anlaşılıyor.

“Güvenli bir mesafede kalmaya çalıştım. Ama bana onu kontrol etmemi söyledin. Ettim. Dün. Ve bunca yıl sonra tekrar onun yanında olmak... Olay ufkunu aştım. Geri dönüş yok. Onun muazzam çekim gücüne kapılıyorum.”

"Hemen burada durduracağım seni," diyor. "Bu bir kara delik metaforu ve eğer bana kız kardeşimi bir randevuya çıkaracağını söylerken 'delik' kelimesini kullanırsan, seninle bir daha asla konuşmayacağım."

“Doğru... Doğru. Ne demek istediğinizi anlıyorum. Konuşmayı bitirdim. Bu konuda sizin düşünceleriniz neler?”

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Şu meni bezi."

"Affedersiniz?"

"Anne babamın evindeydi. Şükran Günü'nde mi?" diyor. "Kız kardeşime mastürbasyon yapıyordun, değil mi?"

Bir an duraksadıktan sonra, "Bence buna cevap vermemeliyim," dedim.

“Aynen haklısın, yapmamalısın.” Elini yüzüme sürdüğünü tekrar duyabiliyorum. Sonra içini çekiyor. “Bak, bunun senin için ne kadar büyük bir mesele olduğunu ve bunu gündeme getirmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum, bu yüzden—”

"Benim ve kız kardeşin hakkında konuşurken 'büyük' ve 'zor' kelimelerini kullanmamalısın herhalde," diye öneriyorum.

Bir süre sonra Monty kahkaha attı. Hem de çok. Şaka yapmıyordum ama beni tehdit etmediğini duymak rahatlatıcıydı. "Aman Tanrım. Tamam. Evet. Benden izin istemiyorsun ama onayımı veriyorum. Yeter ki onunla uğraşma veya işleri berbat etme. Eğer gerçekten seninle çıkmayı kabul ettiyse ve sen de onu isteği dışında çıkmaya zorlamıyorsan."

"Onu kesinlikle zorlamıyorum."

Bu, özünde gerçektir. Büyük bir romantik planın içine gizlenmiş bir hileden ibarettir.

"O zaman onun, kendini beğenmiş, fötr şapkalı, ukala bir heriftense seninle çıkmasını tercih ederim," diyor Monty.

"O adamı tanıyor musun?"

"O, Pittsburgh'dayken anneme ve bana ondan bahsetmişti. Çok iğrenç."

"Çok iğrenç," diye katılıyorum.

"Pekala, o zaman. Sonra konuşuruz."

"Sonra konuşuruz."

Telefonu kapatıyorum.

İşte böyle yapılır.

Kalp atış hızımın ve tansiyonumun normal aralığa döndüğünü doğrulamak için saatime bakıyorum.

İkinci adım tamamlandı.

Üçüncü adım, Olivia'ya onu ne kadar iyi hissettirebileceğimi, aklımı kaybetmeden göstermeye başlamak. Çünkü Merrick ile bu anlaşmayı tamamlamam gerekiyor, yoksa her şey altüst olur. Ama aklımı kaybetmeyeceğim. Duygulara kapılarak milyarder olmadım. Ve Olivia'nın harika yanı, o da kariyerine çok odaklanmış olması.

BÖLÜM 9

OLIVIA

En az on bir farklı kıyafet denedikten sonra, dizlerimin hemen altına kadar uzanan yeşil pamuklu bir elbise ve ten rengi Mary Jane topuklu ayakkabılar tercih ettim. Saçlarım dağınık bir topuz. Şık ama aşırı seksi değil. Boynumun bu kadar çekici olmasına engel olamıyorum. Vücut yıkama jeli, vücut losyonu ve parfümden oluşan imza koku karışımımı birkaç kat sürdükten sonra bu kadar güzel kokmama da kesinlikle engel olamıyorum. Umarım Bayan Yatırımcı Adam, sade ama hayranlık uyandıran güzelliğinden etkilenmez. Ama Johnny bu elbisenin altında neler olduğunu görünce, zavallı adam neye uğradığını anlamayacak.

YouTube videolarımın hepsini tekrar herkese açık hale getirdim ve muhteşem dönüşümü duyuran kısa bir video yayınladım. Umarım bu, algoritmaları uyandırır. Umarım, yakışıklı bir milyarderin Louisa'ya vloglarımı onaylattığı haberi Paris'teki Kennedy'ye ulaşır. Beni sufleleyebilir, ya da Fransızca'da nasıl deniyorsa öyle yapabilir.

Telefonumu kontrol ettim ve John'dan ve kardeşimden gelen mesaj bildirimlerini gördüm.

JOHNNY

Yedi dakika uzaklıktayız. Monty'ye randevumuzdan bahsettim. O da onayladı.

NATHAN

John bana az önce senin randevundan bahsetti. Bu nasıl oluyor Allah aşkına?

Ama ben onaylıyorum.

Ama cidden. Bu da neyin nesi?

JOHNNY

İki dakika uzaklıktayız.

Artık öndeyiz. Hazır mısınız?

Çantamı ve gece çantamı kaptım—ki çantanın iç cebinde daha önce kullanıldığı zamandan kalma birkaç prezervatif zaten vardı—ve Johnny'nin son mesajına cevap vermeden ön kapıya doğru indim. Arabada beni bekliyor olmasını bekliyordum, ama benden iki adım ötede durdu ve kapıda beni görünce döndü.

Yüz ifadesine bakılırsa, seksiliği yeterince azaltmamış olabilirim. Dün olduğundan daha da yakışıklı, sade ama pahalı siyah bir tişört, kömür grisi bir ceket ve muhtemelen elbisemin üretildiği fabrikanın tamamından daha pahalıya mal olan koyu renk kot pantolon giymiş. O sürtük gözlüklerini takmış ve Tanrı aşkına, gözleri dün olduğundan daha da mavi nasıl görünüyor?

Yanağımdan öpmek için eğildi, nefesini içine çekip fısıldadı, "Çok güzel görünüyorsun," ve sonra şoföre arabadan inmesine gerek olmadığını işaret etti. John arka kapıyı açtı ve içeri girmemi bekledi. Bu arabanın markasını tanımıyorum ama siyah, şık ve zarif, lastikleri ise beni biraz korkutuyor.

"Merhaba, ben Olivia," dedim şoföre. Orta yaşlı, iri yapılı, muhtemelen Hawaiili, çok cana yakın ama ciddi bir adam. Yani, kimse onunla uğraşmak istemezdi ama bir yandan da bana derin doku masajı yapmasını da isterdim.

"İyi akşamlar hanımefendi." Küçük şoför şapkasını hafifçe eğdi. "Ben Richard."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Richard!"

John, benden sonra koltuğa oturduktan sonra emniyet kemerini bağladı. Arka koltuk genişti ve aramızda yaklaşık 30 cm mesafe vardı. Bu durum beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. John bana gazı kaçmış bir şişe maden suyu uzattı.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Bu ne tür bir araba?"

"Berrak Hava."

"Ahh... Ne?"

“Bu bir Lucid Air Dream Edition. Elektrikli,” diyor. “Nadir zevklerimden biri, ama çevre için de iyi. Özel jetim de yok.”

“Bu uçmuyor mu? Ne kadar hayal kırıklığı.” Başımızın üzerinde kocaman bir açılır tavan var ve gerçekten de küçük bir uçakta gibi hissediyoruz.

"Muhtemelen bir sonraki yatırımım uçan bir araba olacak," diye düşünüyor. Şaka yapıyor gibi görünmüyor.

Onunla dalga geçme isteğim bile yok, çünkü bu bana garip bir şekilde tahrik edici geliyor. Ve bunu son derece rahatsız edici buluyorum. Bu yüzden bacaklarımı tekrar çaprazlıyorum ve elbisemin eteğini hafifçe yukarı çekiyorum. Ten rengi Mary Jane ayakkabılarım bacaklarımı daha da uzun gösteriyor ve John'un Adem elmasının yukarı aşağı hareketini izlemek çok tatmin edici. Onlara bakarken çenesi kasılıyor. Bakışları yavaşça ayakkabılarımdan dizlerime doğru ilerliyor. Sanki bacaklarımla neler yapabileceğini hayal ediyor ve bunu erotik zihin sarayına kaydediyor. Eminim ki buna da "tatmin bankası" diyor.

Sonra telefonunu çıkarıp bir mesaj okumaya başladı, sanki ben ve bacaklarım burada yokmuşuz gibi.

Richard arabayı kaldırımdan uzaklaştırıyor ve SoMa'da Zagat tarafından yüksek puan almış, lüks bir Yeni Amerikan restoranına doğru yola koyuluyoruz. John bana Houston'dan bir yatırımcı olan Phil Stanley ile yemek yiyeceğimizi söylüyor. Phil'in John'un şirketleriyle ortaklık kurabilecek portföy şirketleri var, bu yüzden sinerjiler üzerinde görüşüyorlar. Yeni eşi Teresa ise pazarlama alanında çalışıyor.

Arabanın hoparlörlerinden kısık sesle oda müziği çalıyor, ama ben yine de sesimi alçaltarak, "Demek ki tam zamanlı bir şoförünüz var? Araba kullanmayı sevmiyor musunuz?" diye soruyorum.

“Evet, hem de çok. Özellikle bu araba için. Ama aynı zamanda çoklu görev yapmayı da seviyorum ve araba kullanırken telefonumu kullandığım için iki kez polis tarafından durdurulduktan sonra bunun tehlikeli olduğunu anladım. Bu yüzden dikkatimin dağılacağını bildiğim zamanlarda her zaman Richard'ı kullanıyorum.” Bana çok anlamlı bir şekilde bakıyor. “Mesela bu gece.”

"Benim aracılığım" demek istiyor.

Bu, söylenebilecek en ince ayrıntısına kadar seksi bir şey.

Vay.

Johnny hakkında baştan beri yanılıyor muydum?

Her şeyi sorgulamaya başlamıştım ki, gözlerimizi ondan ayırıp tekrar telefonuna bakmaya başladı.

Evet, onun hakkında kesinlikle haklıydım.

Ama sonunda dikkatini çekeceğim. "YouTube'da TED konuşmanızı izledim. İlginçti."

"Beğenmenize sevindim."

"Metinde benden bahsettiniz."

Bana doğru bakıp sırtıttı. "Evet, fark ettim. Bunu fark ettiğine sevindim."

"Bana göre oldukça açık bir durumdu. Kardeşim gördü mü?"

"Evet, aldı. Ayrıca referansı da aldı."

"Bana bu konuda hiçbir şey söylememesi ilginç."

"Çok meşgul bir adam."

"Elbette. Merak ediyorum. Hayatınızın bu noktasında özellikle hangi zayıf noktanız olduğunu söyleyebilirsiniz?"

Hiç tereddüt etmeden, "Öylesin, Olivia," diyor. Alaycı bir ton yok. Değil mi? Klişe bir cümle değil. Flörtöz davranmıyor. Hatta hazırlıksız yakalanmış bile değil. Sadece dürüst davranıyor. Dikkatini tekrar telefonuna çevirmeden önce bir an için savunmasız görünüyor.

Bunu nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum. Özellikle de telefonunda yazdığı e-postaya o kadar dalmış ki, sanki hiç konuşma olmamış gibi. Bilmiyorum... Belki de beklentilerim çok yüksek. Belki de bir soru sorduğumda, bana hemen dürüst bir cevap vermesiyle yetinmeliydim, telefonuna bakmayı bana bakmaktan daha çok tercih ettiği için hakarete uğramış gibi hissetmemeliydim...

Ama yapamam... Bir kadınla randevuda nasıl davranacağını öğrenmesi gerekiyor. Her şeyi bildiğini sanıyor ama sosyal olarak nasıl davranacağını bilmiyor ve bu da ona nihayet öğretme şansım. "Gerçekten mi? Çünkü bana kalırsa telefon bağımlılığın senin zayıf noktan."

"Telefonuma bağımlı değilim; Boston'daki bir meslektaşına bu gece cevap vermesi gereken bir e-postayı bitiriyorum. Senin zayıf noktanın ne olduğunu biliyor musun?"

Kendimi toparlayarak, "Bana söyleyeceğinizi hissediyorum," diye yanıtlıyorum.

Yavaşça göz kırpmıyor, ağzıma bakıyor. "Ne kadar önemli olduğunun farkında bile değilsin."

Yüzümü buruşturup gülüyorum çünkü söylediklerini henüz tam olarak idrak edemedim. İfade ettiğimde bile, gücenmeli miyim yoksa

gücenmemeli miyim emin değilim. "Bu, bana sıradan bir hayat yaşadığımı söylemenin başka bir yolu mu?"

Hayır. Sana önemli olduğunu söylüyorum. Benim için. Telefonumda e-posta yazarken bile."

Vay canına. Öyle söyleyince...

Kalbim hızla çarpıyor. Ona doğru eğilip sesimi alçaltıyorum. "Peki, eğer önemli olduğumu bilmemek benim zayıflığımsa, bunu nasıl avantaja çevirmemi önerirsin?"

"Şu anda yaptığınızı yapmaya devam edin. Sizin için işe yarıyor."

Birden ağzım kupkuru oldu. Ellerim titriyor. Ne oluyor böyle? Bu bana olmaz. Johnny B. Nerdballs kesinlikle bana böyle bir şey yapmaz.

Su şişesinin kapağıyla uğraşıyorum. Bir türlü açılmıyor. John elini uzatıp açmayı teklif ediyor. Tam kapak açılırken elimi hızla çekiyorum ve su elbisemin ve çıplak bacaklarımın üzerine dökülüyor.

"Bok."

"Anladım, anladım." John hemen telefonunu ceketinin cebine soktu ve bir kutu mendile uzandı. Elbisemin alt kısmındaki ıslak yere hafifçe dokundu, sonra eteği kaldırıp dizlerimin altından uyluklarıma kadar çıplak bacaklarımı silmek için birkaç mendil daha kullandı. İşten sonra tıraş olup nemlendirici sürmek için vakit bulduğuma çok sevindim.

Ona bakarken nefesimi tutuyorum. Islak çıplak tenimi silerken hiç de rahatsız görünmüyor. Ta ki rahatsız olana kadar. Gözleri benimkilerle buluşuyor. Islak mendil topunu yere bırakıyor. Parmak uçları ve eklemleri, bacaklarımın arasından yavaşça uzanıp elbisemin etek ucunu aşağı çekerek dizlerimi örterken, bacaklarımın alt kısmındaki pürüzsüz tenime kasten dokunuyor. Eli orada duruyor. Daha ileri gidip gitmeyeceğine karar veriyor gibi görünüyor. Vücudum bunu memnuniyetle karşılayacak ve kısa süre sonra vücudumun başka bir kısmının da ıslandığını fark edecek.

Gözlerimle ona meydan okuyorum, daha ileri gitmeye cesaret etsin. Sonuçta ben artık ne kadar önemli olduğumu bilen bir kadıyım. Ve onun, merkezimdaki o donuk, zonklayan ağrıdan beni kurtarmasının benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Kısacası, gerçekten çok azgın, önemli bir kadıyım.

John, atılan mendilleri alıp yerleşik çöp kutusuna atana ve telefonunu cebinden çıkarana kadar benimle göz temasını kesmiyor.

Restorana varana kadar sadece "Oraya vardığımızda bayanlar tuvaletindeki el kurutma makinesini kullanabilirsiniz" diyor.

Nefesimi olabildiğince sessizce verdim, ne kadar sinirli olduğumu anlamamasını umdum. Belki de onunla seks yapmadığım konusundaki o küçük meseleyi dile getirmemeliydim. Eminim ki bu yüzden kendini tutacak değildi. Eminim ki o bir centilmen değildi.

Aman Tanrım. Öyle mi?

Richard restoranın önüne geldiğinde, John arabadan inip benim için kapıyı açtı ve elini uzattı. Elini tuttum ve onun bacaklarıma aç gözlerle bakışını izledim. Arka koltuktan yavaş yavaş indim.

Restorana girerken el ele tutuşuyoruz, parmakları rahatça benimkilerin arasına kenetlenmiş, sanki bunu her zaman yapıyormuşuz gibi.

Bekleme salonuna girdiğimizde aniden olduğu yerde durdu. Ona elbisemi kurutmak için tuvalete gideceğimi söyledim ama beni geri çekti. "Bir saniye bekle..." Elimden bıraktı ve yine cebinden telefonunu çıkardı. "Beni Instagram ve X'te takip ediyor musun?"

"Hayır, hayır. Neden X'te olayım ki? Elli yaşında değilim. Sen Instagram'dasın?"

"Neden Instagram'da olmayayım ki? Ne kadar yakışıklı olduğumu gördün zaten." Bana alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Beni Instagram'da takip etmelisin. Adımı arat, hesabım onaylı."

"Johnny B. Nerdballs olarak mı?"

"Hayır, kullanıcı adım TinyDancerNeedsASpanking," diyor bana bakmadan ve hiç duraksamadan.

O kadar şaşkın ve tahrik olmuş durumdayım ki, ona bunun çok fazla harf olduğunu söylemek için ağzımı bile oynatamıyorum.

"Bekle. Önce bir fotoğraf çekeyim." Telefonunu kaldırıp, birbirimize doğru eğilmiş, elmacık kemiklerimize değen bir fotoğrafımızı çekiyor. Tamamen doğal bir poz. Kibarca fotoğrafı bana gösteriyor ve Instagram'da paylaşmadan önce onayımı istiyor. "Seni takip ediyorum," diye bilgilendiriyor. "Seni etiketliyorum. Hazır ol."

"Neye hazırlanayım?"

"Göreceksin."

Instagram'da profilini bulduğumda yedi yüz binden fazla takipçisi olduğunu görüyorum ve bu, on altı yaşındaki beni çok kızdırıyor.

"Bu arada, Louisa Boehmer beni Instagram'da takip ediyor, bu yüzden senin çok güzel fotoğraflarını paylaşacağız."

Bale topluluğumuzun sanat yönetmeni onu Instagram'da takip ediyor. Aman Tanrım Louisa. Sen kimsin ve Johnny B. Nerdballs'a ne yaptın?

Yemek arkadaşlarımız şaşırtıcı derecede hoş insanlar. Phil kırk yaşlarında, fit, neredeyse kel, çok kibar ve Johnny'ye iş ilişkisi anlamında çok düşkün. Teresa otuz yaşın altında, çok bakımlı, fuşya dudaklı ve güler yüzlü. Bu güzel insanlara dikkatimi vermekte zorlanıyorum çünkü Johnny'nin eli ya masanın üzerinde elimi tutuyor ya da bacağımın üzerinde nazikçe duruyor; bu samimi ama hiç de uygunsuz değil, çünkü karşıımızdaki yeni evliler de birbirleriyle fiziksel olarak rahatlar.

O, adeta Bay Çifte Randevu'ya dönüştü. Bir şekilde her zaman bana ve ev sahiplerimize karşı çok ilgili. Daha önce hiç şahit olmadığım bir şekilde gülümsüyor ve rahat bir şekilde sohbet ediyor. Sanki bir düğmeye basmış gibi.

Sanırım John, Bay Yatırımcı ile yatırım konuları hakkında konuşurken ona biraz fazla dikkatle bakıyorum, çünkü Bayan Yatırımcı dikkatimi çekmek için elimi yüzümün önünde sallıyor.

Bana sırtarak burnunu kırıştırdı. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

"Ah, onu gerçekten tüm hayatım boyunca tanıyorum."

"Hayır! Çok şanslısın. Onunla tanışmak için can atan bir sürü bekar kız arkadaşım var."

"Gerçekten mi? Houston'daki kadınlardan mı bahsediyorsun?" John'a bakıyorum, o da Phil'e tüm dikkatini vermiş gibi görünüyor. Bacağımı sıkıyor.

"Houston. Austin. Burası. New York. Her yerde onu tanıyan arkadaşlarım var. Ünlü olduğunu biliyorsunuz, değil mi?! Ne zamandır çıkıyorsunuz? Bekar olmadığını bilmiyordum."

"Aslında yakın zamanda yeniden iletişime geçtik. O, kardeşimin her zaman en iyi arkadaşıydı. Ama bu yeni bir durum."

John, Phil'in cümlesini bitirmesini bekledikten sonra Teresa'ya, "Olivia için yeni bir durum ama benim için değil," dedi. Elimi tuttu ve başını yana eğerek bana baktı. "Kendimi bildim bileli ona aşığım."

Bunu söylerken sesini bile tanıyamıyorum ama sanki bir metin okuyormuş gibi de söylemiyor.

"Hiçbir fikri yoktu ve bunu en yakın arkadaşımdan sakladım. Onu unutmaya çalıştım ama gördüğünüz gibi, o... unutulmaz biri." Elimi dudaklarına götürüyor, öpüyor, sonra masanın üzerine koyup başparmağıyla okşuyor. Ardından su bardağına uzanmak için elimi bırakıyor ve dikkatini tekrar Phil'e çeviriyor.

Sonunda sesimi bulabildiğimde Teresa'ya, "Şey... Siz ve eşiniz nasıl tanıştınız?" diye sordum.

"Twitter üzerinden onunla iletişime geçtim."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı.

"Yani ilk tweet'te aşk mıydı?"

"Keşke öyle olsaydı. Neredeyse bir yıl boyunca onu takip ettim. Sonunda toplantılar arasında bir kahve içmek için buluşmayı kabul etti, ama... o zamandan beri birlikteyiz," diyor. "Yine de evlenme teklif etmesi çok uzun sürdü. Sadece bağlanmaları gerekiyor. Ne kadar şanslı olduğunuzu gerçekten anlıyor musunuz bilmiyorum. Sausalito'da özellikle sizin erkek arkadaşınızla tanıştırmayı umarak bir çöpçatanlık servisine başvuran kız arkadaşlarım var. Ama görünüşe göre o bile kaydolmuyor."

Demek ki çöpçatanlık hizmeti konusunda şaka yapmıyormuş.

John'un söylediklerini düşünmeden edemiyorum, acaba gerçekten benden hoşlanıyor muydu diye merak ediyorum.

Bu akşam yemeğinde, Palo Alto'da iki ofisi olduğunu öğreniyorum: biri hala danışmanlık yaptığı Brainy Biz genel merkezinde, diğeri ise otuz kişiyi istihdam ettiği General Relativity Ventures adlı girişim sermayesi şirketinde. Hızlı büyüme ve çok hızlı ölçeklendirme konusunda temkinli olduğunu söylüyor. Bir gün aile kurma arzusunun hırslarını dizginlediğini belirterek tekrar elimi tutuyor.

John'un bu durumu yatırımcı beye neden bu kadar iyi anlatmaya çalıştığını merak ediyorum. John'un, İngiltere'deki adam gibi, çok yönlü bir insan olduğunu ona kanıtlaması mı gerekiyor? Phil'in John'la iş yapması için daha fazla teşvike ihtiyacı yok gibi görünüyor. Bunu söyleyerek beni etkilemeye çalışmıyor olmalı. Dans etmeyi bırakana kadar aile kuramayacağımı biliyor olmalı. Eminim bir gün benimle aile kurmayı planlamıyordur. Hissettiğim bu duygu kırgınlığı kıskançlık değil, sonunda birlikte olacağı kadına duyduğum sempati olmalı...

Neyse ki, bu düşünce tarzını takip etmeme gerek kalmadı çünkü benim yaşlarımda, iyi giyimli genç bir adam tereddütle masamıza yaklaştı, John'un elini sıktı ve Brainy Biz'in kendisine harika bir iş bulmasında yardımcı olduğu için teşekkür etti.

Sanırım Körfez Bölgesi'nde John Brandt'ın ne kadar değerli bir insan olduğunu fark eden son kişi benim.

Teresa tuvalete gitmek için izin istediğinde ve John ile Phil zengin yatırımcıların konuştuğu her neyse onun hakkında sohbet ederken, ben de telefonuma bakmak için bir an duruyorum. Instagram'da üç yüzden fazla yeni takipçim var ve Milo'dan bir DM gelmiş.

MILO

Senden nefret ediyorum. O elbise içinde harika görünüyorsun. Ama yine de senden nefret ediyorum. Ayrıca, yaşasın!

Kardeşimden bir mesaj daha aldım.

NATHAN

Bunun benimle ilgili olmadığını biliyorum, ama bu bana çok garip geliyor.

Ona şu şekilde cevap yazıyorum:

İnanın bana, bu durum benim için de garip.

Nadiren rastlanan bir şekilde hemen cevap veriyor.

NATHAN

Tuhaf ama iyi anlamda mı?

BEN

Henüz söylemek için çok erken.

John'a Teresa'ya ne söylediğini sormak istiyorum. Ama "Bu gece benim hakkımdaki duyguların hakkında söylediklerin" kelimelerini yüksek sesle söylemek, birinci seviye bale dersinde grand jeté tournant yapmaya çalışmak gibi olurdu. O seviyeye ulaşmak için çok çalışmam gerekti. Önce aşamaları öğrenmem gerekti. Temel grand jeté, güçlü piruet, sauté arabesque. Ve bunlar sadece temel becerilerdi. Bu kişiye, küçük bir çocukken ona aşık olduğumu bile söyleyemiyorum.

Evet. Adım adım. Seksi ten rengi topuklu ayakkabılarımla.

BÖLÜM 10

JOHN

Üçüncü adımı çok iyi başarıyorum.

Arabanın arka koltuğunda, evime dönerken, telefonumdan e-postalarımı cevap veriyorum, ama yan bakışımla Olivia'nın başını çevirip bana inanmaz bir şekilde baktığını görüyorum.

Son bir e-posta gönderiyorum, telefonumu cebime koyuyorum ve güzel randevu arkadaşşıma tüm dikkatimi veriyorum. "Merhaba. Ne oldu?"

"Bunu nasıl başardınız?"

"Ne yap?"

"Restoranda olduğumuz süre boyunca mükemmel bir erkek arkadaş gibi davrandın mı?"

"Ah. Diğer erkeklerde kadınların neye tepki verdiğini gözlemledim. Bu sadece bir oyunculuk."

Yüzünü buruşturuyor—neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif ama ben fark ediyorum.

"Özür dilerim," diyorum. "Bunu daha yumuşak bir dille mi anlatmalıydım?"

Kaşları çatıldı. "Hayır. Acı verici derecede dürüst olmaya katlanabilirim. Sanırım neden her zaman böyle davranmadığınızı anlamıyorum."

Bunu söylediğine gülmeden edemedim, belli ki şaka olarak söylememişti. Söylediği şey şaşırtıcı derecede safçaydı. "Kimse her zaman mükemmel erkek arkadaş gibi davranmaz Olivia. Ben öyle davranmadığım zamanlarda bile senden hoşlanıyorum. Mükemmel erkek arkadaş gibi

davranan ama aslında yalan söyleyen, aldatan, kadınlarına hakaret eden ve tüm bunları yaparken de hoş bir dış görünüş sergileyen birçok erkek var." Yüzüne bakarak gözlerindeki ateşi bekledim. Hakarete uğramış mı hissediyor? Bu bir tartışma konusu olmalı değil mi? Ama orada hiçbir öfke görmedim. Bu yüzden ekledim, "Ve erkek arkadaş istemediğini söyleyen sen değil miydin?"

"O bendim. Ve ne demek istediğini anlıyorum... Ama neden önümüzdeki ayın en az yüzde on beşinde bile mükemmel bir erkek arkadaş gibi davranamıyorsun?"

Gülümsedim ve elini tuttum. "Tüm zamanımın yüzde on beşi mi, yoksa seninle geçirdiğim zamanın yüzde on beşi mi?" Elini tekrar dudaklarıma götürerek, ona bir öpücük kondurdum. Bunu erkeklerin yaptığını gördüğüm için değil, istediğim için. "Korkarım ki, tüm ay boyunca uyanık olduğum her saatin yüzde on beşini mükemmel bir erkek arkadaş gibi davranmaya ayırmam mümkün değil. Ama seninle geçirdiğim zamanın yüzde onunu, hayali mükemmel erkek arkadaş beklentilerine uygun şekilde davranarak geçirmem mümkün olabilir."

Parmak uçlarıyla avucumu okşuyor. O kadar narin, o kadar incelikli bir hareket ki, beni alt üst etme tehdidi taşıyor. Gözlerine bakıyorum. Ve işte beklediğim ateş geliyor.

"Ya pazarlık yapmıyorsam?" diye soruyor. "Bir ay boyunca seninle olmak için zamanımın tamamını feda ediyorum; en azından bu sürenin yüzde on beşinde mükemmel bir erkek arkadaş gibi davranabilmelisin. Bunu hak ediyorum." Gözleri irileşiyor ve boşta kalan eliyle ağzını kapatarak Richard'a bakıyor. "Özür dilerim!" diye fısıldıyor bana.

"Sorun yok. Richard da gizlilik sözleşmesi imzaladı. Beni arabayla götürürken birçok iş görüşmesini duyuyor."

"Ah." Elini elimden çekip pencereden dışarı baktı.

"Sorun ne? Talebinizi kabul ediyorum."

Pencereden dışarı bakarken Olivia başını salladı ve sonra tekrar bana döndü. "Montana Reed de bir anlaşma mıydı?"

Beni Google'da aradı. Bu şaşırtıcı değil, ama biraz da hayal kırıklığı yaratıyor.

"Oda arkadaşım seni Google'da aradı ve geçen yıl bir süpermodelle çıktığını söyledi," diye hemen açıklıyor. "Onunla ne tür bir anlaşmanız vardı? Sanırım benzer bir düzenlemeydi." Başını meydan okurcasına yukarı kaldırıyor.

“Bunu neden varsaydınız?”

“Çünkü seninle tanıştım.”

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Montana ile tanıştın mı?"

“Devlet mi, yoksa model mi?”

"Bildiğim kadarıyla daha önce Montana eyaletine hiç gitmediniz."

"Evet, ikisiyle de tanışmadım. Ama hoş birine benziyor."

“Öyle. Onu tanımlamak için kullanacağım ilk kelime bu olmazdı. Ama konuşmalarımız ilgi çekici değildi, bu yüzden ilişkiyi bitirdim.”

Olivia buna alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Onunla ilişkini sen mi bitirdin?"

Koltukta kıpırdanıyorum. Monty ondan bahsettiğinden beri Montana'yı hiç düşünmemiştim. Bu beni rahatsız ediyor. "Evet. İlişkiyi bitirmek düşündüğüm kadar kolay olmadı. O... sandığımdan daha çok bana takıntılıydı."

“Doğru. Eminim.”

Omuz silkerek, "Bana inanıp inanmamanız benim için fark etmez" dedim.

Bir süre duraksadıktan sonra, "Ayrıldığımızda ne diyeceksin?" diye soruyor.

Bu soruyu cevaplamak istemiyorum çünkü doğru soru olduğunu düşünmüyorum. Uzanıp kulağının arkasındaki gevşek saç tutamını düzelterip parmak uçlarımla boynunun yan tarafını okşayarak cevap veriyorum. "Hâlâ aç mısın? Restoranda pek bir şey yemedin."

Bana sanki ona deli olup olmadığını sormuşum gibi bakıyor. Eminim ki sormadım. "Sorumu cevapla."

"Yemekten sonra cevaplasam nasıl olur? Açken her zaman çok sinirli oluyorsun."

"Ben öyle çabuk sinirlenen biri değilim!" diye tersledi.

Gülümsüyorum. "Benim hatam." Ve işte o çok sevdiğim somurtkan ifade.

Olivia gülerek koluma vurdu. "Acıktım. Lanet olsun sana."

“Evde bir şeyler bulabilirsiniz. Gracia'ya en sevdiğiniz kahvaltılık ve atıştırmalıkların listesini verdim.”

Başını yana eğdi. "Öyle mi? Ne gibi?"

“Tüm smoothie malzemeleriniz. Protein tozu bazlı smoothieler ve taze yeşil smoothieler için. Ayrıca, organik serbest gezen tavuk yumurtası, organik hindi pastırması, yüksek proteinli waffle, yüksek proteinli hazır

yulaf ezmesi, organik yulaf ezmesi, organik elma, muz ve ceviz, organik tam yağlı Yunan yoğurdu, glutensiz yüksek lifli kekler, organik koyu akçaağaç şurubu, organik badem, organik badem sütü, İngiliz kahvaltılık çayı, İrlanda tereyağı, filizlenmiş organik tahıllı ekmek, avokado, Red Vines, bademli ve beyaz çikolatalı Green & Black's sütlü çikolata, organik kakao tozu, zerdeçal tozu, tarçın ve garip sarı sıcak fındık sütü içeceğiniz için çiğ bal... yüksek proteinli nane-çikolata parçacıklı dondurma, organik sade patates cipsi... Bir şey unuttum mu?" Ona baktığımda, şaşkın görünüyordu. Bu çok tatmin edici. "Artık Ritual kahvemiz de var."

Boğazını temizledi. "Ne tür tarçın?"

"Seylan. Hem toz hem de çubuk formunda."

Gözlerini bir kez kırıştırdıktan sonra ellerine baktı.

Telefonumun titrediğini hissediyorum ama önemsemiyorum. Tüm dikkatim Olivia'da.

"Bunların hepsini hatırlayabildiğine inanamıyorum," diyor usulca.

"Bu sadece bir alışveriş listesi."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bekle. 'Bir Günde Ne Yiyorum' videolarımı herkese açık hale getirdikten sonra izledin mi?"

Yakalandı. "Özel hale getirilmeden önce birkaçını izlemiş olabilirim. Evet. Onlardan çok şey öğrendim."

"Öyle mi?" Yumuşamıştı. Ateşli olduğu zamanları da severim ama bu yönünü de beğeniyorum. Bunu nadiren görüyorum. "Seni annemin kabaklı muzlu ekmeği gibi hatırlıyorum. Ya da en azından öyle demiştin."

Bu beni gülümsetiyor. Bu bir liste değil, ama yeterli.

Olivia koluma uzandı ve elimi kucağına alıp, sanki elim onu aniden ısırabilecek küçük bir evcil hayvanmış gibi, tereddütlerle ellerinin arasında tuttu. "Red Vines'ına acı biber serptiğim zamanı hatırlıyor musun?"

"Olivia, bana söylediğin ve yaptığın her şeyi hatırlıyorum. Hatta dikkat etmediğim zamanlarda bile."

Bana bakarak, "Yani herkesin söylediği ve yaptığı her şeyi hatırlıyorsun, öyle mi?" dedi.

"Hayır. Seçici bir hafızam var. İhtiyacım olmayan hiçbir bilgiyi aklımda tutmamaya çalışıyorum."

Kirpikleri titriyor. Elleri benimkileri biraz daha sıkıca kavıyor. Bu sözümünden gurur duyuyor ama yine de bana meydan okuyacağını görebiliyorum. Ve işte bu yüzden onu seviyorum. O bir balerin ama beni sürekli tetikte tutuyor. "Yeni şeyler öğrenmeye ve hatırlamaya çalışmazsan,

oluşturabileceğin kadar çok yeni sinir yolu oluşturamadığından endişelenmiyor musun?"

Serbest işaret parmağımı, başparmağı ve işaret parmağı arasında oluşan V şeklinden alıp, kolu boyunca omuzuna, köprücük kemiğinin üzerinden geçirerek gezdiriyorum. "Senin hakkında yeni şeyler öğrenerek sinir yolları oluşturmayı tercih ederim."

Titredi ve nefesi kesildi. Doğru şeyi söyledim. Beklemediği şeyi. Üçüncü adımı mükemmel bir şekilde tamamlıyorum.

Olivia, köprücük kemiğinin üzerinde duran elini iki eliyle kavrayıp kalbinin üzerine doğru indiriyor. Kalbinin atışını hissedebiliyorum. İki kat kumaşın altında meme uçlarının sertleştiğini görebiliyorum. Bana bakıyor, gözleri kocaman açılmış, dudakları aralık. Ve o hafif şaşkınlık ifadesinin nasıl baştan çıkarıcı bir ifadeye dönüştüğünü izliyorum. Göz kapakları ağırlaşıyor şimdi. Ağzıma bakarken alt dudağını ısıyor. Elimi yavaşça, zümrüt yeşili elbisesinin derin V yakasının altına itiyor. Sadece bir iki santim kadar.

Bu, bir davetten çok daha fazlası.

Bu, sıradan bir meydan okumadan çok daha fazlası.

Elimin altında göğsünün inip kalktığını hissediyorum. Parmak uçlarımla göğsünün yumuşak tenini okşuyorum. Çok hafifçe. Oradaki teni her zaman bildiğim kadar pürüzsüz ve hayal ettiğimden çok daha sıcak. O, dayanılmaz derecede güzel ve her santimini görmek, dokunmak, tatmak ve heyecanlandırmak için can atıyorum. Ama o baleyle şekillenmiş bedenin içinde vahşi, tutkulu bir kız yaşıyor. Onun o kısmıyla bağlantı kurduğum anda, daha önce hiç sınanmadığım bir şekilde sınanacağım.

Aşağıya doğru bakıyor ve içimde onun enerjisiyle buluşmaya fazlasıyla hazır olan yanımı görüyor.

Dudakları hafifçe kıvrılarak sırıttı çünkü benden sorumlu olan tarafın, vücudundaki çıplak tenine daha fazla dokunmaya hiç niyeti olmadığını biliyordu.

Dikiz aynasına şöyle bir göz attım ve Richard'ın iri gözlerinin yansımasını gördüm, ardından bakışlarım tekrar önümdeki yola kaydı.

Kulağına doğru eğilip fısıldadım: "Bugünlük yüzde on beşlik hedefimi gerçekleştirdim mi henüz?"

Gözlerini devirdi ve elimi itti. Anı mahvettim. Bunu benden bekliyordu. Bilerek yaptım. Richard araba kullanırken onunla arabanın arkasında sevişmeyeceğim. Arabayı kaza yaptırır ve gece mahvolur. Birlikte

geçireceğimiz ilk gece için daha yüksek hedeflerim var, bu yüzden anı feda etmeye değer.

"Bundan çok keyif aldım, teşekkür ederim," diyorum. "Ellerinizi beğendim."

"O zaman seni onlarla boğduğumda gerçekten keyif alacaksın," diye alaycı bir şekilde söylüyor. Sonra ben kendimi ayarlarken sırtıyor. "Elini göğsümün o bölgesinde tutmanı sevdim."

"Anlaşıldı."

"Ve açıkça söylemek gerekirse," diyor sesi neredeyse fısıltıyla, "seninle gerçek seks yapmaya açığım."

"Açıklığınız için teşekkür ederim." İşte bu! "Her şey zamanla olacak."

Eve dönüş yolculuğunun geri kalanında telefonuma bakmayı aklımdan bile geçirmiyorum.

Evimi aldığım mahalle aşırı lüks değil ama çok güzel ve oldukça rağbet gören bir konumda. Richard çıkmaz sokakta yavaşlayıp araba yoluna girmeden önce sinyal verirken Olivia'nın yüz ifadesini izliyorum. Onun onayına ihtiyacım yok; sadece ona sunduklarımdan keyif almasını istiyorum.

Meslektaşlarımdan birçoğunun daha işe başlar başlamaz paralarını harcadığını, bir ateşböceğinin ömrü kadar kısa sürede tükendiğini görmüştüm. Brainy Biz için ilk finansman turundan sonra olabildiğince tutumlu olmaya karar verdim ve bu satın alımdan kesinlikle pişman değilim. Ne kadar daha fazla para kazanırsam kazanayım, Palo Alto'da başka bir ev alma isteğim yok.

Burası dört yatak odalı, yüzyıl ortası modern tarzda, sade hatlara ve evin arka tarafında çok sayıda pencereye sahip bir bungalov. Evin ön cephesi kömür grisi, kapısı ise limon sarısı. Özel bir alan, mükemmel peyzaj düzenlemesi ve iyi bir gece aydınlatması var. İyi tasarlanmış ve bununla gurur duyuyorum. Daha da önemlisi, burada kendimi iyi hissediyorum ve Olivia'nın da burada iyi hissedeceğine dair hep bir hissim vardı.

Richard onun için araba kapısını açıyor ve o sessiz geceye adım atarken ben de bagajdan gece çantasını alıyorum, içeri çekiyor. Beni ön kapıya giden yola götürmemi bekliyor. Kapıyı açıp güvenlik sistemini devre dışı bıraktığımda, "Sarı kapıyı çok seviyorum," diyor.

"Bu bir Eichler evi," diyorum ona oturma odasına girerken.

Yüksek kemerli kirişe ve ahşap döşemeli tavana bakıyor, belli ki çok etkilenmiş.

Uzun, çıplak boynuna bakıyorum ve onu öpmeyi düşünüyorum. Ama bunun yerine, "O ünlü bir mimar. Bu evi o tasarladı," diyorum.

"Joseph Eichler'in kim olduğunu biliyorum." Bana tam olarak çıkışmıyor, daha çok sözlü bir uyarı gibi.

Bu beni memnun ediyor. "Öyle mi? Ben senin sadece dansçılarla ilgilendiğini sanıyordum."

Gülümseyerek başını salladı ve sehpanın üzerindeki orkidelere dokunmak için elini uzattı. Gerçeklerdi. "O kadar da sıkıcı değilim. 'Hayal Evleri' adında bir Pinterest panom var ve resimlerin çoğu Eichler evlerinden oluşuyor."

"Pekâlâ, o halde. Hayallerinizdeki eve hoş geldiniz."

"İlginçtir ki, seni hiç böyle bir rolde hayal etmemiştim."

"Bir Eichler evinde mi?"

"Hayır, hayalimdeki evde."

"Dediğim gibi, sanırım yeterince yüksek hedefler koymamışsınız."

Beklediğim gibi gülümsemiyor ama kaşlarını da çatmıyor. Bunu kabul ediyorum. "Evimin neden bu kadar berbat olduğunu düşündüğünü anlıyorum."

"Berbat bir yer demedim. Çok şirin. Önce misafir odasını göstereyim, sonra da mutfakı inceleyebilirsin." Elindeki gece çantasını tutarak beni takip etmesini işaret ettim.

Olivia'nın mutlu olduğunu biliyorum çünkü ayakkabılarını çıkarıp odanın karşısına doğru zıplıyor. "Bu geniş alanı çok seviyorum!"

"Güzel. Evdeki spor salonuma bir bale barı kurmuştum."

Olduğu yerde durdu. "Öyle mi? Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

Yanıma doğru koşarak geldi, elini sırtıma koydu ve bana doğru eğildi. "Benim için başka ne hazırladın?"

Ona sırıtıp göz kırptım. "Göreceksin." Öğrenmesini sabırsızlıkla bekliyorum.

Misafir odasından gelen histerik çığlıkları duyduğumda saate baktım. Gece yarısını geçmişti. Bu da Londra'da saat 8:00'i geçtiği anlamına geliyordu. Bu da Alfie ve Baxter'ın bir saat sonra tedarikçilerle bir toplantısı olduğu ve

bütçeleri hakkında henüz bir güncelleme vermediğim için panik içinde oldukları anlamına geliyordu. Bu da, eğer onları rahatlatmak için önce bu e-postayı göndermezsem, çok endişeli genç İngiliz kurucularımın yakında arayacakları anlamına geliyordu.

Yatak odamdaki çalışma masamda, pijamalarımın altıyla, dizüstü bilgisayarımda çalışıyorum. Olivia, neredeyse bir saat boyunca misafir banyosunda keyif yaptıktan sonra nihayet yatağına girdi ve soğuk kauçuk yılanların çıplak bacaklarına ve ayaklarına değdiğini hissetti.

Üçüncü adım-B tamam. Kalbimi ona verebileceğimi ama duyularımın kontrolünü elimde tutacağımı öğrenecek. Zihinsel ve fiziksel disiplin sayesinde arzularımı ve dürtülerimi kontrol altına aldım.

“Kahrolası!” diye bağırdı. Çıplak ayakları neredeyse hiç ses çıkarmasa da koridorda ayaklarını yere vurarak yürüdüğünü biliyordum. O açık kapıdan içeri girip bir denizci gibi küfürler savururken ben e-postalarımı odaklanmaya devam ettim. “Kocaman bir pisliksin! Az kalsın kalp krizi geçirecektim!”

Gözlerimi monitörden ayırmadan, duyduğum memnuniyeti gizleyemiyorum. "Bunu bana her yaptığında sana hep söylediğim şey buydu," diyorum sakince.

O sevimli yumruklarıyla bana vuruyor. Gülüyor ama aslında öfke de var. Ya da belki de sadece adrenalin. "Beni sakın görmezden gelmeye kalkma, aptal!" Omzuma vuruyor.

Çok acı.

"Bu e-postayı göndermem gerek Olivia," diyerek ona döndüm.

Ve bu benim hatamdı.

E-postayı yazıp gönderene kadar ona bakmamalıydım.

Çünkü üzerinde minicik, kısa bir tişört ve incecik şort var. Ve bir de göğüs altı görünüyor. Göğüs altı, göğsün en az değer verilen kısmıdır. Her zaman ikinci favori göğüs bölgem olmuştur ve bu gece Olivia'nın göğüslerinin alt kısımlarıyla yüz yüze geleceğimi hiç beklemiyordum.

Bu durum bazı zorlukları beraberinde getiriyor.

Birdenbire, artık en yakın arkadaşının küçük kız kardeşinden intikamını alan, akli başında milyarder dahi risk sermayecisi değilim.

Birdenbire, aile yemeği sırasında el havlusuna ter dökmeden duramayan üniversite öğrencisi oldum.

Olivia'nın elleri belinde, göğsü hızla inip kalkıyor, göğüs altları da kabarıyor ve—kahretsin.

Ayağa kalktım, gözlüklerimi çıkardım, minik dansçımı belinden tutup yatağıma fırlattım. Havada süzölmekte o kadar ustaydı ki, ayak parmakları sivri bir şekilde yatağı zarıfçe indi. Küçük tişörtü yukarı kalktı ve bir an için Tanrı'yı gördüm. Meme uçları tahmin ettiğimden daha pembeydi. Şu an görüşüm net değil ama göğüsleri inanılmaz derecede muhteşemdi.

Oturuyor ama bu da sorun değil, çünkü göğüs altı görünüyor. Gözleri kısık ve ben yatağı tırmanıp bacaklarının arasına diz çökerken, omuzlarını geriye itip onu yere sabitlerken, çıplak göğsüme ve karın kaslarıma bakıyor. Üzerinde durarak, kızarmış yüzüne bakışlarımı dikiyorum. Saçları banyodan dolayı ıslak. Taze ve temiz kokuyor ve eminim ki vajinasının tadı şu anda çok güzeldir. Beni öpmek için başını kaldırıyor ama ben onu kışkırtarak geri çekiliyorum. Gözleri heyecanla parlıyor. Vücudu çok gergin.

Şaka yapılması hoşuna gidiyor.

Ben de öyle düşünmüştüm.

Olivia tekrar beni öpmeye çalışıyor, hafifçe hırıltılı bir ses çıkarıyor. Çok hırçın. Bileklerinden tutup başının üstüne doğru bastırıyorum. Bu harika bir hataydı, çünkü göğüs altı görünüyordu. O muhteşem, kavgaya hazır, ama kendimi aşağı indirip ağzını yavaşça öperek onu etkisiz hale getiriyorum. Dilim acele etmiyor, ama nereye gittiğini biliyorum. Alt dudağımlı ısıırken küçük hayvan sesleri çıkararak kıvranıyor. Onu çok derinden öperken inliyor. Dilimi emdiğinde, beni etkisiz hale getiriyor.

Beni ters çevirip üzerime oturmayı başarıyor. İkimiz de nefes nefese kalmış durumdayız. Bu, kazanmaya kararlı olduğum ama aynı zamanda gönölsüz olduğum bir savaş; ancak rakibimle mücadelelem henüz bitmedi. Pijama pantolonumdaki sert çıkıntının üzerinde kıvranıyor. Üzerime doğru bastırırken göz kapakları hafifçe kapanıyor.

İnleyerek bir ses çıkardım ve sonra o, üzerime oturmuşken şimdiye kadar yapılmış en acımasız, en güzel şeyi yaptı. Gözlerini arzu ve cesaretle açtı. Bana sırttı, tişörtünü kaldırıp göğüslerini ortaya çıkardı ve kalçalarını salladı. Her şeyi aynı anda istediğim için nefesimi tuttum. Ama aynı zamanda onun her bir parçasını hak ettiğı hayranlık ve dikkatle, yavaşça deneyimlemek de istedim. O mükemmel göğüslerine uzanıp, üzerimde otururken onları masaj yaptım.

"Sen tam bir bela, muhteşem bir güzelliğsin."

"Evet."

Bu göğüslerden asla vazgeçmek istemiyorum, bu yüzden bu durum çok rahatsız edici. "Yapmam gereken işler var," diye homurdanıyorum.

"Evet. Prezervatifleri nerede saklıyorsunuz?"

"Bu gece olmaz."

Dilini dışarı çıkarıyor ve yavaşça aşağı doğru eğilerek boynumu yalıyor, kulak mememi emiyor ve bir yandan da bacaklarını ereksiyon halindeki penisimin etrafına sıkıştırıyor.

Yine inliyorum. Yıllardır o bacakların nelere قادر olduğunu merak ediyordum. Peri prensesi gibi görünüyor ama beni açlıktan ölmek üzere olan vahşi bir kadın gibi öpüyor. Onu izleyebilmek için gözlerimi açık tutmaya zorlamam gerekiyor. Beynimin hayal edebileceğinden çok daha ateşli ve şehvetli ve bunun her saniyesini hatırlamak istiyorum.

Ancak bunun gerçekleşmesi için en uygun zaman değil.

Olivia dilimi emiyor, kalçalarını sallayıp daireler çiziyor. İleri geri, yuvarlak yuvarlak, aşağı, aşağı, aşağı. Göğüsleri göğsüme değiyor ve bu korkunç. Yani demek istediğim, inanılmaz derecede seksi.

Hayatımda hiç bu kadar acı verici bir ereksiyon yaşamadım, ama Londra'daki arkadaşlarımı yarı yolda bırakmayacağım çünkü onların malzeme temin etmeleri gerekiyor.

Dilim serbest kalınca, "Olivia," diye azarlamayı başardım.

Sanırım iki farklı doğum kontrol yönteminden bahsetti.

Cep telefonum masamın üzerinde titriyor.

"Kahretsin."

Olivia elini bacaklarının arasına uzattı, pantolonumun üzerinden sertleşmiş penisimi bir kez okşadı. "Aman Tanrım, Johnny." Nefesini içine çekti.

Onu ters çevirip bileklerini tekrar sabitledim. "O aramayı cevaplamam gerek," diye dişlerimi sıktım.

Kahkaha atıyor, muhtemelen şaka yaptığımı düşünüyor.

Keşke şaka yapıyor olsaydım.

Bir şekilde yataktan kayıp masama ulaşmayı başardım, sesimin aşırı derecede sertleşmiş gibi çıkmaması için boğazımı temizledim. Telefonumu açarken, "Günaydın beyler," dedim.

Olivia bir yastık kapıp içine bağırıyor. Ben de Balfie ve Faxter'la (ya da Faxtie ve Alber'la) sakince bütçeyi görüşüyorum. Artık kiminle konuştuğumu hiç bilmiyorum çünkü Olivia göğsünü sıkıp şortunun içine elini sokarak bana dik dik bakıyor.

Bu azgın dişi şeytanla aynı odada bulunamam.

Gözlüklerimi takıp dışarı çıkarken ona orta parmağımı gösterdim ama o karşılık vermedi çünkü elleri şeytani, güzel bedenini okşamakla meşguldü.

Pijama pantolonumun paçası benden otuz saniye önce ev ofisime ulaşıyor, ama ben sağ salim varıp kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Güvenli.

O ufak tefek yaramaz yüzünden işimi mahvetmekten kurtuldum.

Bu gece için.

Aklım başımda.

Şimdilik.

On dakika sonra kurucularım sakın ve mutlu bir haldeydi ve ben de telefonu kapattım. Sessizce koridorda yürüdüm. Konuk odasının kapısı kapalıydı. Telefonla konuşurken bile kapıyı sertçe kapatmamıştı. Aferin ona.

Kapının arkasından yüksek bir titreşim ve hafif bir inleme sesi duyabiliyorum.

Kötü kız.

Çok yaramaz bir kız.

Seyahat çantasında vibratör mü vardı?

Kapı kolunu sıkıca kavradım.

Alnımı kapıya yaslıyorum.

Ama hayır.

HAYIR.

Onun manyetik çekim gücü o kadar güçlü ki. Eğer dünyanın bir egosu olsaydı, sırf yapabileceğini kanıtlamak için güneşin üzerindeki gücünden kurtulmaya çalışmaz mıydı? Bildiğimiz tüm yaşamın başına ne geleceğine rağmen?

Üçüncü Adım-B'yi başarıyla tamamladım.

İşin zirvesindeyken duracağım.

Ve duşta tek başıma, tam bir usta gibi mastürbasyon yapıyorum.

BÖLÜM 11

JOHN

ON YIL ÖNCE

Eyalet çapındaki bu matematik yarışmasında ezici bir üstünlük sağladık. Yarışmayı adeta ezip geçtik. Büyük bir sürpriz değil, ama yine de tatmin edici.

Takımdaki diğer tüm erkekler tek kız olan Marcy'ye kur yapmaya çalışıyor. O da sürekli koluma dokunuyor ve ne zaman bir şey söylesem çok yüksek sesle gülüyor. Kelimenin tam anlamıyla her şey. "Burada gerçekten çalışan bir kalemi olan var mı?" dediğimde histerik bir şekilde kıkırdadı. Yazmak için bir kaleme ihtiyacım vardı. Hangi dünyada bu komik olabilir ki?

Monty'nin kız kardeşi Bay ve Bayan Montgomery ile birlikte burada. Anlaşılan bundan sonra bale dersi var. Saçları topuz yapılmış ve her zamankinden daha sinirli ve sabırsız görünüyor. İzleyiciler arasındaki kardeşlerin çoğu telefonlarına bakıyor, ancak Olivia kol ve ayak pozisyonlarını, ya da her neyse adları, çalışıyor.

Çok komik. O kadar narin bir şey ki, ama hep çok gergin görünüyor. Yüzündeki o asık surat olmasaydı gerçekten çok güzel olurdu. Her zaman asık suratlı olduğunu varsayamam ama ben yanıdayken kesinlikle öyle. Neyse ki, ben bunu hep çok sevimli buldum.

Beni izlediğimi fark ediyor ve gözlerini deviriyor. Son on yılda benimle göz teması kurup da gözlerini devirmediği tek bir anı bile hatırlamıyorum. Sanırım... Sanırım MIT'ye gittiğimde onu özleyeceğim. Doğru mu? Evet. Özleyeceğim. Bay ve Bayan Montgomery'yi de özleyeceğim. Monty'yi de

özleyeceğim, aynı kampüste olsa bile. Yeni arkadaşlar edinecek, ben ondan daha çok ders çalışacağım ve birbirimizi eskisi kadar sık görmeyeceğiz. İşte bu yüzden sınıf atlamadım. Bundan asla pişman olmayacağım.

Ama Tiny Dancer'ı şimdiden özledim. Artık arkadaşlarıyla yatıya kalmasına izin vermeye başladıklarından beri genellikle arkadaşlarının evinde kalıyor, bu yüzden onu eskisi kadar sık göremiyorum. Keşke lisede birlikte okusaydık. Onu halka açık yerlerde rahatsız etmenin farklı yollarını düşünmek çok eğlenceli olurdu.

O her zaman benim için küçük bir kız kardeş gibi olmuştur.

Bu doğru mu?

HAYIR.

Belki bir kuzenimdir.

Bay Montgomery sürekli saatine bakıyor. Geliyorlar. Ailem hakkında yalan söylemem gerekecek.

"Bay Brandt! Tebrikler." Elini uzatarak benimkini sıktı.

"Sayın Montgomery. Desteğiniz için teşekkür ederim."

"Çok eğlenceliydi!"

Tiny Dancer'dan bir hırıltı geldi.

"Öyleydi," diye ısrar ediyor. "Keşke yukarıda sizin çocuklar ne hakkında konuştuğunuzu daha iyi anlayabilseydim."

"Pek çok insan böyle düşünmüyor efendim. Kendinizi kötü hissetmeyin."

Olivia'dan yine abartılı bir göz devirme hareketi.

Monty'nin hâlâ Marcy ile sohbet etmekle meşgul olup olmadığını kontrol ettikten sonra kız kardeşiyle konuşmaya başladım. "Merhaba, Küçük Dansçı."

"Selam sana, inekler!"

"Olivia," diye azarladı Bay Montgomery onu. Bazen ona karşı sert olabiliyor.

"Ahhh, işte orada—dahi!" Monty'nin annesi kollarını açarak yanlarına geliyor.

"Merhaba, Bayan Montgomery."

Çok iyi sarılıyor. En iyisi. "Annemi ve babanı burada görmeyi umuyordum." Bana acıyor ama belli etmemeye çalışıyor.

"Evet, size 'selam' dememi istediler. İş gezisindeler. Bu gece geç saatlerde dönecekler."

"Ah, o zaman bu akşam bizimle akşam yemeğine gelmelisin," diyor.

"Çok isterdim ama sanırım takım kutlama yapmak için sahaya çıkıyor."

"Ah, doğru ya, Nathan söyledi. Unutmuşum. İstersen sonrasında bizde kalabilirsin. Kalırsan annene mesaj atarım."

"Teşekkür ederim. Minnettarım."

Bayan Montgomery, "En sevdiğiniz kabaklı ve muzlu ekmeği yaptım," diyor. "Sizin için de biraz ayıracağım."

"Bunun için yer ayıracağım. Teşekkür ederim."

Olivia beni izliyor. Başını yana eğmiş, beni inceliyor. Anne babası antrenörümüzle konuşmaya gittiğinde de gitmiyor.

"Ne?"

Omuz silkerek, "Anneme karşı farklısın," dedi.

"Sanmıyorum. Ona her zaman aynı şekilde davrandım."

"Yani ona diğer insanlara davrandığınızdan farklı davranmalısınız," diyor. "Ona daha nazik davranmalısınız."

"Herkese karşı nazikim."

"Hayır, değilsin. Kötü niyetli değilsin. Kaba olmaya çalışmıyorsun; sadece yeterince çaba göstermiyorsun. Ama anneme karşı öyle yapıyorsun. Kaba olmamaya çalışıyorsun, demek istiyorum."

"Kaba olmanın, kibar olmamakla aynı şey olduğunu düşünmüyorum," diyorum.

"Öyle. Neden onun kabaklı muzlu ekmeğini beğeniyormuş gibi yapıyorsun? Kimse sevmiyor. Annem bile sevmiyor. Organik kabak ve muzların ölüme gittiği yer tam anlamıyla orası."

"Bunu sevmediğimi nereden çıkardın?"

"Bir lokma almadan önce tüm vücudunuzun nasıl gerildiğini görüyorum. Az önce onun bunu söylediğini duyduğunuzda bile."

Olivia dikkatli biri. Sezgisel ve entelektüel bağlantılar kuruyor. Bunu beğeniyorum.

"Annen, bir kere beğendiğimi söyledikten sonra bana yapmaya devam etti. Daha önce kimse bana bunu yapmamıştı." Sesimde beklenmedik bir çatlak oluştu. Boğazımı temizledim, gözlüklerimi burnumun üzerine ittim ve ağlamadığımı görmesi için doğrudan ona baktım. Duygusal değilim; sadece annesinin bana ne kadar iyi davrandığını takdir ediyorum.

Söylediklerime şaşırdığını belli etmedi; sadece başını salladı. "Bu onu mutlu ediyor. Ve seni de mutlu ediyor. Yani, küçük bir yalan iki kişiyi mutlu ediyorsa, sorun yok demektir, değil mi?"

Olivia her şeyi sorguluyor. Yaşına göre etkileyici. Herkesin her yaşta böyle yapmadığını fark ettim.

"Sanırım bu, yalanın niteliğine bağlı."

Bir an durup düşündükten sonra, "Kimsenin beni mutlu etmek için bana yalan söylemesini istemezdim," dedi.

"Neden?"

"Çünkü başkasının söylediklerinin mutlu olup olmadığıma karar vermesini istemiyorum."

Vay canına. Ona yüksek duygusal zekâ deniyor herhalde. Ne yazık ki bu onu hayatta hiçbir yere götürmeyecek. "Mutlu olup olmadığını belirlemek için," diyerek onu düzeltiyorum.

"Ne olursa olsun. Ben sadece bir konuda bilinçli bir karar verebilmek için ihtiyacım olan tüm bilgilere sahip olmayı tercih ederim. İnsanlar işleri tatlı dille anlatmaya başlayınca, işler karmaşıklaşıyor."

"Peki, insanlara kaba davranmamaya çalışmadığımda neden sorun olduğunu düşünüyorsunuz?" diye soruyorum.

"Bunun bir sorun olduğunu düşündüğümü söylemedim."

Bu kızla konuşmayı kesinlikle özleyeceğim. Belki üniversiteye giderken ona numaramı vermeliyim. Belki Monty buna razı olur.

"Ayrıca, lafı dolandırmayan insanlardan özellikle hoşlandığımı da söylemedim." Kendinden emin bir şekilde gülümsüyor. "Ben bir muammayım."

Evet, öyle. Onun bu özelliğini de seviyorum.

Ama o, Monty'nin küçük kız kardeşi.

Ve bence testislerim sağlam bir şekilde üniversiteye gitmek önemli.

BÖLÜM 12

OLIVIA

ŞİMDİ

Sade ve konforlu bir lüksün içinde uyanıyorum. Muhteşem bir ışık geçiren ince beyaz perdelerle kaplı pencereden gelen tek ses, kuşların ötüşü. Korna sesi yok, sokakta insan yok, hiçbir sokak gürültüsü yok.

Bu misafir odası minimalist bir tasarıma sahip. Zevkli, zarif ve rahatlatıcı. O kadar rahatlatıcı ki, dün gece uyumadan önce ne kadar kızgın ve sinirli olduğumu neredeyse unuttum. Kapı hala kapalı. Lastik yılanlar hala yerde dağınık duruyor. Vibratörüm hala yorganın üzerinde. Egolarım hala biraz incinmiş durumda. John bana yirmi dört saat boyunca benimle sevişmek için çok meşgul olacağını söylemişti ve ben de mantıklı olarak onun yirmi dört saat boyunca benimle sevişmesi gerektiğine inanmıyorum.

Ama eğer benimle sevişmek yerine telefonu açmayı tercih ettiyse, o zaman önemli bir telefon görüşmesi olmalıydı. Belki de göğüs altı seven bir adam değil. Bu da sorun değil. Elimde birkaç numara daha var. Ve sanırım Temmuz yerine Eylül olsaydı, onunla ya da benimle sevişmek isteyen başka biriyle neredeyse hiç vaktim olmazdı.

Ama yine de.

Eğer bir ilişki içindeymiş gibi davranacaksak ve birbirimize karşı çekim duyuyorsak, birlikteyken neden biraz eğlenmeyelim ki?

Bu adamın hiç eğlendiğini görmedim. Yani, eskiden matematikle uğraşmaktan çok zevk alırdı. Ve bilim kurgu veya fantastik filmler izlemekten. Ve StarCraft oynamaktan. Kazanma oranını bir elektronik tabloda takip ederdi. Ama benim eğlendiğim türden şeyleri yaparken hiç

eğlendiğini görmedim. Hiç kendini serbest bıraktığını veya sinir krizi geçirdiğini görmedim.

Çocukken lastik yılanları uyku tulumuna sakladığımda bile, birkaç kez yüksek sesle "Uhhh! Uhhh!" diye bağırdığını duydum ve sonra Nathan, uyku tulumundan fırlayıp, onu rulo yapıp dolaba attığını, böylece yılanların çıkamayacağını söyledi. Nathan, hızlı düşünen ve çok cesur bir adam gibi davrandığını söyledi.

Ben kahkaha atarak bodruma koştuğumda, Johnny kollarını kavuşturmuş bir şekilde orada durmuş, kalp krizi geçirebileceğini söylüyordu. Çok hayal kırıklığıydı.

Dikkatini çekebiliyordum ama onu bir türlü sinirlendiremiyordum. Sanki bir duygu onu ele geçirmeden önce her zaman bir yolunu bulup ondan kurtulabiliyordu.

Onun biraz rahatlamasını sağlayabilirsem, ona bir iyilik yapmış olacağımı düşünüyorum.

Belki de bana inandırmak istediği kadar deneyimli değil. Belki de çekingenliğini yenmesine ve bir kadını yatakta nasıl çıldırtacağını öğrenmesine ihtiyacı var. Ben vücudumu meslek olarak kullanıyorum, o ise hayatı boyunca kafasının içinde sıkışıp kalmış. Zavallı adam, benden çok çekiniyor olmalı. Ona birkaç şey öğretmekten çekinmem.

Ayrıca, o milyarder diz çöktürmek istiyorum. Bu çok mu yanlış?

John bana bu sabah ne beklemem gerektiğini bildirmek veya dün gece beni terk ettiği için özür dilemek üzere bir mesaj göndermedi veya sesli mesaj bırakmadı. Asistanının bana gönderdiği seyahat programı, biz yola çıkana kadar başlamıyor.

Dişlerimi fırçalıyorum ve daha sonra düzenleyeceğim bir YouTube videosu için sabah cilt bakım rutinimi kaydediyorum, ardından mutfığa gitmeden önce tayt ve bol bir tişört giyiyorum. John'un şu anda evde olup olmadığını bile bilmiyorum, ama belki de burada çalışanları vardır. Bu, milyarderlere özgü bir şey gibi görünüyor.

Mutfakta kahve yapan melek yüzlü, orta yaşlı bir İspanyol hanımefendi görüyorum. Kokusundan, restoranda Johnny'ye ikram ettiğim Ritual kahvesi olduğunu anlıyorum. Bu onun hizmetçisi olmalı.

"Günaydın," diyorum.

Gülümseyerek bana döndü. "Ahhh, merhaba, günaydın! Siz Bayan Olivia olmalısınız! Ben Gracia. Dün evinize gelmiştim. Callie ile tanıştım."

“Evet, merhaba! Bunu yaptığınız için çok teşekkür ederim! Dairemiz çok güzel görünüyordu.”

Elini sıkamak için elimi uzattım ama o beni sıcacık, yumuşak bir kucaklamayla kendine çekti.

“Kahvaltıda ne istersiniz? Bay John’un sizin sevdiğinizi söylediği her şeyi hazırladım bile.” Mutfak adasına doğru işaret ediyor; orada, bir motelin kahvaltı salonundaki gibi ama daha şık, paslanmaz çelikten yapılmış bir ısıtma kabı var. Kapağını kaldırıp bana mükemmel şekilde pişirilmiş omlet ve hindi pastırmasını gösteriyor. Üç katlı bir standda en sevdiğim meyve çeşitlerinin hepsi bulunuyor. Ayrıca bir Belçika waffle makinesi ve bir Vitamix blender da var. “Waffle yapabilirim. Smoothie malzemeleri buradaki dolapta, buzdolabında ve dondurucuda. Az önce taze kahve yaptım,” diyor. “Bay John ofisinde. O zaten kahvaltısını yaptı. Siz ne istersiniz?”

İşte bu. Bunların hepsini istiyorum. Her gün.

Gracia bana annemi hatırlatıyor, eğer annem İspanyol olsaydı. Johnny için biraz üzülüyorum çünkü onu bu yüzden işe aldığını biliyorum. Johnny her zaman anneme hayran olmuştur çünkü annem kendi annesinin sahip olmadığı her şeye sahip. Şimdi kendine bir Steph Montgomery tuttu. Şimdi düşününce, şoförü Richard da Polinezya kökenli bir Alan Montgomery gibiydi. Sanki kendi Batı Yakası Montgomery ailesini kuruyor. Bu çok tatlı.

Gracia’nın sunduğu her şeyi yedikten sonra, John’un dün gece bana göstermediği evin odalarını keşfediyorum. Bu evi çok seviyorum. Johnny için hayal ettiğimden tamamen farklı ve kendimi burada yaşarken hayal etmekten kendimi alamıyorum. Beni daha önce buraya davet etmediği için biraz kızıyorum. Ya da belki de dün gece beni ektiği için hala ona kızgınım. Belki de her zaman bir şey için, herhangi bir şey için ona karşı sinirli ve kızgın olmaya alışmışımdır. Çünkü eğer onun bende her zaman uyandırdığı bu sinirli enerji öfke değilse, o zaman nedir?

Spor salonuna dönüştürülmüş büyük yatak odasına giriyorum. Etkileyici bir dizi egzersiz aleti, kapının karşısında aynalı bir duvar ve hatta bir bale barı bile kurmuş. Esnetmek için bacağımı üzerine kaldırıyorum ama yemekten sonra henüz çok erken.

Hoparlör yuvasındaki iPhone’a göz atmadan edemiyorum, John’un egzersiz yaparken ne dinlediğini merak ediyorum. Podcast dinlediğine bahse giriyorum. Ama uzaktan kumandadan Oynat’a bastığımda, küçük hoparlörlerden Tupac’ın müziği yankılanıyor. Batı Yakası’na kesinlikle

alışmış. Zihnimde John'un bu müzikle ağırlık kaldırdığını canlandırabiliyorum ve vücudum da orada gördüğümünden hoşlanıyor.

Bu çok üzücü, bu sabah onu şahsen görmeyi ne kadar çok istiyorum.

Koridorda dolaşıp ev ofisinin kapısına doğru durdum. İçeriden Beastie Boys'un makul bir ses seviyesinde çaldığını duyabiliyordum, bu da rahatsız ediciydi çünkü her zaman beni tahrik ediyorlardı. John Brandt için hayal ettiğim türden bir çalışma kültürü kesinlikle değildi, ama işin içinde yılanlar olmadığı sürece sürprizlere de açığım. Kapı yarı açıktı, bu yüzden iki kez vurdum ve başımı içeri uzattım.

John, vücuduna oturan gri bir tişört ve siyah kot pantolon giymiş; bu kıyafetler anında onunla öpüşmek istememe neden oluyor ama aynı zamanda bunu yapamayacağımı bildiğim için de sinirleniyorum. Gözlük takıyor. Mavi çerçeveli, pahalı görünümlü bir gözlük; mavi gözlerini ve siyah saçlarını çok güzel vurguluyor.

Elinde bir dizüstü bilgisayar tutuyor ve yanında kapüşonlu iki bilgisayar meraklısı ve kot pantolonunun içine sokmuş somon pembesi polo tişörtlü, düzgün giyimli genç bir adam var.

Hepsi bana bakıp, sanki daha önce hiçbir kadın o eşikten geçmemiş gibi gözlerini dikmişler.

John gülümseyerek dizüstü bilgisayarını polo tişörtlü adama uzattı. "Günaydın güzelim. İçeri buyurun."

Vay canına. Eğer beni Nerdville'de böyle karşılayacaksa, buradan asla ayrılmak istemeyebilirim.

Yarı yolda bana doğru geliyor ve yanağımdan öpüyor; sabunlu, temiz, naneli ve hafif Kosta Rika kahvesi kokuyor. Henüz tıraş olmamış olmasına çok sevindim. "Kahvaltı yaptın mı?"

"Evet, yaptım. Muhteşemdi, teşekkür ederim."

Sırtımın alt kısmına dokunuyor. Hepsi bu. Bu bende bir şeyler yapıyor. Nabzım hızlanıyor. Cildimin yüzeyine sıcaklık yükseliyor. Karnımda bir ağırlık mı yoksa hafiflik mi var? Bacaklarımın arasında bir gerginlik. Orada sıcak bir sıvının birikmeye başladığını hissedebiliyorum. Sırtımın alt kısmını aşırı derecede hissederken, aynı zamanda tüm vücudumun bir dans antrenmanının onuncu dakikasında olduğu gibi uyandığını da hissediyorum. Ama kendime, bunu sadece bir kullanım kılavuzu okuduğu için yaptığını hatırlatıyorum.

"Arkadaşlar, bu kız arkadaşım Olivia. Olivia, bu da kişisel asistanım Sanjay ve iki programcım Mike ve Stuart."

Hepsine gülümsüyor ve el sallıyorum, ama "Bu benim kız arkadaşım Olivia" sözleri kulaklarımda çınlıyor ve vücudumda titreşiyor. Dün gece beni Phil ve Teresa ile tanıştıırken "kız arkadaşım" kelimesini kullanmadı. Onun kız arkadaşı olarak anılmak garip, heyecan verici ve seksi, ama bir yandan da rahatsız edici. Tıpkı yepyeni bir tanga külot giymek gibi. Sanırım buna alışabilirim.

Adamlar birkaç saniye boyunca ağızları açık bir şekilde bana bakakaldılar, sonra John onlarla bir şey üzerinde çalışmayı bitirirken spor salonunu kullanabileceğimi söyledi. "Londra'daki en iyi bale kurslarını araştırdım. Oradayken birine katılmak istersen diye. Sezon dışında formda kalman gerektiğini biliyorum. Ama oradayken özel bir şeye ihtiyacın olursa Sanjay'e haber ver, o da halleder."

"Aslında yaz aylarında haftada sadece bir veya iki kez bale dersi alıyorum. Artık daha çok spor salonuna gidip farklı egzersizler yapıyorum."

"İlginç. Fiziksel dengesizlikler üzerinde çalışmak mı?"

"Kesinlikle. Yılın büyük bölümünde aynı kasları tekrar tekrar çalıştırıyoruz, bu yüzden şimdi genel atletik yeteneğe odaklanmanın tam zamanı."

Gülümsüyor. "Bunu beğendim. Bu zekice."

Sanjay, Mike ve Stuart'ın hâlâ bana şaşkınlıkla baktıklarından emin olmak için onlara şöyle bir göz attım ve evet, bakıyorlardı. Sesimi alçaltarak John'a, "Bir dakika bir yere gidebilir miyiz? Dün gece olan o şeyi konuşmak için, sevgilim?" dedim.

Dudaklarıma aç gözlerle bakıyor ve içini çekiyor. Bu küçük, garip izleyici kitlesinin önünde bile bana bakış şekliyle, sanki Carmen operasının doruk noktası, boğa güreşi ve ölüm tehditleriyle birlikte karnımda sahneleniyormuş gibi hissediyorum.

"Olivia, seninle de bu konuyu konuşmak isterdim ama programcılarım bir şeyler ayarlıyorum ve yarım saat içinde ayrılmaları gerekiyor. Sen spor salonunda egzersiz yap, ben de bitince yanınıza gelirim."

Artık ağzıma bakmıyor, beni izliyor ve tepkimi bekliyor.

Anlıyorum. Bu bir test. Bu, kontrolle ilgili.

Onun bunu başardığını düşünmesi çok tatlı.

Ona en iyi kız arkadaş gülümsememi verdim. "Tamam canım. Sen işini bitirene kadar ben spor salonunda vlog çekeceğim. İşin bitince görüşürüz."

BÖLÜM 13

JOHN

Olivia'nın bu kadar anlayışlı olması hoşuma gitti.

Onun bana meydan okumasından hoşlanıyorum, programıma ve sorumluluklarıma saygı duymasından hoşlanıyorum ve benden ayrı kendi önceliklerinin olmasından hoşlanıyorum.

Onunla aynı çatı altında olmaktan gerçekten çok hoşlanıyorum. Sanırım bu ilişki işini çok iyi götürüyoruz. Sağlıklı, dengeli bir ilişki. Hiçbir şekilde kara delik gibi hissettirmiyor. Sadece çekici bulduğum bir kadın. Evet, birlikte olmak istediğim tek kadın o, ama sanırım her şey kontrol altında.

Bu iyi.

Evdeki spor salonumun kapısı hafifçe aralık. İçerideki iPhone hoparlörlerinden yavaş, seksi bir şarkı duyuyorum.

Göz ucuyla baktığımda, onu odanın karşı tarafında, bale barının ve aynanın önünde görüyorum. Yalınayak, göğüslerinin internetle paylaşmaması gereken kısmını açıkta bırakan dekolteli bir spor sütyeni ve kalçalarının üst kıvrımının hemen altında duran rahat kesimli gri eşofman altı giymiş. Eşofmanının paçalarını dizlerinin hemen üstüne kadar çekmiş. Saçları gevşek bir topuz yapmış, açıkta kalan beli ve karın kasları fit ve nefes kesici, kalçaları yuvarlak ve mükemmel ve sanırım nefes almayı tamamen unuttum. Ona doğru açılı bir şekilde yerleştirilmiş, dijital bir fotoğraf makinesi bulunan bir tripod var.

Gözleri kapalı bir şekilde bir çeşit dans yapıyor. Bale değil. Uyuşuk, salınan, şehvetli. Sessizce kapıyı itip açıyorum ve kapı çerçevesine yaslanarak onu izliyorum. Büyüleyici. Çok seksi. Bir kolunu yukarı

kaldırıp, diğer elini vücudunun üzerinden geçirip göğüslerinin üzerinden ve gövdesinin bir yanından aşağı doğru indirirken, burada onu izlediğimin farkında değil gibi görünüyor.

Bunu YouTube kanalına yüklemeyi planlıyor olamaz. Ses kaydının üzerine başka bir şey kaydetmesi gerekirdi, ama kesinlikle bunu tüm dünyanın görmesi için kaydetmiyordur. Olivia bir ayağını havaya kaldırıyor, bacaklarını genişçe açarak yere indiriyor ve kalçalarını öne arkaya, yanlara, daireler çizerek sallıyor.

Bunu bana dün gece yaptı.

Boğazımdan bir inilti çıktı. Gözleri birden açıldı. Hiçbir şey kaçırmadı, ama ağzının bir köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı. Çenesini aşağı doğru eğdi, aynadaki yansımamda beni izledi. Eşofmanının cebinden küçük bir uzaktan kumanda çıkardı, kameraya doğru tıkladı—umarım kaydı durdurmuştur.

Odaya sessizce giriyorum, kapıyı arkamdan kapatıp kilitliyorum. Kapının yanındaki duvara yaslanmış sandalyeye oturuyorum.

Olivia bana doğru dönüp yüzünü bana çevirdi ve bacaklarını iyice açarak yere oturdu. Kollarını yukarı doğru uzattı, ellerini başının üstünde birleştirdi ve sonra açarak önündeki yere yapıştırdı. Gözlerini benden hiç ayırmadı. Şarkı bitti ve başka bir yavaş, seksi şarkı başladı. Kollarını büktü ve göğsünü aşağı doğru eğdi, kalçasını havaya doğru kaldırarak dizlerinin üzerine kaydı ve aman Tanrım, elleri ve dizleri üzerinde yavaşça bana doğru sürünmeye başladı.

O, şeytanın ta kendisi.

Sabah 10:30'da evde başka insanlar varken ereksiyon yaşamak ideal bir durum değil.

Ama bu kurnaz dişi iblisle göz temasını sürdüreceğim ve katlanacağım.

Sürünerek yanıma geldi, alt dudağını ısırды ve ellerini dizlerime koyup onları araladı. Bacaklarımın arasına oturduğunda, işaret parmağımı çenesinin altına kıvrıp ağzını öpmek için kaldırdım ama kendini geri itti. Olivia karşımda duruyordu ve bacaklarının arasındaki kumaşa ıslak bir leke görebiliyordum.

İsa.

O kadar kalın pamuklu kumaşın bile sıırıslıklam ıslanması için ne kadar ıslak olması gerekiyor?

Bunu kendi gözlerimle öğrenmezsem büyük bir hata yapmış olurum.

Ona doğru uzanırken, kalçasını döndürerek benden uzaklaştı, öne doğru eğildi ve kalçasını yüzüme doğru uzattı.

Bu...bir sorun değil.

Ellerimi o kusursuz, yuvarlak kalça yanaklarına koyuyorum.

“Ellerimi kullanma,” diyor ve ellerini benimkilerin üzerine koyuyor. Ellerimi bir kenara atıp kendi ellerini kalçalarına yerleştiriyor ve gövdesini hızla yukarı kaldırıyor. Kalçalarını bir yandan diğer yana sallıyor, kalçasını geriye doğru indirip kasıklarına değdiriyor ve sonra tekrar geri çekiliyor.

Gözlüklerim buğulanıyor. Çıkarıp dikkatlice yere bırakıyorum. Olivia etraftayken cildimden sürekli buhar çıkacağı için buğu önleyici kaplamalı lens sipariş etmeyi hatırlamam gerekiyor.

Bana doğru döndü, ellerini sandalyenin arkasına, boynumun iki yanına koydu, dudakları aralık bir şekilde eğildi ve ben yaklaşınca başını geri çekti. Elleri omuzlarıma, göğsüme ve karın kaslarıma, oradan da uyluklarımın üst kısmına doğru kaydđ, kot pantolonumun içindeki sert uzantıyı bir kez okşadı. Sonra yavaşça dizlerimi birbirine yaklařtırdđ.

Benden tekrar uzaklaşarak bacaklarımın üzerine oturdu ve kendini tam olarak ağrıyan kucağımın üzerine yerleştirdi. Kalçalarını ileri geri hareket ettirirken nefesimi tuttum, çünkü ne olacağını biliyordum ve bu ben olmayacaktım. Sabah 10:30'da asla. Ellerini dizlerine koydu, öne eğildi ve çömeldi.

Kucağımda bir aşağı bir yukarı zıplıyordu.

Ahhh-Livia.

Kahretsin.

Bu, şimdiye kadar katlanmaktan zevk aldığım en iyi, en kötü ceza biçimi.

Ellerim beline uzandı, sıkıp okşadım. Bu sefer beni azarlamadı. Ayağa kalktı, bana döndü, kucağıma oturdu ve yüzümü göğüslerinin arasına bastırdı... ve ben onu içime çektim. Tenini hafifçe ısırdım ve o da üzerime doğru bastırdı. Nemli, inip kalkan göğsünü yalarken kalbinin atışlarını dilimin altında hissedebiliyordum. Sırtını gerdi. Boynunu, sırtını. Spor sütyeninin askılarını omuzlarından aşağı çektim, parmak uçlarımı gergin kumaşın içine sokup yana ve aşağı doğru çektim, ta ki güzel, dolgun göğüslerinden biri dışarı fırlayana kadar.

Dilimin ucuyla onun sert, pembe memesine hafifçe dokunmam, bu kurnaz kadının nefesini kesmesine neden oldu.

Yanımızdaki kapıya yapılan üç endişeli vuruş küfürlere yol açtı ve kadın bir koluyla göğüslerini, diğer eliyle de ağzını kapattđ.

“Bayan Montgomery?” diye sesleniyor Sanjay kapının diğer tarafından. “John?” Kapı kolunu çevirmeye çalışıyor.

"Git buradan," diye hırladım.

“Pekala,” diyor, “ama Iris burada birkaç elbise ve bir terziyle birlikte mi? Kız arkadaşın için mi? Iris en geç kırk dakika içinde ayrılması gerektiğini söyledi.”

“Kahretsin,” diye mırıldandım kendi kendime. Onun geleceğini unutmuşum. Sadece terzi olsaydı, onu gönderirdim ama vaktini boşa harcarsam Iris'ten sürekli laf işitirim. “Onlara on dakika içinde orada olacağımı, Olivia'nın da on beş dakika içinde onlara katılacağını söyle. Şimdi git.”

“Evet!” diyor ve koridorda hızlı adımlarla yürüdüğünü duyabiliyorum.

Alnımı Olivia'nın göğüs kemiğine yasladım, gücümü topladım, ellerimi kalçalarının altına kaydurdum ve kendimi yukarı doğru fırlattım. Onu odanın karşısına taşıırken bacaklarını belime doladı ve ayaklarını bale barının ve aynalı duvarın önüne koydum.

Yüzünü görünce neredeyse gülecektim, çünkü benim kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Arkaya uzanıp bale barını kavradı, bana kaşlarını çatarak baktı. Bir göğsü hala açıktaydı. Hala ağır ağır nefes alıyordu. Aşağı baktığımda ayak parmaklarının sıkıca kıvrıldığını, ayaklarının hafifçe dışa dönük olduğunu, uyluklarının birbirine sıkıştığını gördüm.

"Kahrolası..." diye fısıldadı.

Ellerimi omuzlarına koyup onu aynaya doğru çevirdim. Bacaklarından birini diğerinin önüne atarken ellerini tekrar hafifçe bale barına koydu.

“Olivia...” Boynunu örten saç tutamlarını yana itip, boynunun omuzla birleştiği kıvrımı öpüyorum. “Bu ileri düzey işkence yönteminden çok zevk aldım. Hayal kırıklığına uğradığını görüyorum, bu yüzden seni orgazma ulaştıracağım.” Aynadaki yansımasına bakarken bir elimle göğsünü okşuyorum, diğer elimi de yavaşça pantolonunun içine sokuyorum. “Sessiz kalmalısın.”

Başını salladı ve dudaklarını yaladı.

“Şu anda vücuduna gerektiği gibi tapınmaya ayıracak yeterli zamanım yok... Kahretsin...” Parmaklarım, tahrikten inanılmaz derecede ıslak olan bacaklarının arasına daldı. “Tanrım, çok ıslaksın...”

Gözlerimi bir anlığına sıkıca kapatıyorum ve penisimi onun içine sokmanın ne kadar inanılmaz bir his olacağını hayal etmeme izin

veriyorum. Ama yapamıyorum.

Gözlerimi açıp tekrar onun yansımasına bakıyorum, parmaklarımı klitorisine bastırıp dairesel hareketlerle ovalarken başının geriye doğru düştüğünü izliyorum. Elime doğru bastırıyor. "Sana sunabileceğim şeyin en yoğun halini vermeye razıyım, çünkü sana verebileceğim zevk seviyesini daha önce hiç deneyimlemediğini hissediyorum."

Küstahça küçük bir kakhaha atıyor, sonra nefesini toparlıyor ve ben de onun meme ucunu sıkıştırıp parmaklarımla V şekli oluşturarak, tam doğru miktarda basınçla klitorisinin yanından kaydırırken barı daha sıkı kavırıyor.

"Bana inanmıyor musun?" İki parmağımı o kadar kolayca içine sokuyorum ki. Parmaklarımı yukarı aşağı hareket ettirirken, ayak parmaklarının ucunda yükseliyor ve parmaklarımı sıkıca kavırıyor. Parmaklarımı içeri ve dışarı kaydırıyorum. İçeri ve dışarı. Elim sıcak, ipeksi bir sıvıyla ıslanıyor. "Seni daha önce hiç olmadığı kadar iyi becereceğimi düşünmüyor musun?"

Sesini bulmak için verdiği mücadeleyi izliyorum, sonunda zar zor da olsa "Göreceğiz" diyebiliyor.

Parmaklarımla onu şiddetle okşuyorum. Neredeyse bir dakika boyunca kasılıp kıvranıp, titreyip, elimi ıslatana kadar durmuyorum, sonra birden hareketsiz ve kaskatı kesiliyor. Ardından tekrar klitorisine odaklanıyorum, tempoyu yavaşlatıyorum ve onun uzak bir yerden geri döndüğünü izliyorum.

O kadar güzel ki, inanılmaz. Hayatımın geri kalanında gözlerimi her kapattığımda göreceğim şey bu olacak: gözleri kapalı, başı geriye doğru eğik, dudakları aralık, uzun boynu kavisli, göğüsleri dolgun ve titreyen. Adımı söylediğinde şaşkın ve sahiplenici bir ses tonuyla söylüyor ve ben bunu çok seviyorum.

Elimi tenine yaslayarak, sırlıklam ıslak külotundan ve eşofmanından çıkarıyorum.

Olivia memnun. Bu ona yeterli. Eğer ben de milyarlarca dolar kazanamayan veya bir kadını birden fazla kez orgazma ulaştıramayan, klişe güller taşıyan, dağınık saçlı, deri ceketli bir aptal olsaydım, bu bana da yeterli olurdu.

Onu bana doğru çevirip, ellerimle yüzünü kavrayarak derinlemesine öpüyorum. Öyle tutkuyla öpüyorum ki, onu şaşkına çevirdiğini biliyorum. Ağzıma inliyor ve dizlerinin titrediğini hissedebiliyorum. Kendini desteklemek için geriye doğru uzanıp tekrar bara tutunuyor. Dağınık

topuzunu tutup başını geriye doğru eğiyorum. Boynundan aşağı doğru öpüyorum, yavaşça dizlerimin üzerine çökerken muhteşem vücudunun ön kısmını öpüyorum.

"Çok güzelsin," diyorum karnına doğru.

O da karşılık olarak mırıldanır.

Pantolonunu ve iç çamaşırını yere kadar indirdim ve gözlerimi yaşartan, sessiz ve çok erkeksi bir iniltiyle karşılaştım. Boğazımı temizledim, baş parmağımı açıkta kalan, parlak klitorisine bastırdım ve sıkılmış bir çeneyle, "Buradaki her şeyi hep tıraş mı ettin?" dedim.

"Gençliğimden beri," diyor usulca. Ses tonundaki arsızlığın geri döndüğünü duyabiliyorum. "Mayolarımın altından çirkin tüylerin çıkmasını engellemek için."

"Bunu şimdiye kadar bilmediğime sevindim. MIT'de hiçbir dersten geçemezdim. Şu anda bir fast food restoranının arabaya servis penceresinde hamburger satıyor olurdum." Ayaklarını pantolonundan ve iç çamaşırından yukarı kaldırıp, sağ bacağını omzuma doladım.

"Sanmıyorum. Otelcilik sektöründe beş dakika bile dayanamazdın."

Bu yüzden poposuna bir tokat yiyor.

Vücudunu hafifçe titretip nefes nefese kaldığında omurgasından yukarı doğru yayılan elektriği adeta hissedebiliyorum.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.

Önümdeki bu bedenle yapmak istediğim çok şey var, ama şimdilik elimdeki işe odaklanacağım.

İç bacağını yaladım ve ısırdım, sonra da klitorisini emdim. Cesur bir hareketti ama o buna hazırды. Derin bir nefes aldı, tüm vücudu gerildi ve nefes verirken bir elinin parmaklarını saçlarımin arasına geçirdi. Tatlı merkezini öperken kafa derime masaj yapıyordu. Kalçasını yukarı doğru kaldırıyor, kendini hazırlıyordu. Dilimin nazik, hipnotik girdabı onu rehavete sürükleyip kalçalarını hafifçe sallayarak rahatlmasına izin verdiği anda, kalçasını kavrayıp dilimle onu acımasızca becermeye başladım. Acımasızca. Çığlık attı, kendi kendine küfretti, bale barına yaslandı ve iki eliyle başını kavradı.

Teşvik edici evet sesleri var, aman Tanrım, öfkeli gibi geliyor. Fazladan diye itirazlar ve ardından titreyen uzuvlarla gelen sessizlikler var. Kalçasına bir tokat daha atıyorum ve bu onu nefes nefese bırakıyor, kasılmasına ve titremesine neden oluyor.

Yüzüme doğru ani hareketlerle ve kasılmalarla sürtünüyor. Zarif değil ama çok ateşli. Kaygan ve muhteşem, eğer mümkün olsa saatlerce, günlerce burada kalırdım. Yüksek perdeden bir çığlık daha atıyor, ağzını kapatıyor ve ellerinin arasına yüzünü gömerek ağlıyor. Eğer ben ona bunu yapmıyor olsaydım, bu boğuk çığlığı duysaydım, onun için endişelenirdim.

Ama ikimiz adına da heyecanlıyım çünkü bu sadece başlangıç.

Olivia'nın vücudu gevşeyene kadar dilim dinlenmiyor. Nefesini toparlarken aynaya yaslanabilmesi için onu yere indiriyorum. Ağzımı elimin tersiyle silerek tadını çıkarıyorum. Külotunu ve eşofmanını tekrar giymesine yardım ediyorum, eğilip yüzümün yan tarafını onun yüzüne yaslayarak, "Sen inanılmaz lezzetli bir tanrıçasın ve bir dahaki sefere sana daha da iyi hissettireceğim," diyorum.

Esnek boynu sallanıyor ve muhtemelen kafasında türlü türlü küstahça şeyler söylüyor ama ağzından çıkmıyor. Henüz gözlerini açmadı. İcini çekiyor, mırıldanıyor ve dudaklarını şapırdatıyor.

"İyi misin?"

Tiz bir kahkaha sesi çıkarıp bir kez başını salladı. Ağırlaşmış göz kapaklarını kaldırmak için tüm gücünü kullanıyor gibiydi. "Bana ne yaptın sen, aptal?"

"Seni fena halde Nerdball gibi kandırdılar."

Hormonlarla dolu beyninin söylediklerimi algılaması birkaç saniye sürdü, ardından gözleri kocaman açıldı ve kahkahalarla gülmeye başladı. Vücudu hala gevşekti ama en azından bu onu uyandırdı.

Ayağa kalkarak, "Kalkmaya hazır mısın?" diye soruyorum.

"Henüz değil."

"Pekala." Aynaya bakıyorum, doğruluyorum, saçımı düzeltmeye çalışıyorum. Sonra odanın karşısına geçip kapının yanındaki sandalyenin üzerindeki gözlüklerimi alıyorum.

"Siz kendinizi toparlarken ben de Iris'i ve terziyi birkaç dakika meşgul edeceğim. Iris, Bay Area Balesi'ndeki terziden ölçülerinizi aldı, böylece muhtemelen kendiniz için seçmeyeceğiniz bazı şık elbiseler satın alabildi. Çok şıklar. Pahalılar. Ve siz onları hak ediyorsunuz, bu yüzden lütfen en çok beğendiklerinizi kabul edin ve benimle katılacağınız etkinliklerde onları giyin."

Iris'in bale topluluğu için terziyle nasıl iletişime geçtiğini sormadan önce, "Iris herkesi tanıyor. Korkutucu biri. Ona bayılacaksınız. Prova bittikten sonra Richard seni eve bırakacak, tamam mı?" diye ekledim.

Olivia neredeyse surat asacakken kendini toparladı ve sonra bana kaşlarını çattı.

İşte benim kızım.

“Bugün ve yarın çok fazla toplantım var. Sen eve gidip eşyalarını topla, seyahatimize hazırlan.”

Gözlerini kırpıyor. Muhtemelen henüz başını sallayacak enerjisi olmadığı için.

"Ciddi misin, iyi olacak mısın?"

Yüzünü buruşturdu, cebine uzandı ve fotoğraf makinesinin kumandasını bana fırlattı.

Beni birkaç metreyle ıskaladı ama en azından kolu çalışıyor.

BÖLÜM 14

OLIVIA

Dik duruyorum. Misafir odasındayım. Bu sabah kahvaltıdan önce vibratörümü toplamayı hatırladığım için çok mutluyum. Terziyi ve Johnny'nin baş danışmanını oturma odasında bulmadan önce kendime Fransız banyosu yapıp kıyafetlerimi değiştirmeye vaktim oldu. Sanjay ve Gracia'nın Johnny ile birlikte hala evde olduğunu bildiğim için Iris, biraz mahremiyet için buraya geri dönmemizi önerdi.

Johnny.

O ezik bana ne yaptı böyle?

Bu kabul edilemez.

Bu durum beni rahatsız ediyor.

En çekici olan benim.

Onu çıldırtacak olan benim.

Terzi, titiz yaşlı bir Asyalı adam, etek ucunu iğnelerle tutturduğu, göz alıcı siyah bir organza elbise giyiyorum.

Iris sürekli cep telefonundan gelen aramaları cevaplamak için izin istiyor, ama geri döndüğünde elinde muhteşem bir mavi elbise tutarak, "Sıradaki bu," diyor. Sonra da, "MBA'm var. İki tane girişim şirketi kurup sattım, ama o çocuk beni kişisel alışveriş danışmanı sanıyor," diye ekliyor.

Onun ondan hoşlandığını anlayabiliyorum. Ve anlıyorum. "O tam bir felaket," diyorum.

"O tam bir felaket. Ama Sanjay'ın bir hanımefendinin kıyafet alışverişini ve terziliğini üstlenmesine pek de izin veremeyiz."

"Ben hanımefendi değilim."

"Öyle duyduk..." diye mırıldandı alaycı bir gülümsemeyle.

"Bu elbiseleri bulmak için zaman ayırdığınız için gerçekten minnettarım," diyerek konuyu değıştirdim. "Ben asla bu kadar zarif bir şey seçmezdim."

"Evet, öyle. John da öyle düşünüyordu. Bu yüzden benden bunu yapmamı istedi."

"Mükemmel bir zevkiniz var."

"Evet. Teşekkür ederim." Iris saatine baktı. "Ofise geri dönmem gerekiyor." Bana bir kartvizit uzattı. "Burada ya da seyahatleyken bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın."

"Elbette."

Arkamdan gelip üzerimdeki elbisenin fermuarını açarken kulağıma, "Çok güzelsin. Umarım seninle arasını bozmaz," dedi.

"Ah, peki. Muhtemelen yapacak."

Omzuma hafifçe vurdu. "Evet. Dayan bakalım." Sonra terziye eğilerek, "Şimdi gidiyorum, Bay Chen," dedi.

Iris bana Bay Chen'in terzilik işlemlerini ofisinde tamamlayacağını ve ardından elbiseleri FedEx ile John'un New York'taki dairesine göndereceğini açıkladı.

"İyi yolculuklar," diyor dışarı çıkarken. "O çocuğun seni çıldırtmasına izin verme."

Çok geç.

BÖLÜM 15

JOHN

ON BİR YIL ÖNCE

Bu stüdyo çok sıcak. Ön taraftaki lobide bir kadın herkese klimanın bozuk olduğunu söylüyordu. İdeal değil. Önümdeki kadın sürekli programıyla kendini yelpazeliyor, yoğun çiçek kokulu parfümünü bana doğru üflüyor ve bu da başımı ağrıtıyor. Bayan Montgomery beni Olivia'nın gösterisine davet etti, çok nazikti ama aslında Dünya Tarihi sınavıma çalışmam gerekiyor. Tiny Dancer'ı desteklemek için burada olmak istiyorum ama onun desteğime ihtiyacı olduğundan veya istediğinden şüpheliyim.

Monty, güzel bir kız taytla sahneye çıktığında her seferinde beni dirseğiyle dürtüyor ama şimdiye kadar hiç etkilenmedim. Az önce performans sergileyen kızlar sırasıyla on dört ve on üç yaşında. Ben on altı yaşındayım. Onlardan herhangi biriyle ilginç bir sohbet edebilmemin imkanı yok. Son zamanlarda kimseyle ilginç bir sohbetim olmadı. Bazen keşke çoğu insandan bu kadar zeki olmasaydım diye düşünüyorum. Ya da sanırım keşke diğer insanlar da benim kadar zeki olsaydı. Ya da en azından ilginç sohbet eden insanlar olsaydı.

Arkamda bir yerlerde ağlayan bir bebek var ve annesi onu susturuyor çünkü Üçüncü Seviye dansçıların en küçükleri stüdyoya giriyor. Olivia, beş kızla birlikte dışarı çıkıyor. Diğer kızlar her zamanki pembe mayolar ve taytlar giymişken, Olivia açık mavi bir mayo ve parıldayan beyaz tayt giymiş. Uzun saçları açık, diğerlerinin aksine, onlar saçlarını sıkı topuzlar yapmışlar. Parlak bir makyaj da yapmış gibi görünüyor. Göz kapakları tamamen parıldıyor. Çok güzel görünüyor.

Programda bu gösterinin baş dansçısı olduğu yazıyor. Onunla gurur duyuyorum. Daha önce diğer kızlar kadar güzel olmadığı zamanlar onun için hayal kırıklığı olmuş olmalı. Sonunda yüzüyle uyum sağlamaya başlıyor. Daha doğrusu, görünüşü sonunda tavırla eşleşiyor. Bir gün zavallı bir adama çok büyük bela çıkaracak.

Olivia sahne alanının ortasına, dinlendirici bir uyku pozisyonunda uzanıyor. Diğer beş dansçı da yerlerini alıp, etrafında yarım daire şeklinde duruyorlar. Işıklar kısılıyor. Köşedeki büyük spot ışığını kullanan adam, mavi bir jel ile ışığı açarak büyülü, rüya gibi bir atmosfer yaratıyor. Piyano başındaki kadın bir şarkı çalmaya başlıyor. Klasik bir şarkı değil. Ne bu? Bu şarkıyı tanıyorum.

Birkaç yıl önce, anne ve babamın işten izin alıp gittikleri nadir aile etkinliklerinden biri olan büyük evlilik yıld dönümü yemeği için büyükbabam ve büyükbabamın evine arabayla giderken yaşadığım bir anıyı hatırlıyorum. Radyoda bu şarkı çalmaya başladığında, anne ve babam ön koltuklarda el ele tutuşmuşlardı. Onları hiç el ele tutuşurken görmemiştım. Babamın anneme bakış şekli... Neden birlikte olduklarını anladım. Onların "Seni seviyorum" dediklerini hiç duymadım ama babamın yüzündeki ifadeyi görünce bunu hissettim.

Bu anıyı seviyorum. Montgomery ailesinden birini, StarCraft'ı veya bir Matematik yarışmasını kazanmayı içermeyen az sayıdaki güzel anımdan biri. Gerçi sanırım bu şarkıyla ilgili anım artık Montgomery ailesinden birini içeriyor.

Şarkının adı aklıma geldi. Adı "Beautiful Dreamer" (Güzel Hayalperest).

Balerinlerin bu müziğe göre dans edebileceği aklıma hiç gelmezdi, ama sanırım bu bir vals. Olivia, Güzel Hayalperest rolüne seçildi. Diğer dansçılar kollarını dalgalı hareketlerle onun etrafında sallıyorlar. Olivia gözleri kapalı bir şekilde zarifçe yuvarlanıyor. Dansçılar etrafında uçuşuyor, sırayla dönüyorlar, sanırım yıldızlar gibi. Ya da periler mi? Emin değilim, ama kesinlikle onu koruyorlar.

Olivia kollarını germeye ve ayak parmaklarını uzatmaya başlıyor. Yavaş yavaş, neşe dolu bir şekilde uyanıyor. Hepsi senkronize bir şekilde dans ediyor, kollarını birbirine kenetleyerek etrafta dolaşıyorlar. Biraz zıplama ve biraz da dönme var. Olivia, kaşlarını çatmadığı veya manyakça gülmediği zamanlarda gerçekten çok güzel görünüyor. Gerçekten zarif. Onu evde zıplayıp dönerken, bacaklarını açarak dans ederken görmeye alışkınım.

Ama bu farklı çünkü müziğe göre dans ediyor. Beni benim onu kızdırdığım kadar kızdıran o arsız küçük veletten çok daha fazlası. Şimdi düşününce, o beni benden daha çok kızdırıyor.

Monty'nin bana baktığını hissedebiliyorum. Öksürüyormuş gibi yapıyorum ama gözlerimi Olivia'dan ayırmak istemiyorum. Onu bu kadar rahat görmek garip. Sanırım kendi ortamında çok mutlu. Tıpkı benim bir denklem üzerinde çalışırken veya kod yazarkenki halim gibi. Ne güzel.

Bütün gösteri bittiğinde, mahallemizden tanıdığım bir çocuk Olivia'ya kırmızı güllerle yaklaştı ve ona garip bir şekilde sarıldı. İlk bakışta masum görünüyordu, ancak çocuk sürekli kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Kardeşinin ellerinin yumruk haline geldiğini gördüm.

Çocuk Olivia'nın yanından kocaman bir sırtışıla uzaklaşır uzaklaşmaz, Monty öfkeyle yanına koştu. Ben de arkasından gittim. Bu çocuk agresifleşirse diye orada olmam gerekiyordu. O durumda ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

"Hey! Sen!" diye seslendi Monty.

Adam omzunun üzerinden ona bakıyor.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Hayır," diyor adam sinirli bir şekilde.

"Ben Olivia'nın erkek kardeşiyim, hepsi bu."

Çocuk şimdi biraz endişeli görünüyor. Monty ondan sadece birkaç santim daha uzun ve çok zayıf, ama şu anda oldukça heyecanlı görünüyor. "Kardeşime kırmızı güller vererek ne yaptığını sanıyorsun? Bunun ne anlama geldiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Seninle çıkacağını mı düşünüyorsun? O on iki yaşında. Ondan uzak dur, beni duyuyor musun? Ona dokunma; onunla konuşma, ona bakma. Onunla aynı havayı soluma. Eğer onu düşündüğünü bile öğrenirsem, hayatını mahvederim! Anladın mı?"

Çocuk başını sallayıp kapıdan dışarı koştu. Monty peşinden koşmadı. Sadece çok heyecanlı görünüyordu.

Monty'nin daha önce kimseyle böyle konuştuğunu hiç görmemiştim. Bunun sebebi, kız kardeşinin Monty, ben veya kuzenleri dışında başka bir erkekle konuştuğunu hiç görmemiş olmam olabilir. Boynundaki damarı bile görebiliyorum. Eğer kız kardeşini Olivia ile tekrar görürse, o çocuğa gerçekten fiziksel olarak zarar vermeye kalkışabilir.

"Şey, bu tuhaftı." Olivia arkamda duruyor. Gülümsüyor gibi geliyor.

"Yumruk attıktan sonra yüzünün alacağı tuhaflık kadar değil," diyor Monty, yumruğunu diğer eliyle yakalayarak.

"Jake, dans etmeye başladığımdan beri tüm gösterilerime geldi. Çiçek getirmesi çok hoştu. Sen bana hiçbir şey getirmedi." "

"Sana bir şey getirmeme gerek yok, ben senin kardeşimim."

"Jake sadece nazik davranıyordu," diyor.

"Eğer sana bir şey yapmaya kalkarsa, bu onu suratına yumruk atmaktan beni alıkoymayacak."

Uzaklaşıyorum. Kardeşler arasındaki tartışmalara karışmamayı öğrendim.

Olivia, "Yüzüne yumruk atarsan elinin acıyacağını farkındasın, değil mi?" diyor. "Üstelik o da sana karşılık verebilir."

"Elbette, bunun farkındayım. İtme-momentum ilişkisini anlamadığımı mı sanıyorsun? Fizikten hep A aldım," diyor Monty. "Bruce Lee hakkında bir makale okudum – onu tanıyorsun değil mi? Gelmiş geçmiş en zeki, en sert ve en etkili dövüş sanatçısıydı. Onu eğiten adam hariç. Belki birkaç başka adam da. Ama iki nokta arasındaki en kısa mesafenin düz bir çizgi olduğunu biliyorum. Her şey kontrolle ilgili. Bileğimi bükmeden yumruğumu sivri yüzünden bir santim uzakta tutacağım ve ona yumruğumun ileri hareketinin yüzüne çarptığında fizik ve fizyoloji açısından tam olarak ne olacağını açıklayacağım. Kaçmazsa, hak ettiğini bulacak ve ben de hayatımın geri kalanında herkese birinin yüzüne yumruk attığımı söyleyebileceğim. Kazan-kazan. Değil mi Johnny?"

"Öhöm. Evet, sensei. Ona da kinetik enerjiyi açıklamaktan memnuniyet duyarım." O makaleyi okumam lazım.

Olivia, "Anlaşılan ikiniz de onu yumruklamadan önce ölümüne sıkacaksınız," diyor.

"Her iki durumda da, onurunuzu savunduk."

"Ne kadar şanslıyım."

Monty'ye karşı duyduğum saygı bambaşka bir seviyeye ulaştı ve artık Tiny Dancer'ın saç örgülerine bir daha asla dokunmayacağımın, hatta geceyi onun evinde geçirdiğimde kahvaltıda akçaağaç şurubunu uzatmasını istemek için bile ona dokunmayacağımın, Monty etraftayken ona asla bakmayacağımın bilincine vardım. Bir grup kız onun dikkatini çekiyor ve o da bizden uzaklaşıyor.

Olivia güllere bakarak, "Zaten kırmızı gülleri sevmiyorum. Çok klişe. İşte." dedi ve sinsi bir gülümsemeyle gülleri bana uzattı. "İster misin?"

Hayali kız arkadaşlarının her birine birer tane verebilirsin."

"Bir düzineden çok daha fazlasına ihtiyacım olur," diyorum, çünkü bu zekice ve esprili bir fikir gibi görünüyor. Görünüşe göre haklıymışım, çünkü o kadar çok gülüyor ki buketi düşürüyor.

Yanına gidip gülleri aldım ve ona uzattım. "Al. Bu kadar nankör olmamalısın."

Birdenbire kakhaha atarken, bana dik dik bakmaya başladı ve çiçekleri elimden kaptı. "Nankörlük etmedim, yanlışlıkla düşürdüm!"

"Tesadüfen. Okulda nasıl bu kadar iyi notlar aldığını anlamıyorum."

"Benimle ilgili her şey senin kavrayışının ötesinde, aptal herif."

Haklı olabilir.

"İyiydın," diyorum ona. Monty, diş telleri ve göğüsleri olan bir kızla konuşmakla meşgul, bu yüzden şimdi Olivia ile konuşmak güvenli geliyor.

Ona iltifat ettiğime şaşırmış gibi görünüyor. Daha önce hiç iltifat etmemiş miydim acaba? Belki de etmemiştim.

Omuz silkerek, "Teşekkürler. Bu sadece gayri resmi bir resitaldi. Büyük yıllık etkinlik gelecek ay yerel üniversitenin sahnesinde olacak. Gelmelisiniz." dedi.

"Pekala. Eğer Monty istiyorsa."

Bana doğru yaklaşıyor ve sesini alçaltarak bana içini döküyor. Kardeşinin kafama tekme atmaması için fazla yaklaşmamaya dikkat ediyorum. "On beş yaşıma geldiğimde ve Dördüncü Seviye derslerine başladığımda işler daha da ilginçleşecek. Şu anda bu okulda sadece zamanımı geçiriyorum."

"Zaman geçirmekten ne kastediyorsunuz?"

"Yani, profesyonel olduğumda Cleveland'da kalmayı düşünmüyorum."

Buna gülüyorum.

Bana kaşlarını çatarak baktı.

"Cidden bana hayatını dansçı olarak geçirmek istediğini mi söylüyorsun? Hayattaki amacın bu mu yani?"

"Altı yaşımdan beri bu konudan bahsediyorum," diyor.

"Evet, ama bu sadece küçük bir kız çocuğunun hayali."

"Evet, bu benim için bir gerçeklik olacak."

Kaşlarını çatıyorum. "Ama bu gerçek bir iş değil."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Olivia!" diye azarladı Bay Montgomery, yirmi metre uzaktan.

"Bir sonraki resitale gelmeye zahmet etme, inek."

Monty gülerek yanımıza geldi. "Şimdi ne dedin?"

"Hiçbir şey." Başımı sallıyorum. "Şimdi eve gidip Dünya Tarihi çalışabilir miyiz?" Batı Avrupa'daki 19. yüzyıl siyasi reformunu anlamak, 12 yaşındaki kız çocuklarını anlamaktan çok daha kolay.

BÖLÜM 16

OLIVIA

ŞİMDİ

Londra'dayız.

Chelsea'deki John'un dairesine vardığımızda öğleden sonranın ortasıydı, ama vücudum saatin sabah 6 olduğunu sanıyordu ve sanki bütün gece uyumamışım gibi hissediyordum. Çünkü bütün gece uyumamıştım. Uçakta.

Elimden geldiğince düzgün ve terbiyeli davrandım. Kibarca gülümsedim. Lütfen ve teşekkür ederim dedim. Bir yabancıya kendimi sadece bir kere Cleveland'lı Dame Olivia Montgomery-Duckworth-Chatsbury-Puckerton-Twinkletoes olarak tanıttım ve şoför bunu oldukça komik buldu. John'un kasıklarına dokunmadım. Ona göğüslerimi göstermedim. Klitorisimin aşırı şişmiş, külotumun sürekli ıslak olduğu ve tek istediğim şeyin onunla bir an önce ilişkiye girmek olduğu izlenimini vermedim. Aynada yansımama bakarken beni parmaklamamış gibi davranmasından rahatsız olduğumu belli etmiyorum. Hatta, bahsettiğim gibi, ön salonumda bir kutu öğle yemeği yediğinden beri sergilediği soğukkanlı ve profesyonel tavrına rağmen, pasif agresif bile davranmıyorum.

Bana neredeyse kızgın gibi görünüyor.

On bir saatlik uçak yolculuğu boyunca neredeyse hiç konuşmadık, bu yüzden birinci sınıf yatay kabinimde uykuya dalmak benim için çok zor oldu.

Ve şimdi ona biraz kızgınım, çünkü dairesinin bulunduğu sokak çok güzel ve John'un sahip olduğu "daire" aslında dört katlı, dört yatak odalı,

tenha bir arka bahçesi ve özel terası olan bir şehir evi. Bu güzel evin yılın büyük bir bölümünde boş kalması akıl almaz bir durum. Ve bunu ona söylemek bana düşüyor. Onunla ilgili yanlış olan her şeyi açıklamak her zaman bana düşüyor.

Şoför şapkasını hafifçe eğerek selam verdi ve bagajlarımızı şık giriş holüne bıraktıktan sonra ayrıldı. Ön kapıyı kapatır kapatmaz John'a, "Ona bahşış vermeyecek misin?" dedim.

"Hizmeti rezerve ederken oldukça cömert bir bahşış de fiyata dahildi." Esniyor.

"Yani Iris'in sizin için o hizmeti rezerve ettiği zamanı mı kastediyorsunuz?"

Gözlüklerini çıkarıp yorgun gözlerini ovuşturdu. "Evet, öyleyim."

"Tahmin ediyorum ki, Iris'in sizin için yaptığı işler için ona yeterince teşekkür etmiyorsunuz."

Gözlüğünü tekrar takıp bavulunu alırken kaşlarını çattı. "Bunun nereden çıktığına dair hiçbir fikrim yok, ama Iris'e zam yaptım, bu yüzden tekrar söylüyorum, bu konuyla ilgilenmenize gerek yok."

"Ah, gerek yok mu? Madem öyle, şunu da söyleyeyim: Siz Londra'da olmadığınız zamanlarda bu muhteşem evin boş kalması akıl almaz bir durum, ne büyük bir israf!"

John bir an beni süzdükten sonra, "Mutfak her zaman temel gıda maddeleriyle dolu, ancak bu kısa süreli bir ziyaret, bu yüzden çok iyi maaş alan baş asistanım Iris'e bu sefer dışarıda yemek yiyeceğimizi ve sipariş vereceğimizi bildirdim. Karnınız acıkmış gibi görünüyor. Ne alabilirim?" dedi.

"Eğer 'hafif' kelimesi, azgın olmak anlamına gelen kibirli bir entelektüel jargon ise, evet, öyleyim."

"Aç olmak ve daha spesifik olarak, hafif açlıktan dolayı sinirli olmak anlamına gelir."

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturup homurdanıyorum, bunun tek sebebi şu anda benimle sevişmiyor olması ve bundan bıkmış olmam. "Yanılıyorsun. Yemek yemek için aç değilim."

"Pekala o zaman. Sadece yorgunum. Biraz uyuduktan sonra size kapsamlı bir tur yaptıracağım. Tüm yatak odaları üst katta. Her yatak odasında ve banyoda şişe su var." Giriş holünün sağındaki, oturma odasının karşısındaki merdivenleri işaret ediyor. "Ana yatak odasını kullanabilirsiniz."

Ben misafir odalarından birinde kalacağım.” Bavulumu alıyor ve sonra, “Beni takip edin,” diyor.

"Taşıyabilirim," diye tersledim.

"Anladım."

Bavulumu alıp onun peşinden ikinci kata çıkan merdivenlere doğru çıkarken surat astım. "O kadar yorgun değilim," diye sızlandım esnerken.

“Bu saçmalık. Vücutlarımız gecenin ortası olduğunu düşünüyor. Ben seyahat ederken her zaman uyguladığım, jet lag'ı yenmek için düzenli bir program ve sıkı bir protokole sahibim. Bu optimize edilmiş programa sizin de katılmanızı ısrarla tavsiye ediyorum,” diye açıklıyor, birer birer basamakları tırmanırken.

Onun korkunç derecede muhteşem kalçalarına bakarken neredeyse hiç dinlemiyorum.

“İşte işe yarayan yöntem bu. Ben asla jet lag yaşamıyorum,” diye belirtiyor. “Su tüketimi önemli, ancak doğru miktarda güneş ışığı almak ve doğru zamanlarda doğru süre boyunca uyumak çok önemli. Londra saatiyle saat 16:00'da, yani on beş dakika sonra, iki saatlik bir şekerleme yapacağız. Saat 18:00 için alarm kuracağız. Kendimizi uyandırmaya zorlayacağız ve sonra ayrı ayrı duş alacağız,” diye vurguluyor. “Temiz hava almak ve ortama alışmak için mahallede hızlı bir yürüyüş yapacağız. Akşam yemeği sipariş etmek için buraya döneceğiz, ancak ağır bir yemek yemeyeceğiz.”

"Daha sonra, 400 miligram L-teanin, 400 miligram magnezyum glisinat ve 50 miligram CBD yağı içeren bir takviye karışımı alacağız. Yatmadan tam otuz dakika önce, ne fazla ne de eksik, 240 ml ılık su içeceğiz," diyor.

Konuşmaya başlamak üzereydim ama anlaşılan bu sitem henüz bitmedi!

“Akşam 10'da uyku maskeleri ve kahverengi gürültü makineleriyle tekrar uyuyacağız. Sabah 6:30'da uyanacağız. Kahvaltıyı terasta veya bahçede yapacağız. Sabah biraz sersemlemiş olacağız ama tamamen işlevsel ve saat farkına alışmış olacağız.” John beni muhteşem bir şekilde döşenmiş bir yatak odasına götürüyor ve bavulumu, açıkça benimle sevişmeyi düşünmediği zarif çift kişilik yatağın yanındaki halının üzerine koyuyor.

"Yani bu gece benimle sevişmeyi planlamıyorsun, öyle mi diyorsun?"

Gözünü bile kırpmadan cevap veriyor: "Doğru. Planım, George Merrick'in yetmiş beş milyon dolardan fazla yatırım yaptığım gıda teknolojisi şirketinin CTO'su olmayı kabul etmesinin ardından seni becermek."

Çantamı yere bıraktım ve yatağa atladım. "Ha, yani onun sana olan güvenini ve ilgisini kazanmana yardım edersem ödül olarak seks yapacağım."

"Olivia."

"Anladım. Evet, anladım."

"Hayır, anlamıyorsun." Kumaş jaluzileri ve yerden tavana uzanan perdeleri kapatmaya başladı. "Odaklanmam gerekiyor. Burada benim için risklerin ne kadar yüksek olduğunu anlamadığımı düşünüyorum."

"Evet. Eğer işler yolunda gitmezse elinizde sadece bir milyar dokuz yüz yirmi beş milyon dolar kalacak. Hesabı doğru mu yaptım?"

Şimdi komodinin üzerindeki gürültü makinesini çalıştırıyor ve dijital alarm saatini kuruyor. "Sayıları doğru ayarlamadın, hayır. Beni sinirlendirmeye mi çalışıyorsun? Sinirlenmeyeceğim. Biraz uyuyacağım."

"Harika. İyi bir uyku çekin."

"Niyetim bu ve yapacağım."

"Öyle mi? Sahte kız arkadaşınla sevişmediğin halde burada İngiliz aksanı da mı taklit edeceksin?!"

"Belki de yapabilirim!"

O çıkarken ve kapıyı kapatırken ona bir dekoratif yastık fırlattım.

Yüzümü ellerimle kapatarak, kesinlikle kimseye "Bu berbat!" diye haykırıyorum, çünkü şu anda kesinlikle kimse benimle sevişmiyor. Vibratör bile paketlemedim. TSA (ABD Ulaştırma Güvenliği İdaresi) nedenlerinden dolayı, ama aynı zamanda kesinlikle ihtiyacım olmayacağını düşündüğüm için, çünkü spor salonunda bana ustaca oral seks yapan sahte erkek arkadaşımın seyahat sırasında benimle sevişmeyi planladığından eminim.

John'un ne zaman duş almamız gerektiğiyle ilgili ne dediğini hatırlamıyorum ama şimdi duş alacağım, sonra da o inek herifin uyku düzenini bozacağım ve bana bunun için daha sonra teşekkür edecek.

Duşu nasıl açacağımı anlamam birkaç dakika sürdü, bunun tek sebebi yaklaşık sonsuz saattir uyumamış olmamdı. Şimdi temizlendim, kurulandım ve New York'tayken Johnny'yi etkilemeyi planladığım şık iç çamaşırlarımı giydim. Ama o benimle sevişmektense uyumayı tercih ediyor, bu da savaş demek.

Bu iç çamaşırı takımı şeffaf siyah tül kumaştan yapılmış, sütyeninde göğüslerimi muhteşem gösteren balenli yarım kup bulunuyor, jartiyer kemerini belime takmak sadece üç denemede oldu ve diz üstü çoraplara jartiyer klipslerini takmak otuz dakika sürdü ve bu süre boyunca sadece bir kez ağladım.

Saçlarım taranmış ve omuzlarımdan aşağıya doğru dökülüyor.

Elimde bir paket prezervatif var ve artık John'un optimize edilmiş penisinin dünyasını alt üst etmeye hazırım.

Onu bulur bulmaz.

O, koridorun karşısındaki odada değil.

Birkaç kat daha yukarı çıkıp, biri tamamen kapalı olan iki kapılı kısa bir koridora ulaştım. Kapıyı açtığımda, gürültü makinesi dışında sessiz, sadece dijital bir çalar saat ve koridordaki pencereden giren ışıkla aydınlanan karanlık bir oda buldum. Odanın karşı köşesinde bir yer lambasının silüetini gördüm ve lambayı açtım.

John'un derin uykuda olması çok sinir bozucu.

Başucu masasına doğru yürüdüm, prezervatifleri oraya koydum ve o aptal gürültü makinesini kapattım. Ardından, alarm saatini kapatmak için doğru düğmeyi bulmayı umarak lambayı açtım. Bunu çözmek için sabrım yoktu ve alarm on bir dakika sonra çalacaktı, bu yüzden saati fişten çıkardım. Daha sonra başucu lambasını kapattım ve John'un yüzündeki ipek uyku maskesini dikkatlice çıkardım.

Kıpırdamıyor.

Hiç de değil.

Çok derin uyuyor. Derin, dinlendirici, cinsellikten uzak bir uykunun canlı reklamı gibi. Şu an gerçekten uykunun önemini gösteriyor, o herif.

Baştan çıkarıcı bir poz verip, "Uyanık mısın?" diye soruyorum.

O sadece nefes alıyor.

Bilinci kapalıyken.

Hepsi bu.

İçeri giriyorum.

Yatağın diğer tarafına geçip onun yanına, yorganın altına giriyorum. Çarşafklar çok yumuşak, yastık mükemmel kalınlıkta ve yatak harika. Bu adamın neden bu kadar uyku düşkününü olduğuna şaşmamalı.

Gözlerinin açık olup olmadığını kontrol ediyorum, ama değil. Bu yüzden ben de gözlerimi kapatıyorum. Sadece bir dakika için. Ve sonra penisinin patronunun kim olduğunu göstereceğim.

Boğuk homurtular ve kalçamda dişlerin ısırma hissiyle uyandım. Umarım o dişler John Brandt'e aittir. Umarım çıplak kalçamın yüzeyini keşfeden eller ona aittir. Vay canına! Umarım kalçamın dış kenarlarında gezinen parmaklar Johnny'nin parmaklarıdır.

"İç çamaşırı yok mu?" diye bir ses duyuyorum yorganın altından.

Bir hışımla ve serin bir hava akımıyla yatak çarşafı üzerimden uçtu. John yataktan kalktı ve lambayı açtı, ben de sırt üstü dönüp dirseklerimin üzerine doğruldum. Bacaklarımı tembelce önüme doğru uzatarak, jartiyer kemerinin hala çoraplarıma bağlı olduğundan, göğüslerimin bu sütyende hala karşı konulmaz görüldüğünden ve hala külot giymediğimden emin olmak için aşağıya baktım.

"İsa," diye mırıldanıyor.

Onu tam istediğim yerde yakaladım. Dalgalı koyu saçları darmadağınık, çenesi kenetlenmiş ve lacivert ipek pijamasının içinde dört İngiliz faresi rahatlıkla yaşayabilir.

"Pijamanın içinde devasa bir takviye paketi mi var, yoksa beni gördüğüne mi sevindin?"

"Olivia, çalar saatimin fişini çektiğin için hiç memnun değilim. Akşam yemeğini uyuyarak geçirdik. Saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

"Kötü bir kız olduğum için beni cezalandırmanın zamanı geldi mi?"

Gülmemek için kendini zor tutmasına bile gerek yok. Yumruklarını sıkıyor. El damarları belirgin. Bence bana gerçekten kızgın. Keşke bu beni bu kadar etkilemeseydi, ama gerçekten de etkiliyor.

"Saat neredeyse sabah dört. Programım altüst oldu."

"Gergin görünüyorsun, John. Bu konuda sana yardımcı olabilirim."

Elini kaldırıp yavaşça çenesindeki kel kafaya dokunurken bir yandan da sonraki hamlesini düşünüyor. Bu, benim vulvama yaptıklarından sonra gördüğüm en Johnny B. Nerdballsvari hareket.

O kadar yakışıklı ve çekici ki, bacaklarım arasında dayanılmaz bir baskı hissediyorum ve bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum. Ayağa kalkıp ellerim ve dizlerim üzerinde sürünerek yatağın kenarına gidiyorum.

"Yere uzan," diyor.

"Hayır." Yatağın kenarına, onun karşısına oturdum, saçlarımı omzuma attım, bacaklarımı yavaşça çevirdim ve beline uzanarak onu kendime doğru çektim.

"Sen tam bir belasın," diye içini çekerek söylüyor ama bir adım öne çıkıyor.

"Şşşş." Parmak uçlarımı pijamasının bel kısmına sokup, olabildiğince kendime doğru çekiyorum. Penisinin başını görünce nefesim kesiliyor. "Şaşırmadım," diye fısıldıyorum. Sonra pantolonunu uyluklarına kadar indirip yere düşürüyorum, sallanan ereksiyonuna hayranlıkla bakıyorum.

"Buna hiç şaşırmadım?"

"Bu kadar ukala olmana şaşmamalı." Bir elimi penisinin dibine doluyorum. Teni çok sıcak, gergin ve pürüzsüz. Diğer elimi de gövdesine doluyorum ve öne eğilerek, ucunun göğüslerime değmesini sağlıyorum. Göğsümün üzerinden, boynumun kıvrımından, çenemin altına doğru sürüklüyorum.

Johnny acı çekiyormuş gibi inledi ve saçlarımdan iki avuç dolusu tuttu. "Beni mahvedeceksin."

Dilimi penisin ucunda gezdirip, meni damlasını yalayıp tadını çıkarırken ona bakıyorum. "İlk seferinde sana nazik davranacağım," diyorum tatlı bir sesle. Ama içimden kahkaha atıp, "Hayır, nazik davranmayacağım!" diye bağıyorum.

Elimle testislerini kavrayıp dilimi penisinin alt kısmına bastırarak yavaşça yukarı, yukarı, yukarı doğru yalıyorum. Dilimin ucuyla penisin tepesindeki çıkıntının altındaki hassas bölgeye dokunuyorum ve sonra onu ağzıma alıyorum. Her yeri kirletiyorum. Yalıyorum ve şapırdatıyorum. Hatta tadı bile zeki geliyor ama onu aptallaştıracam. Onu tekrar ağzıma alırken ellerimi büküyorum.

Saçlarımı çekiştiriyor ve bu çok iyi hissettiriyor. Mağara adamı gibi homurdanıyor. Kalçasını sallayarak bana doğru itiyor. Oluyor işte. Onu çıldırtıyorum.

Sonra John hırladı ve ağzımdan çıktığında geri çekilip beni geriye doğru itti, omuzlarımı yatağa bastırdı.

Nefesleri düzensiz, ama yine de kendini kontrol etmeye çalışıyor ve bu bana hâlâ çok çekici geliyor. Ellerini sırtımın altına kaydırıp sütyenimin kopçasını kolayca açıyor, askılarını saygıyla aşağı çekiyor ve çıplak göğüslerime sanki bir matematik yarışmasında onu yenmişler ve intikam almaya niyetliymiş gibi bakıyor. Sütyeni dikkatlice katlayıp yanıma, yatağın üzerine koyuyor. Sonra sekiz parmağını sağ iç uyluğuma dokunduruyor ve çorabımın üst kısmına kadar indiriyor. Jartiyer askılarını ve tokaları inceliyor.

“Aman Tanrım. Bunu yapmak zorundasın—”

Ona talimat vermeden önce, sol bacağımdaki üç kayışı da, ardından da sağ bacağımdaki kayışları çözdü. "Ne yapacağımı biliyorum, Küçük Dansçı. Sana bakmaktan hoşlanıyorum." Dudaklarımı öpmek için eğildi ve bu çok güzel bir öpücüktü—çok güzel bir öpücük—ama sonsuza kadar sürdü, bu yüzden alt dudağımı ısırdım. "Ah." Başını hızla geri çektiğinde, gözlerinde ateş gördüm.

"İki farklı doğum kontrol yöntemi," diye mırıldanıyorum.

"Henüz değil." Göğüslerimi avuçluyor ve göğüs kemiğime doğru öpüyor. Sonra göğüslerimi okşuyor ve onlara bakıyor. Sağ göğsüme bakıyor. Sol göğsüme bakıyor. Dudaklarını yalıyor ve benimle sevişmeye devam etmiyor.

Neden bana bu kadar eziyet ediyor?

Gözlerimi kapattım ve ağzımdan "Siktir git!" diye kaçırdım.

"Yakında."

Kollarımı gözlerimin önüne koyup, o bana göğüs masajı yaparken gözlerimi kapalı tutuyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki, çılgılık atmak istiyorum. Sıcak, sert dilinin ucunu sol meme ucunda hissettiğimde vücudum titremeye başlıyor. Bir saniye boyunca tüm ağzıyla meme ucumu kaplıyor, sonra diliyle daha fazla baskı uygulayarak yavaşça etrafında daireler çiziyor. Aynı anda başparmaklarıyla göğsümün altındaki bölgeyi ovuyor. Göğüslerim kocaman olmuş gibi hissediyorum. Onun için büyümüşler. Tüm vücudum şişmiş, olgunlaşmış ve patlamaya hazır. Ben onun altında kıvranıp inerken, o diğer meme ucuna geçiyor ve nefis bir acı çekiyorum.

Kollarımı başımın üzerine doğru uzattım, bir yastığa uzandım ve bir kez daha, iyice emin olmak için, "Siktir git, Johnny," diye mırıldandım.

Vücudu benimkinin üzerinde duruyor, beni derinden öpüyor, dilimi benimkiyle okşuyor ve inliyor. Vücudumun ritmik bir şekilde hareket etmeye başladığını fark ediyorum, ama o vücudunu tam üzerimde, hareketsiz tutuyor; bu da etkileyici bir kol ve karın kası gücü gerektiriyor. Öpüşmeyi bırakmasını istemiyorum, ama dudakları tekrar göğüslerime indiğinde, hiçbir şikayetim yok. Tabii ki, benimle sevişmemesi dışında.

Yaklaşımı farklıydı; bu sefer meme uçlarını hafifçe ve ritmik bir şekilde emiyor, dilinin ucuyla gıdıklıyor, bir yandan da eliyle göğsü sıkıp pompalayarak emiyor. Vücudum, biriken enerjiden dolayı dalgalanmaya başlıyor, hareket etmeye ihtiyacı var. Nefes nefese kalıyorum ve inliyorum,

başım bir yandan diğer yana dönüyor. Dans ederken yaşadığım tüm acı ve zevke rağmen, seks sırasında bu türden enfes bir işkenceyi hiç yaşamamıştım. Bu tür seks bir maraton ve ben ergenlik yıllarımdan beri koşuyorum.

Orgazmın eşiğindeyim ve bunun ne kadar daha dayanabileceğimi gerçekten bilmiyorum, ama öğrenmeye kararlıyım.

Emme ve sıkma hareketleri doruk noktasına ulaşıyor ve aniden bacaklarımın arasına girdiğinde tükürükle ıslanmış göğüslerim soğuklaşıyor.

"Aman Tanrım," diye inledi, iki gündür bildiğim şeyi keşfederken— orada şehvet nehri akıyor. "Bunu çok istiyorsun, Olivia."

"Evet."

"Senin için her zaman böyle mi oluyor?"

Başımı şiddetle sallıyorum, çünkü ihtiyacı olan son şey onun muhteşemliğinin daha fazla kanıtı. "Asla."

"Bu sadece benim için mi?"

"Dün seni düşünmekten o kadar tahrik oldum ki, iç çamaşırlarımı üç kere değiştirmek zorunda kaldım. Ya da iki gün önce. Artık ne zaman olduğunu bilmiyorum." Ağladığım için yüzümün de ıslandığını fark ediyorum. Bu çok saçma. Onu aptal ve çaresiz bırakmam gerekiyor.

Üstte olmam gerektiği için başımı kaldırmaya çalışıyorum. Ama o bacaklarımı ayırıp yukarı doğru itiyor, böylece bacaklarım bükülüyor ve ayaklarım yatağa düz bir şekilde basıyor.

John kasık kemiğimin ve iç uyluklarımın etrafını öpüyor, sonra parmaklarıyla dış dudaklarımı aralayıp iç dudaklarımı öpüyor, diliyle onları okşuyor. O kadar şişmişim ki, pelvisim yukarı doğru kalkıyor, penetrasyon için can atıyorum. Dili etrafımda, yukarı aşağı hareket ediyor, sonra içime giriyor. İçeri dışarı, içeri dışarı. Evindeki gibi aceleci değil, daha çok beni bir şeye hazırlıyor gibi.

Çok geçmeden kendimi bir trans halinde hissediyorum. Nefes, ışık, elektrik ve patlayan, eriyen renklerim. Sürekli onun adını tekrarlıyorum. En azından yüksek sesle söylediğimi sanıyorum. Konuşma yeteneğimi çoktan kaybetmiş olabilirim, artık anlayamıyorum. Yastığı sıkıca kavrayıp başımın altına çekiyorum, çünkü gerçekten odanın içinde uçabileceğimi hissediyorum. Dili sonunda klitorisime değdiğinde, onu öpüyor ve sonra nazikçe emiyor. Çığlık atıyorum. Orgazm beni yerle bir ediyor. Kalçalarımı sıkıyor, beni hareketsiz tutmaya çalışıyor.

Vücudumun bir daha herhangi bir işe yarayıp yaramayacağından emin değilim.

Bu çok fazla.

Bu hiç iyiye işaret değil.

Bu, bir şeyin sonu gibi geliyor.

Ya da belki de her şeyin başlangıcıdır.

Gözlerimi açtığımda, tekrar uyuyakaldığımdan bile emin değilim. Johnny'nin yatağın kenarında durduğunu hissedebiliyorum. Başımı kaldıramıyorum ama çenemi aşağı doğru eğebiliyorum. Bulanık bir şekilde, prezervatif taktığını görebiliyorum.

Aman Tanrım, daha benimle sevişmedi bile.

“Olivia,” diyor. “Şimdi seni becereceğim. Sert ve hızlı olacak. Seni ters çevirirsem, ellerinin ve dizlerinin üzerine kalkacak kadar güçlü müsün?”

Sözler. Bu adamın ağzından çıkan her kelime neden beni çileden çıkarıyor? Bu sözlerin beni nasıl bu kadar öfkeliendirebildiğini anlamıyorum.

Dirseklerimin üzerine doğruldum. "Ben bir dansçıyım. Vücudumun yapması gereken her şeyi yapacak kadar güçlüyüm." Kendimi yukarı kaldırdım!

Bana sırtarak bakıyor. "İşte benim kızım."

Beni sinirlendirmeye çalışıyordu, o şerefsiz!

Tam da şikayet etmek için ağzımı açacakken—çünkü bana nasıl anlayış gösterebilirdi ki—kalçalarımın yakalayıp beni yüzüstü çevirdi, arkamda yatakta diz çökerken beni kendine doğru çekti ve ellerimin ve dizlerimin üzerine gelecek şekilde geriye doğru çekti. Oradaydı. Girişimdeydi. Derin bir nefes aldım ve içeri girdi.

Keskin ağrı aslında gerçek bir ağrı değil. İstedığımı sonunda elde etmenin ve bir kere yetmeyeceğini bilmenin verdiği rahatsız edici bir rahatlama.

O bana çarptığında ikimiz de çok yüksek, öfkeli, hayvansı sesler çıkarıyoruz. Yıllarca birbirimizin etrafında dönüp durduktan ve birbirimizin beynine vurduktan sonra, sonunda bir araya geldiğimizde, bu sadece şehvet dolu bir şey. İtme, tenlerin birbirine çarpması ve kaotik, neşeli, acı dolu çılgınlıklar. Vücudumun nasıl görüldüğü veya hangi pozisyonda olduğu umurumda bile değil. Şu anda tek istediğim Johnny'nin içimde patlaması.

Keşke onu görebilseydim. Parmakları kalçamın etine saplanıyor, bir eli de destek almak için omzumu kavırıyor. Beni delip geçiyor ve ben buna

dayanabiliyorum. İçime sertçe vuruyor. Sanki kontrolünü kaybediyor, nefesi kesiliyor gibi geliyor. Sanki doyamıyor ama daha fazla dayanamıyor. Her itişte ben de ona doğru itiyorum.

Yavaşladı ve tam ona sataşmak için ağzımı açacakken, tırnaklarını sırtımdan aşağı doğru sürükledi ve kalçamın yanına bir tokat attı.

Ürpererek onu daha da sıkıca kavradım.

Bu neden bu kadar iyi hissettirdi?

Elini uzatıp klitorisimi okşarken tekrar içime girmeye başlıyor.

Kahretsin.

Beni tekrar orgazma ulaştırıyor.

Aman Tanrım, bir araya geleceğiz.

Onun iniltisi umutsuz ve güzel.

Onun bedenim üzerindeki kontrolü benden daha fazla olduğu için yenilgiyi kabul ederek feryat ediyorum.

Bu, başıma gelen en kötü şeydi ve bunu tekrar yaşamak istiyorum.

Yüzüstü yere yığıldım ve sırtımda onun ağırlığını hissettim. John'un sıcak nefesi yüzümün kenarında. Terli teni benimkine yapışmış. Kalp atışı, prezervatifin içindeki menisinin sıvı sıcaklığı, hâlâ içimde olan penisi. Onu göremiyorum ama ona hiç bu kadar yakın hissetmemiştim.

Kollarımı aşağı ve yana doğru uzattım ve parmakları benimkilerle kenetlendi.

Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama kalkıp bir yere gitmesin sakın.

Dudaklarını omzumda hissediyorum. Saçlarım muhtemelen ağzında, ama o beni öpüyor, öpüyor ve öpüyor, sonra da hareketsiz kalıp yüzünü benimkinin yanına yaslıyor.

İlk kez birbirimizle cinsel ilişkiye girmedik, atomu parçaladık. Dünya değişti. Daha tehlikeli ama aynı zamanda henüz anlamadığımız olasılıklarla dolu.

Ya da belki de daha önce hiç doğru düzgün ilişkiye girmemişim.

Sanırım Martha Graham'ın kendi zamanında dansını izlemek böyle bir şey olurdu. Müziğe göre bedeni hareket ettirmenin ne anlama geldiğini bildiğinizi sanırsınız, sonra birdenbire bir devrim olur ve beden dünyaya insan olmanın ne anlama geldiğini gösterir.

Johnny derin bir nefes aldı ve sonra kulağıma, "Şey, umarım dersini almışsındır. Uçak yolculuğunun yorgunluğuyla başa çıkma protokolümle uğraşma." dedi.

BÖLÜM 17

JOHN

Bu son derece endişeli gıda teknolojisi kurucuları ile yüz yüze görüşmek, Londra tesisini gezmek ve onlara George Merrick'i CTO olarak işe alıp işlerini kurtaracağımı garanti etmek için beş bin milden fazla yol kat ettim, ama aklımdan geçen tek şey Olivia'nın çıplak bedeni.

Gelecekçi görünümlü, iklim kontrollü hava kilidinden çıkıyoruz; burada dikey kuleleri inceledim. Tesisleri, otomasyon sistemlerini inceledim. LED panelleri kontrol ettim ve kontrol odasındaki izleme verilerine baktım. Sorun kalıplarını hemen gördüm. Tesis yöneticisini ve baş mühendisi sadece yarım yamalak dinliyor olsam da, neyin çalıştığını ve neyin çalışmadığını, neden teknik sorunlar yaşadıklarını görebiliyordum. Bunu kelimenin tam anlamıyla uykumda bile yapabilirdim. Ve ilk defa, çok çok uykulu halde bir toplantıya katılıyorum.

Alfie ve Baxter'ın, jet lag'e bağlasam da, seks sonrası yorgunluğumu anladıklarından oldukça eminim. Beni Instagram'da takip ediyorlar. Olivia ile olan paylaşımlarımı gördüler ve beğendiler. Evet, jet lag yaşıyorum. Uzun zamandır bu durumdan muzdarip değilim, ama jet lag yaşayan insanların yüzlerinde kocaman aptalca sırıtışlarla dolaşmadıklarından oldukça eminim. Odaklanamıyorum. Bu ideal değil.

Eğer dikkatli olmazsam, eve gidip Olivia'nın dönmesini bekleyebilmek için bu adamlara yetmiş beş milyon daha verebilirim. Ona veda öpücüğü verip, onu bale dersine götürmek için bir şoförün geleceğini söylediğimde hiç de memnun olmadı. Yatakta kalmayı umuyordu. Onun ne kadar mutlu

olduğunu öğrenmek için sabırsızlandığım için sürekli telefonumu kontrol ediyorum, mesaj atmış mı diye.

Toplantı odasına doğru yürürken, telefonumun çekim gücünü tekrar kontrol ediyorum.

Alfie boğazını temizledi. "Gerçekten de kötü durumda gibisiniz, Bay Brandt," dedi sırtarak. "Uçak yolculuğunun yorgunluğunu kastediyorum."

Baxter, "Belki de uykusuzluktan biraz acıktınız?" diye soruyor. "Paket yemek sipariş edelim mi?"

Eğer hafif bir iştah, cinsel istek anlamına geliyorsa, evet. Verilere bakmadan bile, hem son derece tatmin olmuş hem de aşırı derecede şehvetli olduğumu doğrulayabilirim. Ancak...

MIT mezunu milyarder risk sermayesi yatırımcısı modu aktif. "Bana bir şey yok, teşekkürler." Toplantı masasına otururken gözlüklerimi burnumun üstüne kaydırdım, gömlek kollarımı çekiştirdim ve ellerimi kenetledim. Not almadım ve ihtiyacım da yok. Ama Merrick'e göstermek için birkaç güzel fotoğraf çektim. "Tur için teşekkürler beyler. Enerji maliyetlerinizin sizi mahvettiğini söylememe gerek yok. Size söyleyebileceğim şey, ısıtma, soğutma ve havalandırma sisteminizin çok sık çalıştığı ve LED verimliliğinin belirtilenden düşük olduğudur. Işık spektrumu yapraklı yeşillikler için uygun değil. Dr. Merrick tüm bunları 2019'da yayınladı."

Alfie parmaklarıyla saçlarını taradı. "Araştırmalarımız var. Araştırmaları okuduk... Ama bir türlü doğru şekilde uygulayamıyoruz."

Baxter, odada volta atarak, "İşte tam da bu yüzden Merrick'e ve sadece ona ihtiyacımız var," diyor.

"Onu sizin için getireceğim. Yarın evinde onunla bir görüşmem var." Telefonum cebimde titredi. "Onun sizi istikrarlı verimlere yönlendirmesiyle birlikte, işleri büyütebileceğimizden eminim..."

Son olarak, Olivia'dan bir mesaj.

"Affedersiniz, sadece..."

OLIVIA

Bu bale topluluğunun düzenlediği Kraliyet Balesi dersine beni nasıl soktunuz, anlamıyorum!

BEN

Ha, bilirsiniz işte. Jedi zihin oyunları.

OLIVIA

Vay be, "iyi erkek arkadaş" moduna girince gerçekten de işin içine giriyorsun, değil mi?

BEN

Evet, bir güncelleme yapıldı. Birkaç hata ve kullanıcı şikayeti giderildi.

OLIVIA

Ciddi söylüyorum. Bağış mı yaptınız yoksa başka bir şey mi?

BEN

General Relativity Ventures yaklaşık bir yıldır sponsorlarımızdan biri.

OLIVIA

Düşünsenize!

BEN

Düşünsenize!

OLIVIA

Ders başlamak üzere. Seni ne zaman evde tekrar göreceğim?

BEN

Birkaç toplantım daha var ama saat beşe kadar evde olacağım. Seni akşam yemeğine çıkarıyorum.

OLIVIA

Görüşürüz o zaman, Dooku.

BEN

Selam. Ben Gücün doğru tarafındayım. Hatta Yoda gibiyim. Ama çok çekiciyim.

OLIVIA

İşin iyi giderken bırakmalıydın, aptal herif. 😂

"Kahretsin," diye mırıldandım kendi kendime, başımı sallayıp sırtıırken. Onunla birlikte tüm Star Wars filmlerini çıplak bir şekilde yeniden izlemek için sabırsızlanıyorum.

Yukarı baktım ve Archie ve Buxby ile bir toplantıda olduğumu hatırladım. Ya da her kimse.

Telefonumu cebime geri koyarken, "Tamam. Merrick size her ürün için en uygun PPFD ve konumlandırmayı söyleyebilir, ama ben size şimdiden söyleyebilirim ki, yapraklı yeşillikler için mavi ışığın 450 nanometre olması

gerekiyor. Ve biraz su alabilir miyim? Magnezyum takviyelerimi önceden almam gerekiyor." dedim.

Sonunda daireye döndüğümde, Olivia'yı tekrar göreceğim için o kadar heyecanlıydım ki, jet lag'in etkilerini artık hissetmiyordum. Sessizce ön kapıdan içeri girdim ve giriş holünde bale dersine giderken kullandığı ayakkabılarını ve spor çantasını buldum. Parfümünün kokusunu alabiliyordum. Salonda telefonundan gelen müziği duyabiliyordum.

Belki de dans ediyor ve esniyor, sonra tekrar elleri ve dizleri üzerinde sana doğru sürünecek, diye düşünüyor penisim.

Ama kapıdan içeri girdiğimde onu büyük pencere pervazında bağdaş kurmuş otururken buldum. Yaz öğleden sonrasının ışığıyla aydınlanmıştı. Güneş, ince beyaz bluzunun kumaşından nazikçe süzülerek, kucagında tuttuğu kitabı okurken çıplak göğüslerinin hatlarını aydınlatıyordu.

Bu da olur, benim penisim öyle karar veriyor.

Bacakları çıplak. Pürüzsüz. Dönüşümü beklerken üzerinde sadece bir bluz ve külot var. Bu, üst düzey, birlikte yaşayan bir kız arkadaş hareketi gibi görünüyor. Yakındaki masada, içinde biraz kırmızı şarap kalmış bir şarap kadehi var.

Her gün eve böyle bir manzarayla dönebilseydim, dünyanın en şanslı insanı olurdum ama sürekli ereksiyon halinde olurdum. Bu da işlerim için kötü olabilir.

İç çektiğimi duyunca kitabı yere bırakıp bir panterin zarafeti ve hızıyla bana doğru koşuyor, kollarımın arasına atlayıp beni sarıp sarmalıyor. Bir şekilde havadan daha hafif ve bedeninin istediğini yapabilecek kadar güçlü, yüzümün her yerini öpüyor. Konuşamayacak kadar mutluyum. Hareket etmek istemiyorum, bunun bitmesini istemiyorum.

Yüzüm bir sahne, dudakları ise yüzümün üzerinde dans ediyor.

Olivia, Olivia, Olivia.

Dudakları dudaklarımı buluyor ve beni, erkekleri savaşa katılmaya, imparatorluklar kurmaya ve kışın Pittsburgh'da taze lavanta buketleri almaya motive eden türden bir tutkuyla öpüyor.

Dilinin tadı Cabernet Sauvignon gibi, ben de sarhoş gibi hissediyorum.

Başını geriye çektiğinde, "Merhaba, Yoda. Günün nasıl geçti?" diyor.

"Ah, benim günüm daha yeni başlıyor. Siz nasılsınız?"

"Biraz sarhoşum ve bunu belli etmemek için harika bir iş çıkarıyorum!"

"Bana söylemeseydin asla tahmin edemezdim." Arkamı dönüp onu giriş holünden arka tarafa, duvarla çevrili bahçeye doğru taşıdım.

"Bütün gün seni düşünmeden edemedim," diyor, kollarını boynuma dolayarak.

"Öyle mi? Bu sabah harika zaman geçirdim. Bunu söylemiş miydim? Sen de harikasın."

"Teşekkürler. Sen seksin Baryshnikov'usun!"

"Teşekkürler! Sen zekâ konusunda Steve Jobs'sun. Ben de seni düşündüm." Oturma alanına inmek için onu yere indirdim. "Bana gününden bahset."

"Lanet olası Kraliyet Balesi ile ders aldım!" Ağzını kapatıp komşularını arıyor ve bu bana son derece sevimli geliyor. Özellikle de gürültü yapmaktan endişeleniyor ama pantolon giymediğini umursamıyor gibi görünmesi.

"Sorun değil. Emlakçı bana yeşilliklerin sesi azalttığını söyledi. Sınıfı beğendin mi?"

"Yani..." Omuz silkerek, "Fonteyn ve Nureyev'in sahne aldığı aynı sahnede dans ettim, ama neyse." dedi.

"Seni memnun etmek çok zor." Sağlam hasır sandalyelerden birine oturuyorum. Olivia, ben sormadan kucağıma oturuyor.

"Çok sevdim! Harikaydı, Johnny. Teşekkür ederim. Bu şimdiye kadarki en güzel sürprizdi."

Saate bakıyorum çünkü yaklaşık bir saat sonra Mayfair'deki bir İtalyan restoranında rezervasyonumuz var. "Sonrasında ne yaptın?" Olivia'nın bacakları tehlikeli derecede pürüzsüz ve onlara dokunmayı bırakmalıyım.

"Oradaki opera binasındaki restoranda öğle yemeği yedim."

Bacaklarına dokunmaktan kendimi alamıyorum. "Yalnız mı?"

Saçlarını savurarak dalgın bir şekilde bluzunun düğmelerini çözmeye başladı. "Dansçılardan bazılarıyla birlikte."

"Öyle mi?" Olivia hiç beklemeden geriye yaslandı, sol bacağına başımın üzerinden yukarı doğru savurdu ve üzerime oturdu.

Gözlüklerimi dikkatlice çıkarıp yere koydu, sonra da sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi bluzunu yavaşça aralayarak göğüslerini ortaya çıkardı. "Evet, çok cana yakınlardı."

Sırtını kamburlaştırıyor ve ben de eğilip göğüslerini avuçlayıp öpüyorum. "Güzel bayanlar, değil mi?"

Kemerimi çözmeye ve pantolonumun düğmelerini açmaya başladı. "Ve birkaç tane de iyi adam."

"Öyle mi?" Bu hiç hoşuma gitmedi. Ama elini boxer şortumun içine sokuyor, o yüzden şu an hiçbir şey beni pek rahatsız etmiyor. "Birbirleriyle ilişkisi olan iyi erkekler mi?"

"Sanırım eşcinselliğe yakınlardı." Ereksiyon halindeki penisimi çok nazikçe okşuyor. Tıpkı sevdiği bir evcil hayvan gibi. "Ama onlara bir erkek arkadaşım olduğunu söyledim, yani..."

"Öyle mi?" Bu kulağa çok hoş geliyor. "Aman Tanrım, göğüslerine bayılıyorum."

"Evet?"

"Bütün gün, senin penisimi ayaklarına sürtmenin nasıl bir his olduğunu düşünüp durdum."

"Bu çok iyi hissettirdi. Ne kadar büyüdüğünü, ne kadar sertleştiğini ve tadının ne kadar güzel olduğunu düşünüp duruyorum."

"Aman Tanrım." Avucunun içini başının etrafında döndürüyor ve ben de kalçasını sıkmaktan kendimi alamıyorum.

Bu bip sesi ne?

"Kahretsin. Kahretsin!" Şoförün bizi yarım saat sonra alacağını hatırlatan telefonumdaki alarmı kapatıyorum. "Bebeğim, hazırlanmamız lazım," diyorum o beni öperken.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayırrr." Ereksiyon halindeki penisimi daha sıkı kavradı. "Beyefendi, cebinizde prezervatif var mı acaba?"

"Hayır, hanımefendi, istemiyorum." Bu beni mahvediyor ama elini inatçı kolumdan çekip onu kucağımdan kaldırmaya çalışıyorum. "Çok özel bir restoranda rezervasyonum var ve şoför geliyor."

"Önce sen geleceksin," diyor kurnazca bacaklarımın arasına doğru inerken.

Etrafıma bakıyorum. Burası oldukça تنها bir yer. Ama plan, Merrick'i CTO olarak işe alana kadar burada odaklanmaktı. "Şimdilik bunu aklınızda tutun. Birkaç gün sonra tekrar ele alacağız."

"Pfft."

Dizlerinin üzerinde, pantolonumu aşağı çekiyor ve ona kolaylık sağlamak için kalçamı kaldırmamak ayıp olurdu. "Benimle seks yapmak

zorunda kalmak istemediğini söylediğin zamanı hatırlıyor musun?" Pantolonum ayak bileklerimde ve öz kontrolümü Kaliforniya'da bıraktım.

"Kendimi mecbur hissetmiyorum," diyor, güzel bluzunu yere düşürerek. "Sadece sana en iyi şekilde oral seks yapmak istiyorum."

"Öyleyse devam et, ama oyalanmayın." Arkama yaslanıp bacaklarımı daha da açtım. O zaten boşalmadan önceki sıvıyı yalıyor ve inliyordu. "Sen tam bir rüyasın, bebeğim."

Kadın, penisimin tamamını tükürüğüyle ıslatıp, "Üniversitedeyken benim sana bunu yaptığımı hayal ettin mi?" diye sordu.

"Ah evet."

"Söyle bana." Penisimi yalarken bana bakıyor. "Neler hayal ettiğini söyle bana."

"O kadar çok fantezim vardı ki, hepsini gerçekleştirmek bir yıl sürerdi."

"Bana bir şeyden bahset."

"Sıcak, ıslak ağzın penisimi sardı."

"Hımm-hımm."

"Sözde isimsel karmaşıklık hakkındaki ders notlarımın altını çizerken..."

"Mmm."

"Yurt odamda, masamın altında çıplaksın."

"Ooooooh."

"Benim Python programlamamla ilgili şaka yapıyorsun."

"Elbette."

"Dilini öylece kullanmaya başlıyorsun ki, beni memnun etmek için can atıyorsun," diyorum. "Sonra da ne kadar büyük olduğumdan şikayet edip, penisimi boğazının dibine kadar sokuyorsun, boğuluyorsun. On beş dakika içinde derse gitmem gerekiyor, bu yüzden sana acele etmeni ve beni boşaltmanı söylüyorum. Bu seni kızdırıyor ama dediğimi yapıyorsun çünkü bu benim fantezim. Sonra da bana senin üzerine boşalmamı istediğini söylüyorsun, çünkü bu senin fantezin."

Olivia'nın "Üzerime boşalmanı çok istiyorum" dediğini duydum.

Gözlerim çok bulanık görüyor ve aklımı kaybediyorum. Az önce bunu mu söyledi? "Gerçekten mi? Şimdi mi?"

"Evet."

"Bebeğim bunu istiyorsa, bebeğim bunu alacak."

Olivia arkaya yaslandı, ellerinin üzerine dayandı, dizleri yerdeydi ve kısık gözlerle beni dikkatle izliyordu. Boğazımdan derin bir inilti çıktı. Dizlerimin üzerine çöküp ona teşekkür etmek istedim ama sandalyeden

kalktım, yumruğumu penisimin etrafına sardım ve birkaç uzun, yavaş hareketle okşadım.

"Bunun gerçekten istediğin şey olduğundan emin misin?" Kendimi daha sert ve daha hızlı okşuyorum.

Dudaklarını yaladı, göğüslerini okşadı ve sırtarak, "Göğüslerimin her yerine, Johnny. Acele et, yoksa derse geç kalacaksın." dedi.

Kahretsin.

Gerçek Olivia, hayal bile edemeyeceğim kadar kirli.

İnlememi bastırıyorum ve ellerinin benimkilerin üzerinde olduğunu, boşalmamı göğsüne yönlendirdiğini hissediyorum. Ama gözlerimi açık tutamıyorum, boşalmamı göğüslerinde izleyemiyorum. Bu fanteziyi aşan tek şey buydu; boşaldığımda onu her zaman görebilirdim.

Üstümüzdeki ağaçta kuşlar olup olmadığını ya da arkamdaki sarmaşıklarla kaplı çite kulaklarını dayamış komşular olup olmadığını bilmiyorum, hatta kralın kendisinin helikopterle tepemizden uçup uçmadığı bile umurumda değil.

Şimdilik, umursamadığım gerçeğini bile umursamıyorum.

Bacaklarım güçsüz. Sandalyeye yaslanıp başımı dik tutmaya çalışıyorum. "Bebeğim," diye fısıldıyorum ona doğru uzanırken.

"Bak," diyor. Parıldayan, bulanık beyaz sıvıya bakıyor.

Onu kendime çekip derin bir öpücük konduruyorum. Aklımın bir köşesinde şoför, zaman, rezervasyon ve muhtemelen önemli olan bazı iş konuları var. Ama karşımda evlenmeyi planladığım kadın var, benden ona doyasıya yaklaşmamı istedi, o yüzden gerisi umurumda değil.

BÖLÜM 18

JOHN

Çok çabuk temizlenip kıyafetlerimizi değiştirdik, ama şimdi Olivia beni şoförü ve rezervasyonu iptal etmeye ikna etmeye çalışıyor.

"Şoför zaten yolda."

"Bence bizi hiçbir yere götürmeden para alacağını öğrenirse hayal kırıklığına uğramayacaktır."

Telefonumu çıkarıp şoföre mesaj atıyorum çünkü az önce göğüslerine boşalmamı sağlayan kadın lüks bir restoranda akşam yemeği yemek istemiyor, bu yüzden onu bu akşam lüks bir restorana götürmeyeceğim belli ki. "Şunu da açıklığa kavuşturalım: Mayfair'deki restoran çok seçkin bir yer."

"Şunu açıkça söyleyeyim," diyor kulak memelerine küçük altın halkalar takarken, "çok güzel bir yaz akşamı ve bence biraz dolaşmalıyız! Kraliyet Opera Binası'nın önünde olmak inanılmazdı – insanları izlemek çok keyifliydi! Bir sürü dil ve farklı aksan duydum. Lütfen?!" Ela gözleri kocaman ve parıldayarak zıplıyor. "Londra'da dolaşmayı hep istemişimdir. Sen hiç yaptın mı? Eğlence için yani."

"Eğlence olsun diye mi? Hayır, yapmadım."

"Buradan Southbank'e yürüyerek gidebileceğimizden oldukça eminim! Yolda sokak yemekleri yiyebiliriz ve ne olursa olsun, duruma göre hareket edebiliriz."

"Sokaktan yiyecek mi almak istiyorsunuz? Acelemiz olmasa bile mi?"

"Evet, John. Dünyanın en ünlü, heyecan verici ve güzel şehirlerinden birinde yaz akşamı dolaşmak ve balık ve patates kızartması yemek

istiyorum. Gerçek bir turist gibi fotoğraf çekmek ve mümkünse Londra Gözü'ne binmek istiyorum.”

Bu kadına hayır diyemiyorum. Bunun yerine kendi kendime şöyle diyorum: "Sanırım bağış toplama etkinliğinden önce ikimizin birlikte daha fazla fotoğrafını paylaşmak iyi bir fikir olur. Merrick sosyal medyayı kontrol ederse diye."

Kaşlarını çatıyor. Bu sadece bir kaş çatması değil. Morali bozuk görünüyor. "Evet. Aynen öyle."

İşte o zaman yanlış bir şey söylediğimi anlıyorum.

Çünkü bu kadının benim onun için kesinlikle hiçbir şey yapmayacağıma inanmasına yol açacak şeyi söylemek doğru değil.

Bunun üzerinde çalışmam gerekiyor.

Yapacağım.

“Seninle Londra sokaklarında yürümeyi çok isterdim Olivia. Iris'ten rezervasyonu iptal etmesini isteyeceğim.”

"Orada saat sabah dokuz buçuk gibi!"

“Saat dokuzda işe başlıyor.”

"John. Kendin iptal et," diyor.

"Iris rezervasyonu yaptırdığına göre, bunu yapıp yapamayacağımdan emin değilim."

“Öyleyse şunlara dikkat edin—”

“Ona ne kadar minnettar olduğumu söyleyin. Evet, bunu yapacağım.”

Iris ikinci çalışta telefonu açıyor. "Akşam yemeğine mi gidiyorsunuz?"

“Günaydın, Iris! Aslında yürüyüşe çıkmaya karar verdik, bu yüzden çok meşgul değilseniz lütfen rezervasyonu ve şoförü iptal eder misiniz?” Uzun bir sessizlik olur. “Merhaba? Iris?”

"Kaçırıldınız mı? Birisi sizi silah zoruyla mı rehin alıyor?"

“Hayır.” Olivia’ya bakarak, “Her şey için teşekkür etmek istiyorum, sana minnettarım ve eğer sana ne kadar minnettar olduğumu söylemeyi unuttuğum veya sana ne kadar düşkün olduğumu yeterince ifade edemediğim zamanlar olduysa... özür dilerim.” dedim.

Olivia'nın gülümsemesi daha da genişliyor. Bana iki başparmağını da yukarı kaldırarak onay işareti veriyor.

"Kahretsin. Ölüyor musun?" diye soruyor başhekimim. Gerçekten endişeli görünüyor, bu da bir bakıma hoş.

"İnanabiliyor musun, sadece uçak yolculuğunun yorgunluğunu çekiyorum. Harika bir gün geçir, Iris." Telefonu kapatıyorum.

Rahat ayakkabılarımı giyiyorum, sonra Olivia'ya elimi uzatıyorum ve birlikte yürüyüşe çıkıyoruz.

Chelsea'den Southbank'e kadar nehir kenarındaki patikalardan yürüdük. Köprünün yakınındaki bir paket servis dükkanından gazete kağıdına sarılmış balık ve patates kızartması aldık. Yürürken yedik, bir bankta oturduk ve tişörtüme tartar sosu bulaştı ama umursamadım bile çünkü Olivia işaret parmağının ucuyla sildi ve sonra bana bakarken işaret parmağındaki sosu emdi.

O yaramaz, bacaklarını açabiliyor ve bana meydan okuyor, neden bu kadar korktuğumu bilmiyorum. Onu sevmek dünyanın en kolay şeyi. En azından, penisimi iki kez ağzına aldığı gün öyleydi.

Yorgun olabilirim.

Yorgunum.

Eve kesinlikle taksiyle döneceğiz.

Ama önce London Eye'a bineceğiz ve bu muhteşem yaratığın bu gece yapmak isteyeceği diğer her şeyi yapacağız.

Evet, yarın Cotswolds'a arabayla gitmemiz gerekiyor. Evet, Merrick'le bir toplantım var. Hayır, o toplantıya hazır hissetmiyorum. Ama üç saat önce Olivia Montgomery'nin göğüslerine saldırmaya da hazır olduğumu söyleyemezdim sanırım, ve onu da ezici bir şekilde başardım.

Güneş saatlerce batmayacak ve umarım o zamana kadar evde, yatakta oluruz—protokolü boş ver. Ama gerçekten de yaz akşamı gibi hissediliyor. Dışarıda çok insan var ama Thames kıyısında olmak çok rahatlatıcı. Ve bu sadece bugün iki kez geldiğim için değil. Burası çok hoş. Lüks bir semtteki lüks bir restoranda olmadığımıza sevindim.

Yemeğimizi bitirdikten sonra, el ele tutuşarak Kraliçe Yolu'na doğru yürüdük. Olivia, arka planda Big Ben ile fotoğraf çekti. Ben de tamamen yabancı birinden Londra Gözü'nün önünde fotoğraflarımızı çekmesini rica ettim - ve daha önce hiç bir yabancından kameramı tutmasını istememiştim. Asla.

Dönme dolabın diğer tarafında, korkuluğun önünde, klavye çalan bir sokak müzisyeni var. Olivia beni ona doğru götürüyor. Çaldığı şarkının girişini ezber biliyorum ama Olivia'nın vals olduğunu anlaması birkaç saniye sürüyor.

Nefesi kesildi. "Bu şarkıyla dans ettim!"

"Biliyorum. Resitaldeydim."

Çenesi açık kaldı. Beni içeri aldığında olduğu kadar açık değildi ağzı, ama hatırladığıma şaşırmişti. "İnanamıyorum sana—"

"Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum, hatırlıyor musun?"

Alt dudağı titriyor ama sallanmaya başlıyor. Uyuyormuş gibi yapmak için yere çökmüyor, ama vals adımlarını, kaymaları, sıçlamaları yapıyor. Tüm bale terimlerini iki yıl önce öğrendim. Onu kameramla çekiyorum. Bunu yetişkin bir kadın olarak yaparken görmek çok farklı, ama içimde bir ürperti hissediyorum. Doğru yolda olduğumu ve doğru kadınla birlikte olduğumu bilmenin verdiği o ürperti. Tek kadınla.

Kameramı bir kenara koydum ve ellerimi uzatarak, sessizce onunla dans etmeyi teklif ettim.

"Gerçekten mi?" diyor. "Şimdi mi?" Bu, bahçemde daha önce kullandığım şaşkın ses tonuyla aynı. Etrafta bir sürü insan var ama hepsi kendi işleriyle meşgul. "Dans etmeyi seven bir tip olduğunu düşünmemiştim."

"Dans etmeyi seven biri değilim, Olivia." Bir kolumu beline doladım ve diğer elimle elini tuttum. "Sadece senin için." Onu kendime daha da yaklaştırdım. "Sadece senin için."

"Bu şarkının adını biliyor musun?" diye soruyor sessizce.

Sokak müzisyeni nakaratı çalmaya başlayana kadar bekliyorum, sonra da usulca kulağına şarkı söylüyorum.

"Güzel hayalperest, uyan bana,"

Yıldız ışığı ve çiğ damlaları seni bekliyor.

Gündüz duyulan kaba dünyanın sesleri,

Ay ışığının büyüüne kapılıp hepsi vefat etti...

"O şarkı mı?"

Geri çekilip ona baktım. Çok şaşkın görünüyordu, neredeyse başını bile kıpırdatmıyordu. Benim yüzümden bu kadar şaşkın olmasına kızgın bile görünmüyordu. "O resitali hatırladığına inanamıyorum."

"Bugün birçok unutulmaz olay yaşandı Olivia. Ama bunu da kesinlikle hatırlayacağım."

BÖLÜM 19

OLIVIA

“Yorgun musun?” diye soruyor John. “Yorgun görünüyorsun. Hasta mısın? Tekrar tuvalete gitmen mi gerekiyor? Şoförü evime geri gönderebilirim. Yolda durmak istemem.”

“İyiyim,” diyorum. “İyiyim” diyen kız olmak istemem ama gerçekten iyiyim. “Biraz yorgunum. Ama dürüst olmak gerekirse, Londra'dan ayrılacak olmam beni üzüyor.”

“Ah. Şey. Bu seferki ziyaretin inanılmaz kısa olduğunu biliyorum ama...” Mercedes'in arka koltuğundan uzanıp elimi sıktı. “Umarım gelecek yaz tekrar gelebilirsiniz.” Bunu benimle söylemesini bekledim. Bunun yerine, “Ya da belki Kraliyet Balesi tarafından işe alınırsınız,” dedi.

Boşta kalan elimi kaldırıp parmaklarımı çaprazlayarak pencereden dışarıdaki güzel mimariye bakıyorum, böylece gözlerimde biriken aptalca gözyaşlarını görmesin.

"Arabada kestirmeniz gerekiyorsa, şimdi uyumanızı tavsiye ederim çünkü Cotswolds'a vardığımızda manzara muhteşem olacak. Hem de şirin, kırsal bir tarzda."

Pencereden dışarı bakmaya devam ederken başımı salladım. "Harika."

Elimi bıraktı ve iPad'inde yazmaya devam etti.

Ayaklarımın dibindeki yerden spor çantamı alıp geçici bir yastık gibi kapının önüne koyuyorum. Onu yumruklayıp yerinden oynatmak zorunda kalıyorum çünkü çok inatçı ve istediğim gibi davranmıyor. Neden yumuşak, esnek ve ihtiyaç duyduğumda başımı koyabileceğim güvenli bir yer olamıyor ki, lanet olası?!

Arabanın arka koltuğunun köşesinden bir süre John'u izliyorum. İsteddiği zaman, istediği şeye odaklanabilme yeteneği bana inanılmaz derecede çekici geliyor. Disiplini ve azmi, bir dansçı olarak benimkinden farklı değil. Sadece benim için sezon dışı, onun içinse sezon dışı yok. Sanki bir kapatma düğmesi de yok gibi.

Bale modundayken onunla bir ilişki içinde olmanın nasıl olacağını hayal etmeye çalışıyorum. Belki de mükemmel olurdu. O meşgul olurdu, ben de meşgul olurum. Haftada birkaç kez, stres azaltıcı yatak odası aktiviteleri için programımızda bir saat bulurduk. Bunun dışında, ayrı, başarılı hayatlar yaşırdık. Sadece cinsel organlarımız, ortak bir geçmişimiz ve kardeşime ve anne babama duyduğumuz sevgiyle birbirimize bağlı olurduk.

Belki de bunu bile istemiyordur. Belki de sadece iş seyahatleri ve gala etkinlikleri gibi ara sıra, çaba sarf etmesi gerekmeyen birine ihtiyaç duyuyordur. Belki de her seferinde aynı kişiyi istemiyordur.

Coşkumun bu kadar çabuk nevroza dönüşmesi hayal kırıklığı yaratıyor. Bir erkeğin hayatında nerede yerim olduğunu merak etmek bana hiç benzemiyor. İğrenç. Julian'ın yanımda olmadığı zamanlarda beni düşünüp düşünmediği umurumda bile olmadı. Beni görmek istediğinde ondan haber almak beni gururlandırdı ve mutlu etti. Öte yandan, onu ne zaman görsem, aramızda hiçbir kıvılcım olmadı ve kendimi hiçbir zaman tehdit altında hissetmedim. John olmayan diğer tüm erkekler için de durum aynı.

Kendimi kollarımın arasına alarak, dün gece onunla yavaş dans ederken hissettiklerimi hatırlamaya çalışıyorum. Vücudumdaki her kas, Bayan Broadhurst'ün bana on iki yaşındayken öğrettiği o dansın koreografisini hatırlıyor. Bize, düğünündeki ilk dans için vals seçtiğini, çünkü kocasının onu ilk kez sahnede performans sergilerken gördüğünde bu valsle dans ettiğini söylemişti. Onunla bu dansı yapmak istemişti. Bize güzel bir gelin olarak çekilmiş fotoğraflarını göstermişti. Bütün yıl boyunca aklımdan çıkaramadım - ne fotoğrafları ne de müziği.

Yüzümü kapatıyorum, şok olmuş ve altüst olmuş bir haldeyim; artık hayatımın geri kalanında her "Beautiful Dreamer" şarkısını duyduğumda Johnny Brandt'ı düşüneceğim. Onun sesi. Elinin sırtımın alt kısmına dokunuşu. Ve o iPad'inde bir şeyler yazmakla meşgulken, ben onun yanında oturup kendi düğünümde ilk dans için o şarkıyı seçtiğimi hiç bilmiyor olması. Bir şekilde, kendimi ondan başka biriyle o şarkıyla dans ederken hayal edemediğime şaşıyorum.

"Uyan, güzel hayalperest."

Uyandığımda başımın John'un kucağında olduğunu fark ettim. Bana aşağıdan bakıyordu, yüzünde tuhaf bir sevgi, sabırsızlık, şehvet ve hayal kırıklığı karışımı bir ifade vardı. Şimdi buna "orgazm yüzü" diyorum, çünkü bana hep böyle bakmıştı. Sadece şehveti çok yakın zamana kadar fark etmemiştim. Araba hareket etmiyordu ve bagajın (burada bagaj kapağı deniyor) açıldığını ve çakıl taşları üzerinde ayak seslerini duyabiliyordum. John ellerini havaya kaldırmıştı, böylece oturabilirdim ve uyurken ellerinin üzerimde olup olmadığını keşke bilseydim. Keşke başım kucağında uyurken bunu bilseydim.

Doğrulup etrafa baktığımda, güzel bir kır evinin önünde park etmiş olduğumuzu gördüm. "Burada mıyız?!"

"Evet, Broadway'deyiz. İki gece burada kalacağız. Merrick'in evi buradan yaklaşık on dakika uzaklıkta, Chipping Campden'da."

"Neden beni uyandırmadın? Kırsal bölgeyi görmek istiyordum."

"Çok derin uyuyordun. Seni uyandırıp manzarayı göstermeye çalıştığımda, gayet net bir şekilde, aynen şöyle mırıldandın: 'Sus be, inek—YouTube'dan bakarım.' Sonra da başını kucağıma koyup tekrar uyumaya çalıştın ve 'Sakin bacaklarını kıpırdatma!' dedin."

"Yapmadım."

"Evet, yaptın. O zamandan beri bacaklarımı kıpırdatmadım. Ama şimdi kıpırdatmak zorundayım."

Şoför arka kapıları bizim için açıyor ve ikimiz de gerinerek arabadan iniyoruz.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım etrafa bakarken. Safça, dar ve kıvrımlı bir yolun ortasında şirin bir kır evi hayal ediyordum, ama burası memleketimde bir malikâne sayılırdı. Kocaman taş ev, etrafı özenle bakımlı, resmi İngiliz bahçeleriyle çevrili. Bahçe kapısından bir gölet görebiliyorum sanırım ve kesinlikle ördeklerin ve kazların sesini duyabiliyorum. Garajın yakınında park edilmiş başka bir Mercedes daha var. "Burası bir han mı?" diye sordum.

"Burası bir kır evi. Tamamını kiraladım ve kaldığımız süre boyunca hizmetçilerin gelmemesini rica ettim, umarım mutfağı doldurmuşlardır. Arka bahçede, videolarınız için, Merrick ile görüşmenizden sonra, koşup oynayabileceğiniz büyük bir çim alan olmalı. Ve üst katta, bol ışıklı büyük

bir banyoda, cilt bakım rutininizi veya benzeri şeyleri gösterdiğiniz videolardan birini çekmek isterseniz diye büyük bir küvet var.”

Göğsümdeki kalp atışlarımın şiddetine bakılırsa, sanki bana dünyanın en önemli insanı olduğumu, benim için her şeyi yapacağını ve beni sonsuza dek seveceğini söylemiş gibiydi. Kesinlikle öyle demedi. Ama yine de gidip kollarımı ona doladım. "Bu inanılmaz derecede mükemmel!" diye çığlık attım. Bavullarımızı eve taşıyan şoföre baktım. "Özür dilerim!"

"Pekâlâ, hanımefendi."

John bana sessizce, şakacı bir şekilde kalçama vuruyor. Şoför evin arka tarafındaki kapıyı açıyor ve anahtarları John'a veriyor.

Telefonumdan saate baktım. Saat iki buçuktan sonra. Londra'dan ayrılmadan önce erken bir öğle yemeği yemiştik ve John bana sadece Merrick ile buluşmasının çay saati civarında evinde olduğunu söylemişti. Çay saatinin ne zaman olduğunu bilmiyorum; sadece Merrick'in torununun orada olacağı için ona eşlik etmem gerektiğini biliyorum.

Şoför, John'a ihtiyacı olursa en yakın köyde olacağını söyleyerek bizi yalnız bırakıyor ve John da yerel olarak araç kullanmayı planladığını söylüyor.

Birinci kattaki birçok odayı dolaşırken ve mutfağı ararken John bana, "Aç mısın?" diye sordu.

"Susadım," diyorum. "Toplantıdan önce mutlaka su içmelisin."

"Teşekkürler," diyor gözlerini devirerek.

"Üzgünüm, muhtemelen optimize edilmiş bir toplantı öncesi protokolünüz vardır."

"Evet, öyleyim."

Mutfak, beklediğimden daha küçük ama evin geri kalanından daha modern. Tezgahın üzerinde platin bir buz kovası ve bir şişe şampanya, ayrıca bir hoş geldin notu, taze çiçeklerle dolu bir vazo ve bir meyve sepeti var. "Özellikle kırmızı gül istemedim." Tezgahın üzerinde parmaklarıyla vurarak hayal kırıklığına uğramış bir şekilde söylüyor.

"Bu daha çok koyu pembe," diye onu temin ediyorum. "Bu muhteşem bir aranjman." Girişimi ele alıp bize bardak bardak su dolduruyorum ve sepetten kocaman çileklerle dolu kapaklı bir kase çıkarıyorum. İçinde güzel hazırlanmış yemek kapları da var. "Çilek mi?" diye kaseyi ona uzatıyorum.

"Aç olduğumu sanmıyorum. Orada yemek olacak ve kabalık edip reddetmek istemiyorum."

"Tamam aşkım."

John bir aşağı bir yukarı yürüyor.

Kahretsin. Gergin görünüyor. Lezzetli, sulu bir çilekten bir ısırık alıp onu yan odaya kadar takip ediyorum; burası arka bahçeye bakan, şaşırtıcı derecede rahat bir oturma odası. Pencereye doğru yürüyor ve dışarı bakıyor. Ama aslında hiçbir şeye bakmadığını hissediyorum.

“Bu adamla görüşmek konusunda gergin misin?”

“Hayır,” diyor. Sonra arkasını dönüyor, beni baştan aşağı süzüyor ve “Bunu mu giyiyorsun? Merrick’in evine giderken, yani?” diyor.

“Gerek yok. Bavulumda giyebileceğim başka kıyafetlerim var.”

Parmaklarını çıtlatıyor. Ne zamandan beri parmaklarını çıtlatıyor?

"Gitmeden önce size H veya B tipi, rahatlatıcı ve performansınızı artıracak bir iş teklif etsem ilgilenir misiniz?"

"Bunun beni rahatlatacağını sanmıyorum. Bence en iyisi, doğru ruh halinde kalabilmem için üzerimde herhangi bir işlem yapmaktan kaçınmanız."

"Bence yanılıyorsunuz. Ama siz bilirsiniz."

John bana başını salladı. "Sanırım seninle aynı odada olmamalıyım."

Omuz silktim. "Dediğim gibi. Nasıl isterseniz öyle yapın."

Sinirle içini çekti. "Gitmeden önce hikayelerimizi doğru anlattığımızdan emin olmalıyız. Yani kendimizle ilgili olanları."

"Hatırlayabildiğinden beri bana delicesine aşık olduğunu, ancak kardeşimin senden beni ziyaret etmeni istemesi üzerine ancak yakın zamanda harekete geçmeye karar verdiğini mi anlatıyorsun?"

Beni düzeltmek ya da azarlamak istercesine ağzını açıyor, ama sonra "Evet" diyor. Kollarını göğsünün önünde kavuşturuyor. "Ama bunun dışında gerçeğe bağlı kalıyoruz."

Ah, peki, şimdi...

"Yani, sözleşme ve bu düzenlemenin biraz da ticari niteliği dışında, her konuda gerçeğe bağlı kalıyoruz."

"Bir de bu anlaşmanın birkaç hafta içinde sona erecek olması gerçeği var," diyorum yere bakarak.

“Bunu kesinlikle dile getirmeyeceğiz. Eşi seyahatte olduğunu ve kızı isteyken torununun gün boyunca onunla kaldığını söyledi. Bu yüzden ona küçük bir bale dersi vermeye hazır olun, çünkü buna açık olduğunuzu belirtmiştim. Sanırım torunu heyecanlı. Bunu yapmaya isteklisiniz, değil mi?”

İçimi çekip su bardağımı ve çilek kasesini yere bırakarak, “Elbette öyleyim. Buraya gelme sebebim bu değil mi zaten?” dedim. Onun duruşunu taklit edip kollarımı kavuşturdum. “Bak, küçüklüğümde beri bale eğitimi alıyorum ve tüm balelerin koreografisini ezbere biliyorum. Profesyonel bir performans sanatçısıyım. Anlaşmamız var, evet—bunu unutmadım,” dedim. “Ne giyeceğimi, nasıl davranacağımı, ne söyleyeceğimi söyleyebilirsin. Ve işleri senin için berbat etmeyeceğime güvenebilirsin. Bunu gelecek sezonda öne çıkan bir dansçı olmak istediğim için değil, bunun senin için ne kadar önemli olduğunu anladığım için yapıyorum. Öyleyse devam et. Ne yapmamı istediğini söyle.”

Çenesi kenetlenmiş. Elleri yumruk olmuş. Burun delikleri genişlemiş. Az önce söylediğim şey nesnel olarak harika, olgun ve bu durumda söyleyebileceğim en az ukala şey olmasına rağmen neden kızgın göründüğünü bilmiyorum. Ama daha da gergin görünüyor.

“İstediğim şey şu, Olivia...” diye sonunda dişlerini sıkarak söylüyor. “İstediğim şey, saçlarını bir balerin gibi topuz yapman. Genç bir Audrey Hepburn gibi giyinmeni ve bana hayran olan, bana saygılı ama aynı zamanda ayakları yere basan ve gerçekçi, hoş bir genç balerin gibi davranmanı istiyorum. George Merrick'i büyülemeni istiyorum. Torununu etkilemeni istiyorum. Genel olarak, onun evindeyken, en iyi davranışlarını sergilemeni istiyorum.”

Yanındaki kanepeye oturup arkaya yaslandı, bacaklarını açtı ve ellerini uyluklarına koydu. “Ama önce, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp bana doğru sürünmeni istiyorum, sonra da bana H veya B türünden rahatlatıcı bir iş yapmanı istiyorum. Kararı sana bırakıyorum. Bu görevi tamamlamak için on dakikan var, sonra ikimiz de toplantıya hazırlanmalıyız.”

Halının üzerine ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm.

"Peki?" diyor. "Bütün bunlar için size güvenebilir miyim?"

"Elbette. Konuşmadan önce bana bir şey sormanızı bekliyordum."

"Mükemmel. Devam edin."

Evet.

Ellerim ve dizlerim üzerinde ona doğru son derece güvenilir bir şekilde sürünmeye başlıyorum.

BÖLÜM 20

JOHN

Meğer Olivia da ben de haklıymışız.

Ya da her ikisi de yanlış.

Rahatlatıcı bir oral seksti. Ve ondan uzak durmalıydım çünkü bu buluşma için hiç de doğru ruh halinde değilim. Kaza yapmadan Chipping Campden'deki Merrick'in evine ulaşmayı başardım ama beş dakika geç kaldık. Ben asla geç kalmam. Hiçbir şeye. Hiçbir zaman. Bu bir felaket.

Arabanın motorunu kapatırken Olivia elimi tutuyor. "Geç kalmamızın benim hatam olduğunu söyleyeceğim."

"Gecikmemizin sebebi sizsiniz."

Yolcu kapısını açarken, "Ağzıma girmen bu kadar uzun sürmesi benim suçum değildi, efendim," diyor berbat bir Eliza Doolittle aksanıyla.

"Buradayken lütfen horoz muhabbetinden kaçınır mısınız?" diye fısıldadım.

"Burada, Cotswolds'da mı, yoksa bu evde mi?" Masum bir şekilde göz kırpmıyor.

"Dünyanın herhangi bir yerinde, halka açık alanlarda."

Dudaklarını büzerek, "Dürüst olmak gerekirse, yapabileceğimi sanmıyorum, hayır," dedi.

"Şunu açıkça belirteyim, Audrey Hepburn'ün 'Roman Holiday'deki' veya 'Sabrina'daki' karakterlerini kastediyordum, 'Dr. Doolittle'ı değil."

"Bahhhaaaaa! Sanırım Dr. Doolittle'ı değil, My Fair Lady'yi kastediyorsunuz, efendim!"

“Neyse.” Arka koltuktan evrak çantamı alıp araba kapılarını kilitliyorum. Sonra bu pastoral, şirin küçük yola şöyle bir göz gezdiriyorum ve burada araba kapılarını kitlemenin kaba ve uygunsuz bir davranış olup olmadığını merak ediyorum. Bu yüzden kapıları açıyorum. Ve sonra tekrar kilitliyorum çünkü burası kiralık bir araba.

Olivia'nın genç Audrey Hepburn gibi giyinme konusunda harika bir iş çıkardığını söylemeliyim. Diğer konuda da harika bir iş çıkardı, ama şu an bunu düşünmeyeceğim. Bana elini uzatırken, bence yapabileceği en zarif şekilde gülümsüyor.

"Bahçesinde olacağını ve bizim de kapıdan geçmemiz gerektiğini söyledi," diye anlattım ona.

Olivia, bu ilginç bilgiyi benimle paylaşmaktan heyecan duyarak, "Audrey Hepburn bale eğitimi almıştı, biliyor musun?" diyor.

"Bu çok güzel, canım."

Burası sanırım bir kır evi sayılır ama oldukça büyük bir ev. Merrick, ruhsatlandırma işinden büyük bir servet kazandı, bu yüzden çok daha lüks bir şey alabilirdi ama burayı terk etmek istememesini anlıyorum. Çok sessiz ve güzel bir yer. Kuşlar cıvıldıyor, arılar vızıldıyor, kelebekler uçuşuyor. Olivia, çitin yanında bir tavşan görünce elimi sıkıp sevinçten zıplıyor.

Bahçe kapısından el ele tutuşarak, her iki tarafı da sık çiçek ve çalı sıralarıyla çevrili çimenli bir yoldan aşağı yürüyoruz. Birlikte bir koridorda yürüdüğümüzün tuhaf bir görüntüsü aklıma geliyor ve Olivia'ya bakıyorum, o da aynı anda bana bakıyor. Yine üzgün görünüyor. Ya da belki de karnı acıkmış.

İleride, büyük bir ağacın gölgesinde, dört sandalyeli bir masanın yanında Merrick'i görüyorum. Güneş şapkası, keten gömlek, uzun haki şort, çorap ve lastik ayakkabı giymiş, bir çalının yapraklarıyla uğraşıyor. Bize el sallamak için döndüğünde, "Hoş geldiniz... Jurassic Park'a" diyeceğini bekliyorum. Dr. Hammond'dan daha genç, ama Merrick bana onu hatırlatıyor.

Olivia'nın elini tutan elimi kaldırıp, "Bay Merrick. Geç kaldığımız için çok üzgünüz," dedim.

Olivia, "Hepsi benim hatam," diye haykırıyor. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

"Trafik inanılmazdı," diye şaka yapıyorum ve sonra da şaka amaçlı bir kahkaha gibi boğulma sesi çıkarıyorum. Bu adamın beni neden bu kadar gerginleştirdiğini ya da neden iyi bir izlenim bırakmaya bu kadar önem

verdiğimi bilmiyorum. Ama veriyorum. “Şaka yapıyorum. Her şey onun suçuydu.”

"Geldiğinize çok sevindim," diyor, ellerini tişörtüne silip yanıma gelerek elimi sıkıyor. "Buraya kadar geldiğiniz için teşekkür ederim, John."

"Memnuniyetle efendim. Zaten bir süreliğine tatile çıkmıştık."

"Ah, evet," diyor, dikkatini Olivia'ya çevirerek.

O reverans yapıyor ve ben yine o talihsiz boğulma sesini çıkarıyorum.

"Bay Merrick, bu benim kız arkadaşım Olivia Montgomery, kendisi Bay Area Ballet Company'de çalışıyor."

Olivia'ya elini uzatır ve tokalaşırlar.

"Sizinle tanışmak çok güzel, efendim. Bu ne kadar güzel bir bahçe. Hepsine kendiniz mi bakıyorsunuz?"

"Evet, öyleyim. Her zaman öyleydim. Beni içine gömdüklerinde bile öyle olmaya devam etmeyi planlıyorum."

Boğulma sesini tekrar çıkarıyorum.

Olivia bana yaklaştı ve sırtımı okşadı. "İyi misin canım?"

"Evet. Ya sen?"

"Evet. Su içmeyi unutan ben değilim," diyor zoraki bir gülümsemeyle.

"Unutmadım canım. Susadığımda nasıl su içeceğimi biliyorum."

Evet. Gerçekten de gerçek bir çift gibi konuşuyoruz. Sanırım uzun süredir evli olan bir çift gibi.

Merrick orada öylece duruyor, gözlerini kısarak bizi inceliyor. Çok garip bir durum. Sonunda, "Evet, endişelenmenize gerek yok John Brandt. Bu küçük numarayı anladım. Çabanızı takdir ediyorum, ama bunun iyi bir uyum olduğunu düşünmüyorum," diyor.

Onun kendisinden ve şirketinden mi yoksa benden ve Olivia'dan mı bahsettiğini anlayamıyorum ve hangisinin daha kötü olacağından da emin değilim. "Zıt kutuplar olabiliriz," diyorum tereddütle, "ama kesinlikle..."

"Umarım gücenmezsin canım," diyor Olivia'ya. "Çok hoş bir kızsın." Bana dönüyor. "Ama beni ne tür dalgın bir profesör sanıyorsun?"

"Sayın?"

"Çok uygun bir durum. Torunumun balerin olmak istediğini öğrendikten kısa bir süre sonra Instagram paylaşımlarınızda birdenbire ortaya çıkan bu yeni balerin kız arkadaşınız..."

George Merrick'in Instagram profilime baktığını öğrenmekten bu kadar memnun olmasaydım keşke, ama gerçekten çok heyecanlıyım.

Her ne kadar—kahretsin.

Bu iyi değil.

“Bu görüşmenin amacı, John, senin karakterini değerlendirmektir,” diye devam ediyor. “Eğer bir şirketin arkasındaki milyardere g venemezsem, o şirkete yatırım yapmayacağımı açıkça belirttiğimi sanıyordum. Sanırım yeterince şey gördüm.”

Haklı. O bir dahi. Onu kandıramayacağımı bilmeliydim. "Haklısın," diye itiraf etmeye başlıyorum.

“Evet.” Olivia sözümü keserek araya girdi. “Birbirimizle konuşurken biraz yapmacık görünmüş olabiliriz, ama bunun sebebi gerçekten de benim bizi geciktirmemdi. Seninle buluşmak konusunda gergindi, bu yüzden onu rahatlatmak için eski usul deri flüt çaldım. şimdi de geç kalmayı sevmediği için bana kızgın. Asla geç kalmaz. Bunu biliyorum çünkü onu tüm hayatım boyunca tanıyorum.”

Merrick hâlâ gözlerini kısarak onu inceliyor, ancak bu açıklamaya kesinlikle açık.

Sanjay'ı arayıp New York'a daha erken bir uçuş ayarlamasını ve yatırımımı kaybetmeyi planlıyorum bile, çünkü Audrey Hepburn' n filmlerinin hiçbirinde "ye olde skin flute" (eski deri flüt) dediğini hatırlamıyorum.

“Evimde kaldığı zamanlarda herkesten önce kalkardı,” diye devam ediyor. “Biliyorsunuz, o kardeşimin en iyi arkadaşıydı hep. Annem kahvaltı hazırlamak için mutfağa inerdi ve onu karanlıkta dizüstü bilgisayarında  dev yaparken bulduğunda çığlık atardı. Hem de Pazar sabahı.”

"Ağabeyinin en iyi arkadaşıymış, öyle mi?" Merrick bana bakarak çenesindeki beyaz sakalları okşadı.

“Evet, Monty en eski ve en iyi arkadaşım. Olivia ile de çok yakın zamanda yeniden bağlantı kurduk. ş phelenmenizi gayet iyi anlıyorum.”

Parmaklarını benimkilerle kenetleyerek bana doğru eğildi.

Bir an duraksadıktan sonra Merrick koluma hafifçe vurdu. "Affedersin. Karım evdeyken bana o kadar çok romantik komedi izletiyor ki, her yerde entrika görüyorum. Sahte ilişkiler de en sevdikleri arasında."

Yüksek sesle rahatlatma nefesi vermemek veya garip bir boğulma sesi çıkarmamak için nefesimi tutmak zorundayım.

"Anlat bakalım!" diyor Olivia, ama biliyorum ki sahte ilişki temalı bir romantik komedinin adını bulmakta zorlanıyor ve aklına hiçbir şey gelmiyor çünkü Baryshnikov hiç böyle bir filmde oynamadı.

Çay, küçük sandviçler ve kaymaklı çörekler ile ev yapımı çilek reçeli eşliğinde oturuyoruz. Merrick'e Londra'daki dikey çiftlikten fotoğraflar göstermek için iPad'imi çıkardığımda, bana bakmadan geçip, "Ahhh, işte orada. Gertrude seni bıraktı, değil mi?" diyor.

Olivia ile birlikte arkamızı döndüğümüzde, Merrick'in torununun pembe bir mayo, tütü ve terlik giymiş halde bize doğru yürüdüğünü gördük. "Evet. Benim için de çörek kaldı mı?"

"Hayır, hepsini yedim," diyor ona takılarak.

"Büyükbaba!"

Ginny, misafirlerimiz John ve Olivia'ya selam söyle.

"Merhaba," diyor. Olivia'yı görünce yüzü aydınlanıyor. "Aa, sen gerçek balerin misin?!"

"Evet, benim! Sizinle tanışmak çok güzel. Bale dersinden mi geldiniz?"

Ginny kaşlarını çatarak başını salladı. "Evet. Ama berbat bir ders. Öğretmen tam bir salak."

"Ginny," diye azarladı Merrick, onun için bir çörek üzerine krema ve reçel sürerken.

"Öyle! Çok kötü biri."

Olivia, "Birkaç tane çok kötü bale öğretmenim oldu," diyor. "Ama yine de onlardan çok şey öğrendim."

Bu küçük kıza ne diyeceğimi bilsem keşke, ama çocuklarla konuşmakta iyi değilim ve muhtemelen yine boğazım düğümlenirdi.

Çörekten kocaman bir ısırık alıp Olivia'ya, "Büyükbabam bana bir bale stüdyosu yaptı, görmek ister misin?!" dedi.

"Çok isterim!" Olivia ayağa kalkıp parmaklarını peçeteyle sildi. "Affedersiniz beyler." Ginny'nin elini tutmak için elini uzatırken bana küçük bir göz kırptı.

Merrick, Olivia'ya, "John'la birlikte bahçede bir gezintiye çıkacağız," dedi. "Torunumun seni fazla oyalamasına izin verme. Bana akşam yemeği hazırlaması gerekiyor."

"Ha ha!" diyor Ginny, Olivia'yı arazinin kenarındaki bir seraya doğru götürürken.

Merrick sandalyesinden kalkarken inledi. "İşte bu yüzden Londra'da yaşamak istemiyorum, Bay Brandt."

"Anladım. Daha önce de söylediğim gibi, sizden ayda sadece bir kez Londra'daki tesisi ziyaret etmenizi rica ediyoruz ve eğer Amsterdam'ı da ziyaret etmek isterseniz minnettar oluruz." Çantamı almak için uzanıyorum.

"Onu orada bırak evlat. Tavşanlar onu çalmaz. Ama o kızın... Onu sakın bırakma. Hayat uzun ve başarı, onu paylaşacak biri olmadan anlamsızdır."

"Onu elimde tutmaya kesinlikle niyetliyim, efendim."

"Güzel, güzel. Bana Oxford'da akıl hocalığı yaptığım genç bir adamı hatırlatıyorsun: Parlak zekâ. Otuz beş yaşında tükenmiş," diyor. "O yolda olan insanlarla çalışarak değerli zamanımı boşa harcamayacağım. Karım olmasaydı ben de o yoldan giderdim." Sebze bahçesine doğru yürürken koluna hafifçe vuruyor. "Her şeyin anahtarı olduğumu düşündüğünü anlıyorum. Eksik parça. Bu arada, o kız sana sanki ayı asmışsın gibi bakıyor. Neden fark etmiyormuş gibi davranıyorsun?"

"Ben..." Buna ne diyeceğimi bilmiyorum. Fark etmemiş gibi davranmıyorum; fark ettiğimi de söyleyemem.

"Bakın, bekar erkeklere veya yalnız insanlara karşı hiçbir şeyim yok, yanlış anlamayın. Ama iyi bir kadına aşık olan, ona iyi davranan bir kadına aşık olan bir erkek, uzun vadede daha iyi kararlar alma eğilimindedir."

"Aslında girişimim fikri Olivia'dan geldi," diyorum.

"Öyle mi? Bana daha fazla bilgi verin."

BÖLÜM 21

OLIVIA

"Elinde çörek olmadan kol pozisyonunu tekrar denesen nasıl olur?" diye nazikçe öneriyorum.

Bu kız, Ginny, çok sevimli. On bir yaşında ve tam bir İngiliz ateşli kızı. Çöreğinin son lokmasını bitiriyor. Yüzünün yarısı çilek reçeli ve kremayla kaplı ama kollarını dördüncü pozisyona doğru getirmeye kararlı. Parmaklarını mayosuna siliyor ve bir kolunu yukarı, diğerini yana doğru kaldırıyor.

Dirseklerine ve ellerine küçük bir düzeltme yapıyorum. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Yansımasına bakıyor. "Biraz tuhaf geliyor."

"Evet, ilk başta öyle olacak. Kol ve ayak pozisyonlarının hiçbirisi doğal değil, ama doğru formu yakaladığınızda bunu anlıyorsunuz ve harika görünüyor."

Kollarını yanlarına sarkıtıp kamburlaştı. "Gerçekten çok zor."

"Biliyorum. Bu yüzden pratik yapmalıyız. Her zaman ve sonsuza dek. Hepimiz yapmalıyız."

"Bu yıl Fındıkkıran balesinde yer almayı çok istiyorum çünkü çok güzel, ama bale derslerini inanılmaz sıkıcı buluyorum."

"Sence bunun sebebi ne?"

Başını yana çevirip ellerini havaya kaldırdı. "Ne kadar çok kural! Buna nasıl dayanabiliyorsun?"

"Ah, kuralları çok seviyorum. Kurallar belki de en sevdiğim kısım."

Ginny yüzünü buruşturarak bana baktı. "Bu delilik."

“Hayatımda bale ve tüm kurallar olmasaydı, delilik hissederdim sanırım.” Ayakkabılarımı çıkarıp bale barına giderek temel bale ısınma hareketleri yapıyorum. “Biliyorsun, oldukça duygusal bir çocuktum. Bale, tüm duygularımı içine koyabileceğim güzel bir kap gibiydi. Üzüntü, öfke veya korkuyla, hatta tüm güzel duygularla ne yapacağımı bilemediğimde, onları harekete geçirebiliyordum. Yapı her şeyi tutuyor, bu yüzden beni bunaltmıyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

"HAYIR."

Tendu hareketini yaparken iç çekerek şöyle diyorum: "Sanki... bale kuralları, zihnim nereye gideceğini bilemediğinde vücudumu nereye koyacağımı söylüyor. Hayatın bir kullanım kılavuzu yok. Duyguların ya da diğer insanların da yok. Ama ben her zaman kollarımı, bacaklarımı ve ayaklarımı nasıl kullanacağımı tam olarak biliyorum."

Ona şöyle bir baktım ve sanırım anlamaya başlıyor.

“Çoğu zaman, duyguların bir anlamı yok. Değil mi? Bir dakika birine veya bir şeye karşı bir şekilde hissettiğinizi düşünürsünüz, sonraki dakika ise tam tersini hissedersiniz. Birini sevebilir ve aynı anda ona çok kızabilirsiniz. Bir şeyi isteyebilir ve ondan dehşete düşebilirsiniz. Kaotik olabilir,” diyorum. “Ve duygular size yalan söyler. Sadece bir şeye kapılmışken size aşık olduğunuzu söylerler. Dağılıp giderken size iyi olduğunuzu söylerler. Ama teknik yalan söylemez. Ya fouetté yapabilirsiniz ya da yapamazsınız. Ya pozisyonlarınız temizdir ya da değildir. Bunda bir dürüstlük var. Netlik. Merak etmeme, tahmin etmeme veya umut etmeme gerek yok. Sadece uygulamam gerekiyor. Ve bir parçanın koreografisini öğrendiğinizde – çok rahatlatıcı oluyor. Her şeyin bir sırası var. Bunu yaparsınız, sonra şunu yaparsınız, sonra herkes bunu yapar ve bu çok güzel!” Ona bakıyorum. “Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

"Bana kocanızdan bahseder misiniz?" diyor.

"O benim kocam değil. O benim erkek arkadaşım."

Bunu daha önce sesli olarak söyledim mi? Garip. Söylemek garip. Yapabiliyorum ama söylemek... garip.

"Çok yakışıklı."

“Biliyorum. Bu yüzden birçok şeye göz yumdum,” diyorum. “Bu bir sorun.”

"Onun senin popona dokunmasına izin veriyor musun?"

“Ne tür şeyler?”

"Onun penisini oraya sokmasına izin veriyor musun?"

"Henüz değil. Önce gerçekten güzel bir nişan yüzüğüne ihtiyacım var."
"Şey," diyor George Merrick, seranın açık kapısından. John'a dönerek,
"İlgilenirsen Cheltenham'da çok güzel bir kuyumcu dükkanı var," diyor.

John, kır evine dönüş yolculuğunun on iki dakikası boyunca benimle hiç konuşmadı.

Arabayı park ederken, yolcu kapısını benim için açarken veya evin kapısını açarken bana bakmıyor.

O huysuz ve somurtkan, Merrick'le olan ilişkimizi mahvettiğim için beni suçluyor ve bana kızdığı için ona çok kızıyorum, ama en çok da kendimi berbat hissediyorum çünkü ona yardım edebilmek çok güzel bir duyguydu. Ve gerçekten de mahvettim. Yanlış türde oral seks yaptım, kötü bir iş çıkardım.

Şaka bile yapamıyorum, çünkü komik gelmiyor.

Spor çantamı bulup, en yakın banyoya doğru hışımla gidip ısınma kıyafetlerimi giyiyorum. Bu duyguları bale kutuma koyacağım. Kapıyı açıp yemek odasına doğru hışımla gidiyorum, yemek masasından yüksek sırtlı bir sandalye çekip onu geçici bir bale barı olarak kullanıyorum. Bale kondisyon egzersizlerime başlıyorum ve rond de jambe sekansına geldiğimde kendimi kontrol altında hissediyorum.

Yemek odasının hemen dışındaki koridorda bir telefonun titreştiğini duyduğumda, John'un orada beni izlediğini biliyorum. Telefonun hoparlöründen Merrick'in sesini duymadan önce bile, John'un ne kadar hızlı cevap verdiğinden onun olduğunu anlıyorum.

Merrick'in "İlgileniyorum," dediğini duyuyorum. "Londra'daki tesisten çektiğiniz fotoğrafları bana e-posta ile gönderin. Yarın sabah saat onda geri gelin. Daha detaylı görüşürüz."

"Evet efendim. Onları hemen göndereceğim, sabah görüşürüz. Teşekkür ederim."

Rond de jambe en l'air sekansına devam ediyorum.

Johnny elinde telefonuyla odaya ağır adımlarla girdi. Benden bir buçuk metre uzakta durdu ve "İlgileniyor," dedi.

Ona bakmadan, "Duydum," diyorum.

"Daha önce sinirlendiğim için bana kızgın mısın?"

"Öyleydim, ama atlattım."

Başını salladı. "Kızdığım için özür dilerim. Sana kızmamıştım."

"Hım." Kollarımı öne doğru uzatıp arkaya doğru daire çizerek grande rond de jambe hareketini yapıyorum.

Bacaklarıma baktığını hissedebiliyorum. Şu anda hem kendi bedenim hem de onun bedeni üzerinde tam bir kontrol sahibi olduğumu hissediyorum. Bu doğru geliyor.

"Size akşam yemeği hazırlayabilir miyim?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Sen yapabilir misin?"

"Merrick'e e-posta göndereceğim, sonra buzdolabından bir şeyler ısıtacağım. Ve sonra da yolculuğumuzun geri kalanında seni mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacağım." Telefonunun kenarını bacağının yanına vuruyor. "Tamam mı?"

"Tamam aşkım."

San Francisco'ya döndükten sonra beni mutlu etmeyi planlayıp planlamadığını sormuyorum, çünkü az önce yaptığım tüm hareketleri diğer tarafta da yapmam gerekiyor.

Çünkü bu yazın diğer tarafında beni bekleyenlerle yüzleşmeye hazır değilim.

BÖLÜM 22

JOHN

Olivia, sekiz saatlik uçuşun ilk yarısında, uçağa bindiğimizden beri sessizdi ve muhtemelen bana kızgındı. Aslında bütün gün böyleydi. Bu sefer neye kızgın olduğundan emin değilim. Ya da hâlâ neye kızgın olduğundan. Aslında bu doğru değil. Bana kızgın olduğunu biliyorum. Benimle ilgili. Ben olduğum için.

O, yüzde sekiz oranında karanlık madde—ölçülemez, bilinemez. Büyürken, ne zaman aniden bana sırtını dönse ondan uzaklaşabildiğimi hatırlıyorum. Beynimin "Şimdi neden bana kızgın?!" diye bağırın kısmının sesini kolayca kısabiliyordum. Ama bu soru, uçağın motorundan daha yüksek sesle kafamda yankılanmaya devam ediyor.

Uykuya dalıp uyanıyorum, uyanırken sadece Olivia'yı düşünüyorum. Seks beklediğimden daha iyi. Beklediğim gibi, başkalarıyla olan seksten daha iyi. Daha önce yaşadığım her şeyden daha iyi ve... daha fazlası. Bunu rahatsız edici buluyorum. Henüz ona tamamen takıntılı değilim. Sanmıyorum. Öyle miyim? Geri dönüşü olmayan bir nokta var ve henüz o noktaya ulaştığıma inanmıyorum. O, cüretkar seksiliğin ve seksi cüretkarlığın kara deliği, ama fark etmeye başlıyorum ki bu boşluk benim içimde.

Bunu ancak George Merrick'in dün ya da bu sabah bana açıkça söylemesiyle fark ediyorum. Artık nerede olduğumu bilmiyorum. Bu kadınla olan ilişkim dışında zaman veya mekan kavramım yok. Onun çekim gücüne karşı koymak, bu uçağı havada tutmak için gereken yakıt ve çabayla aynı miktarda çaba gerektiriyor.

Merrick'in asıl vurgulamak istediği de buydu. İlk başta, kurucuların karakterinden ziyade benim karakterimle neden bu kadar ilgilendiğinden emin değildim. Ama sonra kök sistemleri hakkında bilgi sahibi olduğunu fark ettim. Ana yatırımcı olarak, fonlamayı ve yönetim kurulunu kontrol ediyorum. Kurucuları her zaman kovabilirim ve onlar bana hesap vermek zorundalar. Çok zeki biri ve beni yargılıyor olsa bile, onunla geçirdiğim zamana minnettarım.

Tam saat 10:00'da, vaktinde ama yine de yorgun bir şekilde bahçesine vardım. Bu kadar yorgun olmaya alışkın değilim. Aşıksam, sınırsız enerjim olmalı değil mi?

Yorgun göründüğümü söyledi ve ben de kız arkadaşımın bir kara delik olduğunu söyledim. Bunu sevgi dolu bir şekilde söylemiştim. Bana baktı, başını salladı, bir makas uzattı ve solmuş çiçeklerin uçlarını kesmemi söyledi. Ne yapmam gerektiğini gösterdi ve yakındaki çalıları budarken beni yalnız bıraktı. Çok basit bir şeydi ama büyürken babamın bana bir şeyi nasıl yapacağımı gösterip sonra da bana güvendiği hiçbir zaman olmadığını çok iyi biliyordum.

Merrick, dikkati budamaya odaklanmış bir şekilde, "Dikey çiftliklerde bitkilerin çoğunu neyin öldürdüğünü biliyor musun?" diye sordu.

"Enerji maliyetleri," diye gayet ciddi bir şekilde yanıtladım.

"Bunun dışında," dedi. Gülümsediğini duyabiliyordum ve çok gurur duydum. "Işık eksikliği var. Her şeye sahip olsalar bile –su, besin maddeleri, mükemmel sıcaklık– ışık olmadan büyümmezler. Var olurlar ama büyümmezler." Bir avuç sapı el arabasına atmak için durakladı. "Her şeyi optimize ettiniz, ama karanlıkta büyüdünüz."

Ah. Bunun benimle ilgili olduğunu fark ettim. "Ve Olivia ışık mı?"

"Onu içeri almalısın, sevgili oğlum."

"Bu o kadar basit değil."

"Hayır. Ama bu temel bir konu. Temel prensipleri göz ardı ederek optimizasyon yapamazsınız."

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum, ama hiçbir şey söylemedim.

"Kim olduğunu görüyorum, John Brandt," diye devam etti. "Seni tanıyorum çünkü ben de senin gibiydim. Kızın her şeyi içine çeken, her şeyi çarpıtan bir kara delik olduğunu düşünüyorsun. Ama tam tersini düşünüyorsun. Gerçek boşluk senin içinde. İçinde duygusal bir boşluk var ve bunu iş, optimizasyon ve başarıyla dolduruyorsun. Hayatının işi

olduğunu düşündüğün şey bu. Ama gerçek hayatının işi, o boşluğu sevgiyle doldurmaktır.”

Bu zeki adamın gaz çıkardığını duydum. Gaz tamamen geçene kadar bekledi, ikimiz de bunu fark etmedik bile, sonra da hiçbir şey olmamış gibi devam etti.

“Evet, ben de senin gibiydim. Köklerim sıkışmıştı. Aynı optimize edilmiş, küçük saksıda. Aynı döngüleri tekrarlayıp duruyordum, kendi mükemmel sistemime hapsolmuştum. Ta ki eşim her şeyi alt üst edene kadar.” Bir şeyi kökünden çekip çıkardı, beni ürküttü. “Beni nakil yapmaya zorladı. Kendi kendime koyduğum kısıtlamalardan kurtulmaya. Rahatsız ediciydi. Hatta korkutucuydu, çünkü ölüyor gibi hissediyordum. Ama bu, olduğumdan daha büyük ve daha iyi bir şeye dönüşebilmemin tek yoluydu.”

Tam olarak ne demek istediğini anlıyorum, ama... çok fazla metafor kullanıyor. Aşık olmanın ne kadar korkutucu olduğunu anlatmak için.

Yine de, ne yapmam gerekiyor ki? Uçağı havada tutmamalı mıyım? Bu uçakta tek başıma değilim. Çalışanlarım var. Çalışanlarımın da aileleri var. Ben de çalışanları ve aileleri olan insanlara ve şirketlere yatırım yaptım.

İnsanlar, emek verdikleri her şeyi kaybetmeden böyle uzun süreli ilişkileri nasıl sürdürebiliyorlar? Belki de sürdüremiyorlar. Belki de bir seçim yapmak zorunda kalacağım. Dünyadaki açlık sorununu çözüp Olivia ile olan etkileşimlerimi mi sınırlayacağım? Yoksa Olivia'yı sevmek ve onunla sevişmek için dünyayı daha iyi bir yer haline getirme hedeflerimi ve standartlarımı mı düşüreceğim? Bunu düşünmek bile beni huzursuz ediyor. Olivia etraftayken ondan başka bir şey düşünmek imkansız.

Gerçekten de durum bu kadar siyah beyaz mı?

Belki de değil.

Belki de içeriye biraz ışık girmesini sağlamalı ve daha büyük bir saksı almalıyım.

Hâlâ beni görmezden geliyor ama uyumadığını anlayabiliyorum. Uçağın ortasındayız, birinci sınıfta. Sanjay'ın JFK'ye bu havayoluyla bilet rezervasyonu yapmasını sağladım, böylece sadece kolçaklar, dar bir yan masa ve yükseltip alçaltılabilen bir bölme ile ayrılmış olacağız. Olivia'nın duygusal bölmesi hâlâ açık olsa da, ben bölmeyi indirilmiş halde tuttum.

Sessiz bir uçuştı. Gürültülü çocuklar yoktu. Önümüzde tatlı bir genç çift, yanımızda da ayrı ayrı oturan sevimli yaşlı bir çift vardı. Uçağa binmeden on dakika önce telefonumu bir kenara koydum ve tüm dikkatimi Olivia'ya verdim. Ona, uçağın hangi tarafında olmak istediğini ve uçuş

sırasında şampanya içmek istediğinden emin olup olmadığını sormaktan başka bir şey söylemedim. Susuzluğa neden olduğunu hatırlattım. Ama içmesini engellemedim. Yargılayıcı değildim. Şampanyasını yudumlarken kulaklıklarını taktı. Müziği o kadar yüksek sesle açtı ki Nine Inch Nails olduğunu duyabiliyordum. Saygı duyuyorum. Ona, halka açık yerlerde olmadığımız zamanlarda kaşlarını çatmakta özgür olduğunu söyledim, ama en ufak bir mutsuzluğunu görmeye dayanamıyorum. Bu sadece bir rahatsızlık değil. Güzel yüzeyinin altında bir tür acı gizleniyor.

Kendimi ikna etmeden önce, çantamdan bir kalem ve defter çıkarıp bir kağıt parçası koparıyorum. En düzgün el yazımla şunları karalıyorum:

**MERHABA. NOT. SENDEN HOŞLANIYORUM. NOT 2: SENDEN
ÇOK HOŞLANIYORUM. NOT 3: SENİ NASIL DAHA MUTLU
EDEBİLİRİM?**

Onu kabaca kalbe benzeyen bir şekle katladıktan sonra, kalemle birlikte bölmenin onun tarafına bırakıyorum ve yan sehpaye düşmelerine dikkat ediyorum.

Ona bakışlarını izliyorum. Güzel yüzündeki hafif gülümsemeyi görünce içim ısınıyor. Ama şimdi notu açıp okuyunca tekrar üzgün görünüyor. Kalem alıp bir şeyler yazıyor, kağıdı tekrar katlıyor ve kalem ve kağıdı ayırıcının üzerine tutuyor, böylece ben onları ondan alabiliyorum.

Bu kadar gergin olmam hiç de hoş değil.

Ve onun yazdıklarını okurken ne kadar heyecanlandığımı anlatmak gerçekten zor:

*Merhaba. Not: Ben de seni çok seviyorum. Not 2:
Sanırım sadece susuz kaldım. Not 3: Seni bu kadar
seveceğimi beklemiyordum. Garip ve korkutucu. Hepsi bu.*

Bunu çerçeveletip ona evlilik yıld dönümü hediyesi olarak vereceğim.

Evli ya da nişanlı olmadığımızı hatırlamadan önce ilk düşüncem buydu.

Emniyet kemerini çözdü, böylece vücudunu bana doğru çevirip, ben kağıdın diğer tarafına yazarken bölmenin üzerinden bana bakabilecek.

NE DEMEK İSTEDİĞİNİ ANLIYORUM. UMARIM ALIŞIRIZ. BEN SANA ALIŞABILIRIM... NOT. YARIN SABAH KADAR ALKOL YOK, TAMAM MI? UZUN UÇUŞLAR ALKOL OLMADAN BİLE VÜCUDU ZORLUYOR. VE BU YOLCULUKTA VÜCUDUNU ZORLAYAN TEK KİŞİ BEN OLMAK İSTİYORUM.

Güzel yüzünde saf bir memnuniyet beliriyor, uzanıp kağıdı elimden alıyor ve çantasına koyuyor. Sonra elimi tutabilmem için bölmenin üzerinden uzanıyor. Rahat değil ama hostes gelip başka bir şey içmek isteyip istemediğini sorana kadar böyle kalıyoruz. Olivia su istediğinde, elini bırakmadan önce sıkıca tutuyorum.

Kiraladığım arabanın arka koltuğunda otururken Olivia, "Peki, burada olduğumuz süre boyunca New York tarzı bir şey yapacak mıyız?" diye sordu.

"Buna kesinlikle inanabilirsiniz. Bir New York dakikası için."

"Ooooh. Çok güzel. İnce hamur, geniş dilim." Yaklaşıp, "Beni ikiye katlayıp yiyip bitirmeni sabırsızlıkla bekliyorum," dedi.

Dilimi yutmak üzereydim ve boğuluyordum neredeyse. Neyse ki boğularak ölmedim, çünkü ince hamurlu, geniş dilimli seksin ne olduğunu gerçekten öğrenmek istiyorum ve bu kadını kesinlikle katlayıp yutmak istiyorum. "Konuyla ilgisi yok ama uçuş sırasında Louisa'ya Körfez Bölgesi'ne döndüğümüzde onunla görüşmek istediğimi bildirmek için e-posta gönderdim. Başka bir bağış hakkında konuşmak için. Paylaştığımız fotoğrafları gördüğünü söyledi. Birlikte çok tatlı göründüğümüzü düşünüyor."

Olivia burnunu kırıştırdı. "Gerçekten mi? Gerçekten 'şirin' kelimesini mi kullandı?"

"Evet, yaptı."

Bu kızın gülümsemesi nadiren bu kadar parlak olur, ama olduğunda içimden şarkı söylemek geliyor. Asla şarkı söylemeye başlamam—ya da herhangi bir şeye birden başlamam—ama böyle hissedebildiğimi bilmek güzel. Bazen.

"Teşekkür ederim," diyor. "Bu harika."

"Benim için zevkti."

Birdenbire tekrar ciddileşti. Ama bu uzun sürmedi. "Şunu söylemek istiyorum ki, eğer her şey sadece yeteneğe göre değerlendirilseydi, eminim

ki çoktan öne çıkmış olurdum."

"Hiç şüphem yok. Eğer güzelliğe göre değerlendirilseydi, çoktan baş balerin olurdunuz."

Olivia kıkırdadı ve gözlerini devirdi. Sanırım onu daha önce hiç güldürmeyi başaramamıştım.

"Seni tekrar sahnede görmeyi dört gözle bekliyorum."

Gözlerini kırıştırdı. "Yine mi?"

"Yani..." diyebilirdim ona. Neden söylemeyeyim ki? "Yani, Cleveland'daki o resitale gittim."

"Doğru. Sadece..."

"Ne?"

"Gerçekten de profesyonel dansçı olmam gerektiğini düşünmedin, değil mi?"

"Yanılmışım." Bu üç kelimeyi hayatımda ilk kez yüksek sesle söyledim ve gerçekten de öyle demek istiyorum.

Sözlerim karşısında o da benden daha şaşkına döndü. Alt dudağı titredi ama içime işleyen, kalbimi kavrayan ve sonra sessizce "Teşekkür ederim, Johnny" dediğinde kalbimi göğsümden söküp alan küçük bir gülümsemeyle bunu gizlemeyi başardı.

Parmaklarım dudaklarına dokunmak için uzanıyor. Nedenini bile bilmiyorum, ta ki onları öpene kadar. Sanırım parmaklarım onu beynimden çok daha iyi anlıyor. Yüzünü ellerimle kavıyorum. Gözleri yaşlı. Anlamıyorum. "Ne?"

"Şu anda oyunculuk mu yapıyorsunuz?"

"Ne? Hayır." Neden bana bunu sordu ki? "Hayır."

Emniyet kemerini çözüyor ve bana doğru eğilip öpüyor, neredeyse telaşlı bir şekilde, sanki bir veda öpücüğüymüş gibi, sanki bir daha asla birbirimizi göremeyecekmişiz gibi.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. "Hey. Hey. İyi misin?"

Olivia başını salladı, beni bir kez daha öptü ve sonra koltuğuna geri yaslanıp pencereden dışarı baktı.

Nefes alamıyorum. Midem bulanıyor. Bir daha asla böyle öpülmek istemiyorum, sanki son kezmiş gibi. Az önce ne olduğunu anlamıyorum. Son birkaç gün benim için duygu fırtınası gibiydi. Ben lunapark trenlerine veya duygulara alışkın değilim.

Sanjay'e mesaj atarak ve bazı e-postalara cevap vererek kendimi sakinleştiriyorum.

Nabzım normale döndüğünde, ona daireme vardığımızda ne yapmak istediğini soruyorum.

"Paket yemek sipariş etmek, yatakta yemek ve seninle birlikte saçma filmler izlemek istiyorum. Uyuyana kadar senin kıvranmanı izlemek istiyorum."

"Benim kıvranacağımı nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

Gülüyor. Acaba beni sandığımdan daha iyi tanıyor olabilir mi?

Haklı.

Çok huzursuzum.

Köşedeki restorandan menüdeki hemen hemen her şeyi sipariş ediyoruz ve o da bana Hot Tub Time Machine 2'yi izletiyor. İlkini aslında beğenmiştim ama devam filmi beni çok sinirlendiriyor. Sadece zaman yolculuğu olayını mantıklı hale getirmeye bile çalışmadıkları için değil, çünkü John Cusack nerede Allah aşkına?

Ama en çok da onun kolu etrafımda olduğu ve bir eli de karın kaslarımın üzerinde durduğu için kıvranıyorum. Bu gece seks yapmayacağıma kendime söz verdim çünkü yarın seks sonrası baş ağrısı çekmeyi göze alamayız. Midtown'da potansiyel bir yatırımı incelemenden önce üç önemli toplantım var, ardından yarın akşam fotoğraf çektirmemiz gereken gala etkinliğimiz var.

O, yataktan bulaşıkları toplarken ve pijamasını çıkarıp yanıma, tamamen çıplak bir şekilde yorganın altına girerken, bir yandan da bana sırtını dönüp boğuk sesiyle ve "Cinsellikten uzak durma konusunda sana bol şans, dostum" dercesine "İyi geceler" derken, kendime sürekli bunu söylüyorum.

Sonra bir şişe su içiyorum, çift doz C vitamini alıyorum ve onunla New York tarzı seks yapıyorum—1970'lerdeki Times Meydanı gibi ateşli ve kirli —çünkü o burada ve ben buradayım, ve ben bir inek olabilirim ama aptal değilim, ve ona karşı koymak için bir zamanlar sahip olduğum güç veya kararlılık Atlantik'in ötesinde bir yerlerde kayboldu.

Bunun beni ne kadar korkuttuğuna inanamıyorum, ama boş ver.

Ben bir dâhiyim.

Bunu halledeceğim.

BÖLÜM 23

OLIVIA

CALLIE

Merhaba! Umarım harika bir gezi geçiriyorsunuzdur!

John'un Gracia'dan dairemizi tekrar temizlemesini istediğini biliyor muydunuz?

O şu anda burada.

Onu seviyorum. 😊

Ayrıca, eğer John'dan ayrılırsan seni nefis salatalık, limon, karpuz ve kaynak suyu karışımıyla işkenceye maruz bırakacağım.

Eğer aranızdaki işler yolunda gitmese bile Gracia'yı işe alabilirsek, sorun değil!

BEN

Bugün Gracia'nın buzlu kahvesinden ne kadar içtiniz?

CALLIE

Bana şimdiden iki porsiyon hazırladı bile! Beynim ve iç organlarım donmuş durumda ve onu çok seviyorum. 😊

Peki sen nasılsın?!

Şu an Tribeca'daki milyarder sahte erkek arkadaşımın lüks spa banyosunda, devasa bir küvette keyif yapıyorum, işte böyleyim! Bu bir jakuzili küvet ve jetleri yeni kapattım. Daha önce küvetin kenarına tutundum, ayaklarımı jetlerden birinin iki yanına koydum ve içimdeki en kadınsı kısma özel bir hidromasaj yaptım.

John bütün gün toplantılara katılıyor. Ben ise spor yapıyorum, yüzüyorum, mahallede dolaşıyorum ve vlog çekiyorum. Hayatımda ilk defa bu kadar rahat bir hayat yaşıyorum ve bundan nefret etmiyorum. Ve bundan nefret etmememin ne anlama geldiğiyle de ilgilenmeyeceğim. Şimdi durgunlaşmış bu suda uzanırken, New York'a geldiğimden beri cevaplamaya vakit bulamadığım tüm mesajlara cevap verirken, dünyanın derdini umursamıyorum.

Callie'ye bembeyaz mermerden yapılmış tertemiz mutfakımın fotoğrafını gönderiyorum, ardından Milo'dan gelen mesajı açıyorum.

MILO

Dün gece kiminle yattığıma bakın!

Ekli fotoğrafta, John'un yüzünün çıktısını yapıştırdığı bir vücut yastığı görülüyor.

Bunun karşılığında pasif agresif bir başparmak yukarı işareti emoji alıyor.

Sevgili annemden bir mesaj geldi, Cleveland'dayken onlarla kalmak isteyip istemediğimi soruyor.

ANNE

En azından akşam yemeğine uğrayın! Johnny, babamı ve beni yardım toplama etkinliğine davet etti ve onu desteklemeyi çok isterdik, ama sanırım yavru köpeği bir saatten fazla yalnız bırakmamalıyım! Ayrıca, babanıza sadece çocuklarının düğünlerine katıldığımızda tekrar şık takım elbisesini giymesi gerekeceğine söz verdim.

Mesaj alındı, anne. Mesaj alındı.

BEN

Johnny'ye soracağım! Daha fazla köpek yavrusu fotoğrafı gönder!

Kardeşimle olan mesajlaşmamı açtığımda, Londra'ya gittiğimizden beri ona hiç yazmadığımı fark ettim.

BEN

Anne ve babamızın biz evden ayrılana kadar köpek yavrusu almamış olmalarına sevindik mi, kıskandık mı yoksa biraz da kırgın mıyız?

Çok garip bir şekilde hemen cevap veriyor.

NATHAN

Üçü de olabilir. Benim için kesinlikle üçü de. Ama çok tatlı.

BEN

Başka kim çok tatlı biliyor musun? En yakın arkadaşın. Onu bütün hayatım boyunca nerede sakladın?

NATHAN

Emoji yanıtını görünce telefonumu neredeyse suya düşürüyordum. Aman Tanrım. Kardeşim aşık olmuş. Kız arkadaşına aşık olmuş. Nathan, Batı Yakası'ndan bile daha çok emojilerden nefret ederdi. Hatırladığım kadarıyla, mesajlarda veya e-postalarda emoji varsa cevap vermeyi reddederdi. Katie mutlaka emoji kullanıyordur. Şimdi de kardeşim kullanıyor. Şaşırmış kedi emojisi kadar şaşırdım. Eğer Nathan aşık olup değişebiliyorsa, belki John da değişebilir. Peki bu beni neden bu kadar endişelendiriyor?

NATHAN

Göz devirme emoji bekledim ama gelmedi. Senin adına çok mutluyum. Katie ile tanışmanı sabırsızlıkla bekliyorum.

BEN

Onunla tanışmak için çok heyecanlıyım!!!! 🐱🥰❤️

NATHAN

Bu tamamen samimiyetsizdi ve bu yüzden emojilerden nefret ediyorum.

BEN

Aman Tanrım, bundan daha saf olamazdım! Seni iğrenç, sinir bozucu ve aptal bulmayan bir kadınla tanışacağım için çok heyecanlıyım.

NATHAN

ICC

Nedense, John'la ailemin yanında olmak düşüncesi beni tedirgin ediyor. Johnny, Cleveland'a vardığımızda bu düzenlemenin gerçekmiş gibi hissettirebileceğini söylemişti. Ama ailemin bunun gerçek olmadığını anlayacağından ve o zamana kadar ikimizin de gerçekmiş gibi

davranmaktan yorulacağımızdan endişeleniyorum. Ya da belki de gerçek ve ikimiz de gerçek değilmiş gibi davranıyoruz? Ya da birimiz mi öyle davranıyor? Kim olduğundan emin değilim.

Başım dönmeden önce kadınlık bölgelerime tekrar hidromasaj yaptırmam gerekebilir.

Tam telefonumu bırakıp tekrar jetleri çalıştırmak üzereyken, Julian'ın Instagram'dan bana bir mesaj gönderdiğine dair bir bildirim aldım.

JULIAN

Görüşmek için müsaitim. Lütfen programınızı bildirin.

Ondan saklanabilirmişim gibi kendimi suyun daha derinlerine indiriyorum. Instagram paylaşımımı gördüğünü anlamam bir dakika sürüyor. John'un "muhteşem" diye tanımladığı bu bina aslında lüks bir kule ve mimari bir dönüm noktası. Dışında büyük, yuvarlak, aynalı paslanmaz çelik bir heykel var ve bir yabancından telefonumu tutmasını rica edip önünde dans ederken video çektim. Daha sonra bir vlog haline getireceğim, ama Instagram'da zaten bir fotoğrafını paylaştım. Ve hesabımda konum damgası olduğunu unutmuşum.

Hayatımda ilk defa Julian'ı görmeye hiç niyetim yok.

Eğer son paylaşımlarımı gördüyse, John'la birlikte olduğumu biliyordur elbette.

Yoksa bu ilişkinin gerçek olmadığı herkes için bu kadar açık mı?

Kafam çok karışık.

Sanırım beynimin vücuduma ayak uydurması zor. John Brandt, yumruk atmak istediğim kardeşimin sinir bozucu arkadaşından, bazen hâlâ yumruk atmak istesem de birlikte yatıp kalkmaktan keyif aldığım kişiye dönüştü. Vücudum, onun açgözlü ağzını ilk kez üzerimde hissettiğimden beri bunu kabullendi. Bu gerçek hissettiriyor. Bu yüzden gerçek. Ama kafamdaki mantık sesi, elini beline koymuş, parmağını sallayarak bana şöyle diyor: Kızım. Onunla bir ay bile geçirmedin. Biraz sakinleşmen gerek. Sonra sakin, sessiz bir iç ses bana Johnny'yi bir haftadan çok daha uzun süredir tanıdığımı hatırlatıyor.

Tıpkı on yıl önce bale dersinde fouetté dönüşlerini öğrenirken yaşadığım gibiydi; bu tekrarlanan piruetlerle sonsuza dek mücadele ettim, sanki hiç bitmeyecekmiş gibiydi. Bana zor geliyorlardı ve beni korkutuyorlardı, yapmaktan nefret ediyordum. Sonra birdenbire, mükemmel

bir şekilde yapmaya başladım ve en sevdiğim hareket oldu. Johnny ile başa çıkmanın sırrı bu mu acaba? Bol bol pratik mi?

Sonuçta ben bir balerinim. Kim olduğumu unuttum. Başta bunu kabul ederkenki niyetimi unuttum. Bu adamla seks yapacağım ve sadece kız arkadaşımı gibi davranmam gerekecek! Bu benim için tam anlamıyla ideal bir durum.

Duygusal atılımımı daha samimi bir hidromasaj terapisiyle kutladıktan sonra, gala etkinliği için hazırlanmak üzere bir saatimi ayırıyorum. Iris'in bana aldığı kraliyet mavisi gece elbisesini giyiyorum. Birkaç yıl önce ikinci el olarak aldığım ve sadece bir kez giydiğim açık pembe Louboutin açık burunlu stiletto topuklu ayakkabılarımı da yanıma aldım. Saçlarımı genellikle dağınık veya sıkı bir topuz şeklinde ya da doğal dalgalı olarak açık bırakırım. Bu gece, saçlarımı düzleştiriciyle düzleştireceğim. Cildimin her yerine nemlendirici sürüyorum ve rujumu ruj fırçasıyla uyguluyorum. Hatta Manhattan'da olduğum için kirpik uzatma bile yaptırıyorum. Orada John'u temsil edeceğim, o da yeni vakfını temsil edecek ve kırmızı halıda bazı etkinlikler olacak.

Ayrıca, John'un beni görür görmez sürekli ereksiyon halinde olmasını istiyorum; bu çok mu yanlış?

Telefonum çaldı ve Callie veya Milo'dan bir mesaj bekliyordum, ama Julian'dan gelmişti.

JULIAN

Merhaba sevgilim, neredesin? Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Bana daha önce hiç "bebeğim" diye seslenmedi. Hiçbir zaman. Yazıyorum:

Merhaba! Bir arkadaşımın şehirdeyim ve çok yoğun bir programımız var. Bu sefer sizi göremeyeceğim için üzgünüm!

Flörtöz olmadan samimi, doğrudan ve yanlış anlaşılmaya veya tartışmaya yer bırakmayan bir mesaj. Gönder!

Hemen yanıt.

JULIAN

Harika. Bu akşam bir şeyler içmek için vaktin olursa bana haber ver.

Bir. Hayır.

Cevap vermiyorum çünkü John her an geri dönecek ve ayrıca... iğrenç. Herkesin onu neden bir pislik olarak gördüğünü anlamaya başlıyorum.

Banyo kapısını açtığımda neredeyse çılgılık attım çünkü John yatak odasıındaydı ve geri döndüğünden haberim yoktu. Zaten smokini giymişti bile. Dolap kapağını kapatıp arkasını döndü. Ben de takma kirpiklerim ve şimdiye kadar sahip olduğum en pahalı elbise ve ayakkabılarla olabildiğince rahat görünmeye çalışarak kapı çerçevesine yaslandım.

Erkek smokini içinde o kadar yakışıklı ki, nefes almayı ve dik durmayı bile unutuyorum. Sanki omurgam erimiş gibi. Sekiz yaşımdan beri midemde kelekler uçuşmadığını hissetmemiştim ve bunlar hep baleyle ilgiliydi. Destek almak için kapı çerçevesine tutunmak zorunda kalıyorum.

John'un güzel yüzündeki ifadeyi neredeyse hiç fark etmedim. Açlıktan ve hayranlıktan kıvranıyordu, ve birdenbire kendimi bilinçsiz hissettim. Ben. Başını hafifçe eğmiş, gözleri kocaman açılmış bir şekilde, sanki vahşi bir ata yaklaşıyormuş gibi yavaşça bana doğru yürüdü. Ben de ona doğru hareket ederdim ama henüz yürüyebileceğime güvenmiyordum.

Ellerini elbisemin üzerine uzatıyor, vücudumdan yaklaşık iki santim uzakta tutuyor, avuç içleri vücudumun kıvrımlarını takip ediyor ama dokunmuyor. Aramızdaki mesafeyi görmeme rağmen, bana dokunduğunu hissedebiliyorum, yemin ederim.

"Dokunabilir miyim?" diye fısıldıyor.

"Evet."

Parmaklarını elbisemin önünden aşağı yukarı doğru gezdiriyor. Ürperiyorum ve birkaç saniye göğüs dekoltemde oyalandıktan sonra düz saçlarımı nazikçe okşuyor, ardından hepsini omzuma doğru itiyor. Arkama geçtiğinde, parmakları boynumun açıkta kalan tarafından aşağı ve çıplak sırtımın üst kısmına doğru ilerlerken gıdıklanıyorum. Derin bir iç çekiyorum.

"İnanılmaz güzel kokuyorsun," diyor. "Ne bu?"

"Chanel." Sesim her zamanki gibi boğuk ama güçsüz. "Özel günlerde giyiyorum."

Yüzünü boynumun arkasına yaslayıp derin bir nefes aldı. "Bu geceyi nasıl atlatacağım bilmiyorum."

John tekrar önüme geçtiğinde, elimi göğsüne koyup ceketinin ve gömleğinin arasına kaydırđım. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, o kadar yakışıklısın ki, yürümeyi unuttuğumu sanıyorum."

Gülümsedi ve kolunu uzattı, "Gel yatağa otur. Senin için bir şeyim var." Beni yatağa götüşdü ve ben de çok dikkatlice oturdum. Avucunun içini sol kolumda gezdirdi ve sonra elini cebine sokarak ince ve zarif bir elmas bileklik çıkardı. Yanıma oturdu.

"John, çok güzel." Güzel kelimesi bile yetersiz kalıyor. Muhtemelen binlerce dolara mal oldu. Ama öyle. Çok güzel. Ben takı meraklısı değilim ama bu zarif şeyi takmakta hiçbir sakınca görmüyorum.

Bilekliğimin tokasını orada birleştirmeden önce, nabzımın hızla attığı bileğimin iç kısmını öpüyor.

"Teşekkür ederim." Şaka yapma refleksimi bastırmaya ve bu hediye için minnettarlığımı göstermeye çalışıyorum. Ama yapamıyorum. "Nişan yüzüğü değil ama bu sana popoya yakın aktivitelere erişim sağlıyor." Zoraki bir kahkaha atıyorum ve garip bir öksürük gibi çıkıyor. Şimdi John'un Merrick'teyken nasıl hissettiğini anlıyorum.

"Başarı elde edildi" diyor sadece. Saatine bakıyor. "Gitmemiz gerek. Şoför iki dakika içinde aşağıda olacak." Sesi artık baştan çıkarıcı bir fısıltı değil; bir okul müdürünün sert emri gibi. "Geç kalmak istemiyorum."

Öyleyse, gidiyoruz.

Doğa Tarihi Müzesi, John'un binasından arabayla yaklaşık yirmi beş dakika uzaklıktadır.

Ben bile bu limuzinin arka koltuğunu saran yoğun parfüm kokusunu alabiliyorum ve John'un gala öncesi ereksiyon geçirmemek için düşüncelerini kontrol altında tutmaya çalıştığını görüyorum.

Ona yardımcı olmak için cinsel olmayan bir konu açmaya çalışıyorum. "Annem Cleveland'dayken onların yanında kalmak isteyip istemediğimizi sordu. Sanjay'ın rezervasyon yaptırdığını biliyorum..."

"Evet."

"Evet, rezervasyon yaptırdı mı?"

"Evet, anne babanızın yanında kalmalıyız. Çok isterim. Eğer siz de isterseniz."

"Evet, öyle. Ama sizi uyarmalıyım; yeni bir köpek yavrusu aldılar. Sesi çok... köpek yavrusu gibi."

John yüzünü buruşturdu. "Yavruları severim. Sanırım. Çok fazla yavru köpek görmedim."

"Bu gerçekten üzc."

Gözlerini kırptırdı. "Öyle mi? Öyle, değil mi? Peki ya Monty? Kız arkadaşıyla birlikte bağış toplama etkinliğime gelmeye çalışacağını söyledi."

"Evet, şehre gelecek. Annem otelde kalmakta ısrar ettiğini söyledi. Annem ve babam henüz Katie ile tanışmadılar, bu yüzden sanırım onu bunaltmak istemiyor."

"Anne babanız sizi bunaltmıyor."

Gülümsüyorum. "Belki de senin çok baskın biri olduğunu düşünüyor."

Başını salladı. "Mantıklı. Sanjay'e otel rezervasyonunu iptal etmesini söyleyeceğim." Bunu sanki büyük bir jest yapıyormuş gibi söyledi ve sanırım gerçekten de büyük bir jestti, çünkü düşünüldüğünde. "Oradayken birkaç konferans görüşmem var. Umarım Zoom toplantılarım sırasında bana biraz mahremiyet tanımanızda sakınca görmezsiniz. alışırken sizi rahatsız etmemeye çalışacağım." Bana sırttı. Biliyorum ki dikkat dağıtıcı olan benim. Ve şimdi biliyorum ki, bana dikkat etmiyormuş gibi görünse bile, onun için hala nemliyim.

Burada her şey yolunda.

şimdilik öyle, en azından.

Mzeyeye girerken fotoğraf ektiriyoruz ve fotoğrafçıların John'un adını bağırdığını duyunca şaşırdım, gerçi artık buna şaşırmamam gerekirdi. Onunla birlikteyim çünkü o, New York'un sosyetesini ve zengin elitleri arasında önemli bir ünlü girişimci. Bir halkla ilişkiler görevlisine adımı ve Bay Area Balesi'nde dansi olduğumu söylediğinde gülümsüyor. Gurur duyuyor gibi görünüyor. Çok tatlı.

Kırmızı halının sonuna vardığımızda, fotoğrafçıların "Montana! Montana!" diye bağırdıklarını duydum ve gözümün ucuyla binlerce flaşlı fotoğraf makinesinin ışığını gördüm. Bir şey bana, eyaletten pek de heyecan duymadıklarını söyledi.

John'un vücudunun gerildiğini hissedebiliyorum. Bana bakmıyor ama ben bakıyorum ve gördüğüm tek şey, dergilerden moda tasarımcısı olarak tanıdığım, ancak tam olarak kim olduğunu bilmediğim bakımlı bir adamla birlikte olan çok uzun boylu bir kadının etrafındaki telaş. John beni uzaklaştırıyor, insanlarla tokalaşıyor ama Okyanus Yaşamı Salonu'nun tavanından sarkan devasa fiberglas mavi balının altındaki yemek masamıza ulaşana kadar durmuyor.

Kocaman oda mavi ışık ve titreyen mumlarla aydınlatılmış. Neyse ki, bu büyük mekânda yaklaşık yüz yuvarlak masa var ve gördüğüm kadarıyla Montana bize yakın bir yerde oturmuyor. John, gergin vücudu ve masaya aceleyle çekilmesi dışında, Montana ile karşılaşma konusunda herhangi bir gerginlik belirtisi göstermiyor. Ama ben onu görmeyi çok istiyorum. Drama istemiyorum, ama aralarındaki durumun ne olduğunu anlamak istiyorum. Callie'ye burada olduğunu söylemek istiyorum, ama yanımda oturan zengin yaşlı kadın, gala yemeğinde mesajlaşmaya kaşlarını çatacak türden biri gibi görünüyor.

Sahne konuşmalar yapılırken odayı tararken onu fark ettim. Montana Reed. Odanın karşısında, sağ taraftaki bir masada oturuyordu ama bize dönük ve dik dik bakıyordu. Doğrudan. Bana. Daha doğrusu dik dik bakıyordu. Göz teması kurduğumda hiç tepki vermedi. Belki de bir saattir böyle bakıyordu ve ben hiç farkında değildim.

Sahnedeki konuşmacıya kibarca tüm dikkatini veren John'a şöyle bir göz attım, ancak beni fark ettiğini belirtmek için elimi sıktı. Tekrar Montana'ya baktım. Kırmızı elbisesiyle gerçekten göz kamaştırıcıydı ve moda tasarımcısı sevgilisinin, o kulağına bir şeyler fısıldarken, bana hâlâ dik dik baktığını gördüm.

Tatlı servisine geçince insanlar kalkıp kaynaşmaya başlıyor ve bir sürü kişi John'la sohbet etmek için yanımıza geliyor. John her zaman beni tanıştırıyor ama kimse beni sohbe dahil etmek istemiyor ve ben de bundan memnunum. Onların bir amacı var ve bu amaç beni kapsamıyor. John'a tuvalete gideceğimi söylüyorum. Amacım bir süre masadan uzak durmak, Montana'ya onunla konuşma fırsatı vermek. Bu çok düşünceli bir davranış.

Masaların arasından geçerken, garsonlardan, pazarlıkçılardan ve sanırım Hilton otellerinden birinden sıyrılıp, onun beni fark ettiğinden emin oluyorum.

Banyo kabininin kapısını açıp ellerimi yıkamak için lavaboya gittiğimde, yukarı baktığımda Montana Reed'in aynadaki yansımama baktığını gördüm. Tam bir şok yaşadım. Duvara yaslanmış, başını yana eğmiş, beni inceliyordu. Uma Thurman'ın daha seksi, daha genç, daha çılgın kız kardeşi gibi görünüyordu.

Ellerimi kurulup ona doğru döndüm. Hadi başlayalım.

"Sen kimsin?" diye soruyor.

"Merhaba. Ben Olivia. Tanıştığımıza memnun oldum." Elini sıkmak için uzandım ama o benden uzaklaştı.

“John ile nasıl tanıştınız?”

“Onu hayatım boyunca tanıyorum. Kardeşimin en iyi arkadaşı.”

Sözlerim onu etkilemiyor gibiydi, başını salladı. "Sen onun için uygun değilsin. Hiç değil."

"Affedersin?"

"O, Tony Stark."

"DSÖ?"

“Demir Adam. Bir Pepper Potts'a ihtiyacı var.”

"Sen Pepper Potts'sun, değil mi?"

"Gwyneth Paltrow ile aynı kişisel antrenöre sahibim."

Daha fazla açıklama bekliyorum, hepsi bu.

Johnny'nin bu kişiyle çıktığına inanamıyorum. O inanılmaz derecede güzel ve biraz da deli. Kıskançlıktan deliriyorum çünkü onun benim vücuduma yaptığı o muhteşem şeyleri onun vücuduna da yaptığını hayal etmekten kendimi alamıyorum.

İşte o anda Montana ile göz göze geldik ve çok dramatik, sözsüz bir konuşma başladı:

Kadın: Sana o çılgın dil oyununu yaptı, değil mi?

Ben: Evet, ve saçlarımı yolmak istiyorum çünkü aynısını sana da yaptığını anlayabiliyorum. Ama sen muhteşem bir süpermodelsin! Eminim yakında harika biriyle tanışacaksın. John'u atlatacaksın.

O: Hayır, asla yapmayacağım! Bekle de göreceksin. Başkasıyla seks yapmak sıkıcı ve ölmek istiyorum. Ayrıca, süper model değilim; sadece inanılmaz derecede güzel ve çok başarılı bir modelim.

Ben: Özür dilerim.

O: Hayır, değilsin. Siktir git.

Ben: Evet, öyleyim. Özür dilerim. Ama onu seviyorum.

Bunu sessizce söylediğime inanamıyorum.

İşte o sırada Montana hafifçe hıçkırdı. Gözleri yaşlıydı ve titriyordu. Ona sarılmak için elimi uzattım ama beni itti. İki kadın daha kıkırdarak tuvalete girdi ve sonra bize bakarken sessizleştiler.

"Git artık," diyor Montana, sesi titreyerek. "Sana bakamıyorum."

Başımı sallayıp çıktım, burası umumi bir tuvalet olmasına ve burada bulunmaya hakkım olmasına rağmen. Onun için üzülüyorum. Ama kendim için de üzülüyorum çünkü John Brandt'ı sevdiğimi ilk kez itiraf ettiğim an buydu ve bu da onun çılgın eski kız arkadaşıyla sessiz bir konuşma

sırasında olmuştı. Bunu ona nasıl söyleyeceğimi ya da söyleyip söylemeyeceğimi bilmiyorum.

Masaya döndüğümde, John konuştuğu beyefendiden izin isteyerek ayrıldı ve elimi bacağıma koydu. "İyi misin?"

"Pekala, tamam. Bir konuşma yapmanız, çek yazmanız veya kripto para transferi yapmanız gerekiyor mu?"

"Olivia, modelleyemediğim şeylere yatırım yapmıyorum. Kripto para birimleri çok spekülâtif ve değişken."

O zaman neden o manyak modele para yatırdın ki?! Çılgılık atmak istiyorum.

"Gitmek ister misin?"

"Gitmek ister misin?" diye soruyorum. "Burada konuşman gereken başka biri var mı? Görüşmek zorunda hissettiğin biri? Değerli ve bölünmemiş dikkatini onlara vermezsen çıldırabilecek biri var mı?"

John sırtıttı ve alnıma bir öpücük kondurmak için eğildi. "Sadece sen. Hadi gidelim."

Sanırım Erkek Arkadaş Modu'nu tekrar optimize etmiş. Ve işte başlıyoruz.

BÖLÜM 24

JOHN

İyi ki bu geceye kadar bekledim ve ilk kez bir limuzinin arka koltuğunda seks yaptım. Gerçi bu geceye kadar beklemem önemli değil, diğer kadınlarla olduğu gibi, seks için her zaman daha sonraya da bekleyebilirdim. Ama bu gece, en ufak bir mahremiyet bulduğumuz anda Olivia'nın içinde olmam gerekiyordu.

O her zaman güzeldir, ama o mavi elbiseyle adeta bir tanrıça. Onu o elbiseyle görür görmez, uzun, uçuşan kumaşın altına kafamı sokmak, bacaklarının kulaklarıma sıkışmasını hissetmek ve onu çılgılık attırana kadar oral seks yapmak istedim. Şimdi bunu da yapılacaklar listemden çıkarabilirim.

Umarım arka koltuğun üzerindeki tavanda ayaklarının bıraktığı izler, bir sonraki müşteriler binmeden önce kaybolur.

Pantolonumun fermuarını çekerken, renkli bölme camına vurup şoföre bizi eve götürebileceğini söyledim. Ona "biraz dolaş" dedikten sonra Central Park'ın etrafında birkaç tur atmış gibi görünüyor. Bu da limuzin jargonunda "Şimdi senin arabanda sevişeceğiz" anlamına geliyor.

Olivia'nın ipeksi, düzleştirilmiş saçları karmakarışık ve çok memnun, muhteşem yüzündeki ruju silmek için benim mendilimi kullanıyor. Mendili yalıyor, "Buraya gel," diyor ve sonra benim ağzımın etrafını da siliyor. Bunun iğrenç olduğunu bile düşünmüyorum. O kadar çekici görünüyor ki, şoförden parkın etrafında iki tur daha atmasını istemeyi düşünüyorum, ama apartman dairesinde kullanabileceğimiz çok daha fazla alan var.

Şoföre rezervasyon ücretine dahil olan bahşışın üzerine yüz dolarlık bir bahşış daha verdikten sonra, Olivia'yı limuzinden indirip binamın önündeki kaldırıma kadar götürdüm. Bana doğru bakarken kaşlarını çatı.

"Julian?" diyor. Elimden bırakmıyor ama ben de onun elini daha rahat tutuyorum.

Rezil Julian Bartlett, iki yıl önce giydiği aynı deri ceketle bize doğru geliyor. Ama sentetik misk yerine, viski kokuyor. Ne hoş bir sürpriz. Saçları iki yıl öncesine göre daha uzun ve dağınık, ve ne kadar da özgün—boynundaki dövme Asya kökenli bir karakter mi? Eminim Çince'de "alet" anlamına geliyor.

Olivia bana doğru baktı. "Ona buraya gelmesini ben söylemedim," dedi kısık bir sesle.

Ona inanıyorum.

"Hey, O! Az önce ilerideki bardaydım. Hadi gel." Kolunu kaldırıyor, sanki kızın hemen yanına koşup kolunun altına girmesi gerekiyormuş gibi.

"Aslında, sadece eve gidiyorduk," diyor.

Ve onun bunu söylemesine bayıldım.

Bana bile bakmıyor. Sadece Olivia'nın göğüslerine bakıyor ve sarhoş bir şekilde ona doğru sendelerken kollarını açıp ona sarılıyor, korunmasız bir şekilde, orgazm olup olmamasına aldıriş etmeden, gözleriyle ona cinsel tacizde bulunuyor. Kahrolası herif. "Seni görmek güzel," diyor onu yakalayıp kendine çekerken. "Bütün gün seni düşündüm."

Ona adamla ilgilenmesi için bir dakika süre vermek ve ayrıca, ne olur ne olmaz diye, yumruk atacak elimi serbest bırakmak için elini bıraktım.

"Julian, seni John'la tanıştırmak istiyorum," diyor.

Onu bırakmıyor. Elleri kalçalarına doğru kayıyor.

"Hey!" Onu iterek uzaklaştırdı.

"Yeterince sıkı sıkmadım mı?"

Onlara daha da yaklaşmaya başlıyorum.

Olivia, gerçekten üzgün bir ses tonuyla, "Gitmen gerekiyor Julian," diyor.

"Mesajlarıma cevap vermen gerekiyor, öyle değil mi?" Adam kavgacı bir tavır sergiliyor.

Aralarına girip yüzüne doğru yaklaştım. "Bence Olivia'nın istemediği bir şeyi yapmasına gerek yok."

Limuzin şoförü arabadan inip yardıma ihtiyacım olup olmadığını soruyor. Kapıcı da başını dışarı uzatıyor.

Olivia mırıldanarak, "Hadi içeri girelim, John," dedi.

Julian'ın yüzüne dik dik bakarken, ona, kapıcıya ve şoföre burada güvende olduğumu belirtmek için elimi kaldırıyorum. Julian Bartlett'ten sadece birkaç santim daha uzunum ama ona sertçe bakıyorum.

"Sen kimsin lan?" diyor Julian.

Ne harika bir soru.

"Olivia'nın erkek arkadaşıyım." Ayaklarımı ve kalçalarımı olabildiğince iyi bir Bruce Lee duruşuna sokup, bileğimi düz tutarak elimi onun kibirli yüzünden bir santim yukarı kaldırdım. "Ve ben de yumruğum burnunun köprüsüne isabet ederse tam olarak ne olacağını sakince açıklayacak olan inek çocuğum. Hazır mısınız?"

Göz kırpıyor ve kıpırdamıyor. Bu kibirli bir göz kırpma. Kirpikleri de inanılmaz derecede kibirli.

Devam ediyorum. "Beynimdeki kasların koordinasyonunu sağlayan son derece gelişmiş ek motor korteks bölümü sayesinde ve iki nesne arasındaki en kısa mesafe düz bir çizgi olduğu için, yumruğumdan yüzünüze aktarılacak kinetik enerji, dağılmamış şok enerjisi olarak kalır. Siz eğitilmiş bir dansçısınız, kinematik zincirleri mutlaka anlıyorsunuzdur, değil mi?"

Boş bakışlar.

"Hayır mı? Sana açıklamamı ister misin? Çünkü sana sadece yumruğumun hızı ve kuvvetiyle değil, daha fazlasıyla neden vuracağımı açıkladıktan sonra, gerçekten de vuracağım, çünkü o iğrenç, kibirli suratına bakmaktan bıktım ve kızımı o şekilde muamele ettiğin için gerçekten çok sinirliyim, cahil, aptal herif."

Gözünü bir anlığına kırttı ve omuzları düşerek geri çekildi. Teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı. Ben aynı duruşumu korudum.

"Özür dilerim, O. Beni görmek istemediğin için sinirlendim, ama neyse."

Ona başıyla onay verdi ve sonra bana doğru uzandı. Ben de yumruğumu indirdim.

"Şoförümün sizi evinize bırakmasını ister misiniz?" diye soruyorum.

Başını sallayıp uzaklaştı. "Siktir git, ezik."

"Sanırım değil," diye mırıldandım. Limuzin şoförüne selam verdim. "İyi geceler efendim."

Olivia asansöre binene kadar hiçbir şey söylemedi. Sonunda bana döndü ve şöyle dedi: "Tamam, üç şey: Olanlar için çok üzgünüm. Onun böyle davrandığı için çok utanıyorum—lütfen bana inan, daha önce hiç böyle

davranmamıştı. Ayrıca, yaptığın şey çok havalıydı, seninle ve kardeşimle dalga geçtiğim için özür dilerim."

"Her şey için mi," diye soruyorum, "yoksa sadece sizi diğer erkeklerden koruduğumuz için mi?"

"Sadece bu. Başka herhangi bir şey için seninle dalga geçtiğim için hiçbir pişmanlığım yok."

"Üç mü yani? Söylemek istediğiniz üç şey bunlar mıydı?"

"Evet. Bunlar o üçü," diyor.

"Tamam, üç şey: Bunun yaşanmasından dolayı özür dilemenize gerek yok ve kesinlikle onun davranışından utanmamalısınız."

"Sadece—böyle iğrenç bir herifle birlikte olduğumu düşünmenizi istemiyorum. 'Selam, O.' diyen biriyle asla çıkmazdım." Titreyerek söylüyor.

"Bu durum senin için kötü bir şey değil, sadece onun için kötü bir şey. Yani, gerçekten onun için çok kötü bir şey. Ciddi anlamda. Ne kadar iğrenç bir herif."

"Çok iğrenç!" diye onayladı. "Üçüncü şey ne?"

"Üçüncüsü ise, onun benim 'nerd' konuşmamdan sıkılıp gideceğini umuyordum, çünkü gerçek şu ki, eğitim ve pratik olmadan, sadece fizik bilgisiyle dövüş sanatları hareketlerini yapmak neredeyse imkansız."

"Beni fena kandırdınız."

Gala yemeğini neredeyse hiç yemediğimiz için yine inanılmaz pahalı bir sipariş verdikten sonra pijamalarımızla yatakta uzanıyoruz. Sanjay'e mesaj atıyorum, Olivia YouTube kanalı için videolar düzenliyor ve biliyorum ki hayatımın geri kalanında her günü böyle bitirmekten mutlu olurdum. Bana baktığında, Sanjay'e gecenin bittiğini söylüyorum ve dizüstü bilgisayarımı yatağın altına, yere bırakıyorum. Ona döndüğümde, yüzündeki ifadeden sanki ayı yakalayıp gümüş tepside ona sunmuşum gibi düşünebilirsiniz.

"Teşekkürler," diyor.

"Memnuniyetle. Hey, @KennedyOnPointe kim? Arkadaşınız mı?"

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Neden?"

"Instagram'da sürekli benden bahsediyor ve mesaj atıyor. Sanırım fotoğraflarını yeniden paylaşmamı istiyor. Sizin birliğinizde, değil mi?"

“Evet,” diyor Olivia. “Ama hayır, o benim arkadaşım değil.”

"O zaman onu engelleyeceğim."

Gülümsemesini bastırmaya çalışıyor. "Onu engellemenize gerek yok."

"Onu engelleyeceğim. Çok sinir bozucu."

Artık gülmemeye çalışmıyor. "Evet, öyle. O en kötüsü!"

"Hayatımda bir başka sinir bozucu balerin daha istemiyorum."

Birden kaşlarını çatı ve biraz daha yaklaştı. "Pepper Potts'a ihtiyacınız var mı peki?"

“Ne? ...Ha. Montana ile konuştun mu?” diye soruyorum.

"Kadınlar tuvaletinde. Birazcık deli, ne dersin?"

"Birazcık. Çıkmaya başlamadan önce akli başında değildi."

“Buna yüzde bin inanıyorum. Bir hafta öncesine kıyasla şu an çok daha az akli başındayım.”

"Neden beni Tony Stark sandığını anlamıyorum... Çünkü ben Batman'im."

Olivia gülüyor ve çenesini göğsüme yaslıyor, bir kolunu başımın altındaki yastıkların altına kaydırıyor. Diğer eli de karın kaslarımın üzerinde. Hiç konuşmadan benimle aynı yatakta uyumaya başlaması çok komik. Ama doğru hissettiriyor. Ona verdiğim elmas bileziği hala takıyor ve tenime soğuk geliyor, ama isterse tüm kolunu kaplayacak kadar alırım.

“Batman yetimdi...” diyor dikkatlice.

Hayır, Bruce Wayne yetimdi.

İçini çekiyor. Süper kahraman filmleri, büyürken aramızda bir çatışma kaynağıydı çünkü o dans yarışması programları izlemek istediğinde genellikle erkek kardeşiyle birlikte izlediğimiz filmlerdi. Ben orada olduğumda her zaman oylamada yeniliyordu, oysa benim oy hakkımı hak etmediğimi düşünüyordu. Yüzümü büyük bir şefkatle inceliyor.

“Anne babam hakkında konuşmamı istiyorsun, değil mi?”

"Evet."

"Neden?"

“Çünkü...evimizde geçirdiğin tüm o süre boyunca onları hiç tanımadım,” diyor. “Annen seni almaya geldiğinde bir iki kez el salladım. Baban da öyle. Onlara kırgın olman gerektiğini söylemiyorum, ama öyle görünmüyorsun ve ben sadece onları merak ediyorum.”

Anne babam hakkında soru sorulduğunda pek bir şey söylemem. Söyleyecek çok fazla şey yok zaten. Bana kötü davranmadılar. Bir dereceye kadar beni ihmal ettiler, ama bu hiçbir zaman çok kötü değildi.

“Onlar işlerine ve birbirlerine çok bağlıydılar ve ebeveyn olmaktan heyecan duymasalar bile beni dünyaya getirdiler,” diye açıklıyorum. “Sizin anne babanıza, ailenize çok şey borçlular ve bunun farkındalar. Onlar yokken sizin evinizde kaldığım için bakıcı ve çocuk bakıcısına çok para harcamadılar. Onlarla Cleveland'daki bağış toplama etkinliğinde tanışacaksınız.”

“Yapacak mıyım?”

“Evet. Şaşırdınız çünkü onlar benim okul etkinliklerime hiç gelmediler.” Başını salladı.

“Annem vakfımızın yönetim kurulunda, bu yüzden...”

“Ah. Onlarla iyi geçiniyor musunuz?”

“Evet, sanırım öyle,” diyorum. “Çok yakın değiliz ama onlara saygı duyuyorum. Annemi vakfımın yönetim kuruluna aldım çünkü çok zeki ve harika yatırımcı içgüdülerine sahip bir kadın. Yüksek teknoloji konusunda sağlam bir temel anlayışı var, ancak ne kadar çok çalışsa da babamdan daha az yönetim kurulunda yer alıyor. O kadar çok tanıtım almıyor.”

“Çok dürüst, açık sözlü bir insan ve birkaç yıl önce onlara yeni bir ev almayı teklif ettim. Neredeyse hiç evde olmadıklarını, bu yüzden ne anlamı olduğunu sordu. Ona, onu mutlu edecek bir şey verip veremeyeceğimi sordum. Çoğu anne torun derdi. O ise, herhangi bir iş fırsatı ortaya çıkarsa onu hatırlamamı istediğini söyledi. Yani... yönetim kurulunda birçok bağlantı kuruyor.”

“Ve gerçekten de onlara hiç kızmadınız mı?” diye soruyor.

“Birinin olduğu kişi olduğu için ona kızmanın anlamını anlamıyorum. İnsanlar istedikleri zaman değişirler. Annem ve babam asla daha iyi ebeveyn olmak istemediler. Ama asla berbat ebeveynler de olmadılar. Bana baktılar. Bu onların 'yeterince iyi' tanımıydı.” Ve şimdi Olivia'ya öğrenmek için can attığım şeyi sormaya hazırım: “Hiç çocuk sahibi olmak istiyor musun?”

“Evet.” Hızlı yanıtına şaşırdım. “Eninde sonunda. Elbette, kariyerimde yükselirken bunu yapamam. Ama emekli olduktan sonra.”

“Yani öncelikle baş dansçı olmayı hedefliyorsunuz?”

“Hedefim Giselle'de başrolü oynamak. Bu rol genellikle baş dansçılara veriliyor, tabii ki. Giselle'i başarıyla canlandırdıktan sonra emekli olmaya hazır olacağımı düşünüyorum. İnanın ya da inanmayın, dünyanın en hırslı dansçısı değilim. Sadece elimden gelenin en iyisini yapmak istiyorum ve bence en iyi performansımı bu rolde sergileyeceğim.”

“Bu çok ilginç. Bu rolün özelliği nedir?”

Birdenbire çok canlı bir şekilde, bağdaş kurup bana doğru döndü. "Bu bale birçok açıdan inanılmaz derecede harika! Özellikle de doğaüstü bir unsur içerdiği için, ama bence Giselle karakteri bir dansçının hayatı ve genel olarak aşk hakkında çok şeyi özetliyor. Hikayeyi biliyor musun?"

Onun bu kadar coşkulu olduğunu görmek hoşuma gidiyor. Yanıma yatıp, ona doğru dönüyorum. "Anlat bakalım."

“Elbette basit. Ya da en azından olay örgüsü basit—her zaman öyledir zaten. Hilarion adında bir av bekçisi tarafından flört edilen bir köylü kızı hakkında. Ama Albrecht adında bir düğün, köylü kılığına girmişken ona aşık olur ve sonra onun zaten bir prensesle nişanlı olduğunu öğrenir ve kalbi kırık bir şekilde ölür.”

"Eyvah."

“Ve sonra, gece yarısından sabah dörtte kadar ormanda dans eden, Wilis adı verilen ölümsüz bakirelerden oluşan bir grup var ve o saatlerde ormanın o kısmında bulunan herhangi bir erkek, onlarla dans etmeye sihirli bir şekilde zorlandıktan sonra bitkinlikten ölüyor,” diyor. “Çünkü Wilis'in kaderi bu; genç erkekleri felakete sürüklemek.”

Tanrım, bunu ruhumda hissediyorum.

“Giselle'i ölümden diriltirler ve Wilis kraliçesi tarafından bir büyüyle Albrecht'i ölüme sürüklemesi emredilir; bu, Giselle ile çok tatlı bir kavuşma yaşadıktan ve onun mezarı başında kendisi için yas tuttuğunu gördükten sonra gerçekleşir. Ancak Giselle kraliçeye karşı koyamaz, bu yüzden baştan çıkarıcı bir şekilde dans ederek onu kendine çeker. Ve Albrecht ona karşı koyamaz. Albrecht'in enerjisi tükenene kadar birlikte güzel ve tutkulu bir şekilde dans ederler. Giselle kraliçeden ona merhamet etmesini yalvarır. Güneş doğmaya başlayana kadar muhteşem bir pas de deux yaparlar. Sabah dörtte Wilisler mezarlarına döner ve Albrecht'in hayatı kurtulur, ancak Giselle için sonsuza dek yas tutar.”

"Albrecht ölmüyor mu?" diye soruyorum.

“Şey, yoruma bağlı ama kesinlikle mecazi bir ölümle ölüyor. Prensesle evlenip evlenmeyeceği belli değil. Giselle karakterinin harika yanı ise, dans etmeyi seven, neşeli ve tutkulu bir genç kadın olmasına rağmen, kalbinin zayıf olması. Kelimenin tam anlamıyla. Ölümünde affedilmeyi ve güç buluyor ve düğün onu aldatmış olsa bile, aşkının gerçek olduğunu öğreniyor.”

“Anlıyorum. Demek dokunaklı bir sonmuş,” diyorum.

“Popüler balelerin çoğu trajedidir.”

"Kendinizi kalp rahatsızlığı olan biri olarak görüyor musunuz?"

Olivia omuz silkerek, "Belki? Göreceğiz. Kalbin kırılana kadar gerçekten bilemezsin, değil mi?" dedi.

Elini tutuyorum, dudaklarıma götürüyorum ve öpüyorum. Başını aşağıya eğmiş, gözlerimden kaçınıyor. Gözleri dolmuş olabilir. Konuşmasını bekliyorum çünkü şu anda söyleyebileceğim hiçbir şeyin doğru şey olacağını düşünmüyorum.

Ama Giselle'in ne demek istediğini anlıyorum. Anlıyorum. Kadınlar erkekleri bir dansa zorluyor ve erkekler bunun onları öldüreceğinden korkuyor. Aşık oluyoruz ve onların da bize aşık olmaları için gerçek kimliğimizi saklamak zorunda hissediyoruz. Yalan olduğumuzu öğreniyorlar ve bu onları öldürüyor. Ama bu onları daha güçlü kılıyor ve asla gerçekten onlarla birlikte olamayacak olsak bile bizi kurtarıyorlar. Onların istediği şekilde değil.

Başka bir metafor.

Sanat. Gerçeği güzelliğin ve duyguların içinde gizler. Bu asil bir şeydir.

Yine de matematik ve fen bilimleri bana daha mantıklı geliyor. Şuna şunu ekle, şunu elde et. Şuna şunu ekle, şunu elde et.

Olivia artık John eşittir ne?

Burnunu çekti, boğazını temizledi ve yanıma uzanıp tavana bakmaya başladı. "Ama evet. Giselle'i dans ettikten sonra emekli olabilirim, şişmanlayabilirim ve bir iki küçük canavar doğurabilirim... Sen de ister misin? Çocuk sahibi olmak ister misin?"

"Evet."

"Siz yapıyorsunuz?"

"Neden bu kadar şaşırmış gibisin?"

"Bilmiyorum. Öyle miyim?" diye soruyor. "Öyleyim. Üzgünüm. Sadece seni minibüs kullanırken ve bebek bezi değiştirirken hayal etmek benim için zor."

"İkisini de aynı anda mı yapmam gerekecek?"

"Elbette Richard direksiyon başında olacak, siz de lüks bir elektrikli minibüsün arka koltuğunda bebek bezi değiştireceksiniz."

"Bana da uygun geliyor."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, o kadar alçak sesle ki neredeyse duyamıyorum, "Bekler misiniz?" dedi.

"Senin için mi? Evet."

Olivia yana dönüp yüzünü göğsüme yasladı. Yanağının bana değdiği yer ıslaktı. Tekrar burnunu çekti. Saçlarını okşadım. "İkinci adın ne?"

"Anthony."

"John Anthony Brandt?"

"Annemin babasının adı. İtalyan-Amerikalı."

"Koyu saçlarını oradan mı aldın?" Parmak uçlarıyla göğüs kıllarımın üzerinde geziniyor ve her yerimi hissediyorum.

"Evet."

"Ve o ateşli mizacı."

"Kesinlikle."

"Benim ikinci adım ne?"

"İkinci adınız Tamsin, büyükannenizin adından geliyor. Thomasina adının küçültülmüş hali."

Beni tatlı bir öpücükle öpüyor ve işaret parmağının ucuyla göğüs kıllarımın üzerinde bir desen çiziyor. Sanırım kalbimin üzerine kendi adını yazıyor. "Hiç yalnız hissettiğin oluyor mu?"

İşte o soru. Beni genellikle çıkışa doğru koşturan soru. Ama şimdi değil. Çünkü bu Olivia ve bu yönlendirici bir soru gibi gelmiyor. Gerçekten bilmek istiyor.

"Yani, çoğu insandan çok daha zeki olduğum için mi demek istiyorsun?"

Hayır, kastettiğim bu değil.

"Yalnızlık hissetmiyorum çünkü her zaman meşgulüm," diyorum. "Düşüncelerim bana her zaman eşlik ettiği için kendimi hiç yalnız hissetmedim."

"Gülümserdim ama buna tamamen inanıyorum."

"Sanırım aileniz olmasaydı büyürken çok yalnız hissederdim."

"Sizin için orada olabildiğimize sevindim," diyor.

"Yalnız kaldığın zamanlar oluyor mu?"

İçinde bir şeylerin değiştiğini görebiliyorum. "Eskiden öyle değildi. Yani, Pittsburgh'a ilk taşındığımda ve San Francisco'ya ilk taşındığımda biraz öyleydi. Ama o kadar heyecanlıydım ki, pek de önemli değildi."

"Peki ya şimdi?" Cevabını beklerken bedenim geriliyor, tıpkı onun da sonunda içindekileri döktüğü için bedeninin gevşediği gibi.

"Şimdi birlikte geçirmediğimiz tüm zamanı düşündüğümde kendimi yalnız hissediyorum. Ve söylemediğimiz tüm şeyleri. Ve belki de asla sesli olarak söyleyemeyeceğimiz tüm şeyleri." Kötü niyetli, alaycı veya suçlayıcı

değil. Artık ağlamıyor. Sadece kabullenmeye çalıştığı bir şeyi dürüstçe itiraf ediyor.

Zihnimde binlerce kelime ekranda beliriyor, şu anda onu daha iyi hissettirecek o kadar çok şey söyleyebileceğimi biliyorum. Ama lafı dolandırmayacağım ve o da bunu biliyor. "Özür dilerim," diyorum, başının üstünü öperek.

Olivia yüzünü göğsüme bastırdı, tam öpmeyi. "Bana bir şey söyle. Daha önce kimseye söylemediğin bir şey. Kendinle ilgili bir şey."

Kendimle ilgili kimseye anlatmadığım çok şey var ama ona ne anlatmak istediğimi biliyorum. Anlatacağım tek kişi o, çünkü anlayacağından eminim. "On iki yaşlarındayken, anne babam hakkında bir elektronik tablo tutardım," diye anlatıyorum ona. "Böylece onlarla birlikte vakit geçirdiğimizde zamanımı en iyi şekilde değerlendirebilirdim. Konuşmayı sevdiğim şeylerin listeleri. Annemin sevdiği filmler, diziler veya müzikler, mutsuz görüldüğünde onları açabilmek için. Babamın anne babası hakkında sorabileceğim şeyler, eğer açık fikirli görünüyorsa. Kavgaya ettiklerini hissedersen, ikisinin de nefret ettiği bir restorana gitmeyi önerebileceğimi not ederdim. Çünkü ikisi de itiraz ederdi ve bu da onları o restorandan nefret etme konusunda birleştirirdi. Bunun gibi şeyler."

"Johnny," diye fısıldadı. "Bu çok tatlı. Ve üzücü."

"Sanırım öyle. Sadece birkaç yıl yaptım."

"Benimle ilgili bir elektronik tablo tutuyor musunuz?"

"Buna gerek yok. Sana söyledim işte—söylediğin ve yaptığın her şeyi hatırlıyorum. Seni unutmaya çalıştım ama başaramadım. Unutmayacağım."

Göğsümün üzerine, kalbimin üstüne kalp şekli çiziyor.

"Bana kendinle ilgili bir sırrını anlat," diyorum.

Olivia derin bir nefes aldı ve fısıldayarak, "Küçükken sana aşıkтым," dedi.

"Bu bir sır değil."

"Öyle. Bunu hiç kimseye söylemedim."

"Biliyordum. Küçükken gözlerini benden alamıyordun. Bana hayrandım."

Gülüyor ve beni dürtüyor. "Sus. Bu doğru değil."

"Kesinlikle doğru. Gerçekten çok sevimliydi."

Koluma yumruk atmasını bekliyordum. Bunun yerine, kolunu göğsüme doladı ve bacağına kısıvrarak her iki bacağına da sardı, kendini bana bastırdı. Sanki beni bir şeyden korumaya çalışıyormuş gibi.

Keşke beni korumamız gereken kişinin kendim olduğunu bilseydi.

Saatler sonra uyandım ve hala aynı pozisyondaydık. Yanağı göğsüme yaslanmış, bacağı benimkinin etrafına dolanmış. Kollarım beline sarılı, başım üç yastığın üzerinde yükselmişti. Uyurken onu izledim. Güzel Rüya Gören. Ayağım uyuşmuştu ve boynum ağrıyordu.

Bu dansın bir sonraki bölümünün koreografisini bilmiyorum ama o hareket edene kadar ben de hareket etmeyeceğimi biliyorum.

BÖLÜM 25

OLIVIA

"Kahretsin. Beni öldüreceksin, değil mi?"

Yarı şaka yapıyorum ama diğer yarımım, eskiden Johnny B. Nerdballs olarak bilinen uluslararası gizemli adamın her şeyi yapabileceğine ikna olmuş durumda: büyüleyici espriler, hayat değiştiren orgazmlar, yavaş dans ederken doğaçlama halka açık serenatlar, gelişmiş Manhattan gala smokini giyme becerileri, zahmetsizce eski model kız arkadaşı çıldırtma yeteneği, koreograf ukalalarını yerle bir eden kaldırımında küstahlık—ve evet, belki de, neden olmasın—en iyi arkadaşının kız kardeşini öldürmek.

Bunun gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu biliyordum.

Bu sabah John eski yatak odamda Zoom toplantıları yaparken ben de anne babamın evine en yakın spor salonunda iki saat egzersiz yaptım. Eve döndüğümde beni kiralık bir sedan arabayla öğle yemeğine götürdü. Şimdi ise bizi anne babamın evine geri götürmek yerine, terk edilmiş bir deponun arkasındaki boş bir otoparka götürdü.

Tuhaf davranıyor.

Bu çok garip.

"Kimseyi öldürmeyeceğim," diyor -ki bu tam da inanılmaz yakışıklı bir milyarder seri katilin söyleyeceği şey, "ama sen öldürebilirsin." Arabayı park ediyor.

"Ne yapıyorsun?"

Radyoyu kapatıyor. "Sana araba kullanma dersi vereceğim."

Kahkaha attım. "Şimdi mi?! Neden?"

“Olivia, araba kullanmayı bilmemen çok saçma. Bu ülkede temel bir beceri ve ehliyetin olmalı.”

"Ehliyeti olmayan birinin kiralık araba kullanmasına izin veremezsiniz! Ben daha yeni araba kiralama yaşına geldim!"

"Doğru. Senin için bütün kuralları çiğniyorum. Hiçbir şeye çarpma." Emniyet kemerini çözüp arabadan iniyor.

Felç olmuş gibiyim. Korkudan değil, sinirden.

Johnny yolcu kapısını açıyor ama ben hâlâ ileriye doğru bakıyorum, hâlâ donakalmış durumdayım. "Sürücü koltuğuna geçsen daha iyi olur."

"Bunu yapmayacağım."

"Neden?"

"Çünkü araba kullanmak istemiyorum."

Kolunu açık kapının üst kısmına dayadı. Sinir bozucu bir şekilde. "Neden olmasın?"

Ne kadar da sinir bozucu bir soru. "Çünkü."

"Gerçekten mi?"

"Araba kullanmayı bilmeme gerek yok."

"Araba kullanmayı öğrenmek istemiyor musun?"

"Hayır."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi."

"Demek korkuyorsun," diyor. "Okuldayken ehliyet kursuna gitmeye vaktin olmadı çünkü tüm boş zamanını bale dersinde geçirdin. Tabii ki bu seni rahatsız etmedi – anne baban ve kardeşin seni her yere götürüyordu. Ondan sonra da profesyonel dansçı olmakla çok meşguldün, öğrenmeye vakit bulamadın. Muhtemelen seni her yere erkekler götürüyordu. Ne tür çiçeklerden hoşlandığını ya da sana nasıl orgazm yaşatacağını bilmeyen, kendini beğenmiş tipler. Ve şimdi yirmi üç yaşındasın ve korkuyorsun."

"Korkmuyorum," diyorum. "San Francisco'da yaşıyorum. Yürüyorum, Muni'yi, BART'ı ve Uber'i kullanıyorum."

"Ya bir gün Palo Alto gibi araba gerektiren bir bölgede yaşarsanız?"

"Benden seninle birlikte yaşıyormuş gibi yapmamı mı istiyorsun?"

"Hayır."

"Ben araba kullanmayacağım."

İkimiz de kollarımızı göğsümüzün önünde kavuşturmuş durumdayız, ama o sırtlıyor, ben ise surat asıyorum.

"Zombi kıyameti çıkarsa ne yapacaksınız? Dans ederek güvenliğe mi kaçacaksınız?"

Gülmek için yanağımın içini ısırarak zorunda kaldım. Bu oldukça tatlı bir görüntü.

"Ya büyük bir deprem olursa? Tsunami uyarısı verilirse? San Francisco'ya doğru bir kasırga gelirse? Godzilla veya uzaylı saldırısıyla ilgili zorunlu tahliyeler olursa?"

"Sizi arayacağım ve Richard'ı beni almaya göndermenizi rica edeceğim, çünkü araba kullanabilsem bile benim arabam yok, Callie'nin de yok," dedim ona.

"Sana bir araba alacağım."

"Sahte bir araba mı?"

"Bir Batmobile," diyor. "Ya da bir Prius. Muhtemelen bir Prius."

"Bu çok saçma. Bana araba satın alamazsın."

"Elbette ki yapabilirim. Size bir otomobil üreticisi satın alabilirim. Ama size güvenli ve yasal olarak araba kullanma becerisini satın alamam. Hiç araba kullanmayı denediniz mi?"

Ona karşı hiç bu kadar sinirlenmemiştim. "Şaka mı yapıyorsun? Neden bu kadar umurunda?"

"Neden önemsediyimi sana zaten söyledim. Bu konuda tartışacak vaktim yok. Ehliyet almalısın. Almamak sorumsuzluk olur. Bir gün ailen olacak ve onları arabayla gezdirebilmen gerekecek; hayır, Giselle'de başrolü dans edene kadar bunu erteleyemezsin."

Kahretsin. Yakında bir aile kurmak istiyor. Beni beklemeyecek.

"Eğer sen on altı yaşındayken hayatta olsaydım, sana zorla araba kullanma dersi verirdim. Hadi direksiyona geç Olivia. Hemen şimdi."

Onun ses tonunda ve on altı yaşındayken Johnny ile arabada yalnız kalma fikrinde öyle bir şey var ki, emniyet kemerimi çözüp arabadan iniyorum ve aniden dikleşen meme uçlarıma sessizce lanet ediyorum. Sanki, eğer bu arabayı kaza yaparsam, hava yastığına gerek kalmayacak çünkü son derece tetikte olan meme uçlarım vücudumun geri kalanının bir şeye çarpmasını engelleyecek.

Sürücü koltuğuna oturduğumda, John çoktan yanımda sakince emniyet kemerini takmıştı. Gözlüklerini burnunun üzerine doğru itti ve gövdesini bana doğru çevirdi. "Emniyet kemerini tak."

"Yapacağım! Tabii ki!"

"Şimdi aynaları ayarlayın."

“Evet. Ne yapacağımı biliyorum,” diyorum. “Başkalarının bunu milyonlarca kez yaptığını gördüm, ama bencilce ve sorumsuzca onların beni bir yerlere götürmesine izin verdim.”

Koltuk ve tüm aynaları ayarlıyorum. Sağ ayağımı fren pedalına koyuyorum.

"Kahretsin," diye mırıldandı.

"Ne?"

Önümdeki asfalttan gözlerimi ayırdığımda, onun çok dar tişörtümün içindeki göğüslerimin hatlarına dik dik baktığını fark ettim. Dudaklarını yaladı, başını salladı ve tam karşısına döndü. "Sadece sür. Yavaşça."

"Bunu yapmam için bana gerçekten güveniyor musunuz?"

“Yarım kilometrekarelik düz, açık bir alan var ve etrafta kimse yok. Evet, sana güveniyorum.” Pantolonunu düzeltiyor. Hak etti.

Al sana, John'un penisi!

Derin bir nefes alıyorum. En ufak bir gerginlik hissetmem bile çok aptalca, çünkü ayağımı yanlışlıkla gaz pedalına çarpma, gaz pedalının sıkışması ve eski tuğla deponun yan tarafına çarpma ihtimalimiz belki yüzde beş. O kadar uzakta bir depo ki, inip yürümek bile istemezdim.

"Saat dokuz ve üç yönünde eller!" diye bağırdı.

"Ne?"

Bana, az önce ağzından çıkan kelimeleri anlamadığımı inanamıyormuş gibi bakıyor. On üç yaşındayken bana matematik anlatırken de aynı bakışı atmıştı.

“Direksiyonu bir saat gibi düşünün.” Ellerini benimkilerin üzerine koyup direksiyon üzerinde yukarı doğru kaydırıyor. “Hava yastığı olan bir araba kullanırken ellerinizi saat 9 ve 3 yönünde tutun.”

"Kimse böyle araba kullanmaz!"

"Evet."

"Evet, ama sen bir ineksin."

Kendi kendine bir şeyler mırıldandı, "sivri farlar" hakkında bir şeyler.

Arabayı vitese takıp, sol ayağımı fren pedalının üzerinde tutarken, sağ ayağımı yavaşça ve çok dikkatli bir şekilde gaz pedalına bastım. Ardından, araba kullanmanın mümkün olduğunu hiç düşünmediğim kadar yavaş bir şekilde sürmeye başladım. Büyükannem ve büyükbabam bu kadar yavaş sürdüğüm için benimle dalga geçerlerdi.

"Acil frenler!" diye tersledi.

“Ne?!” Ayağımı tekrar fren pedalına bastırdım—çünkü aynı anda hem konuşup hem de araba kullanamam. Kimse bunu yapmamalı. Asla.

Sakin bir şekilde el frenini işaret ediyor. "El frenini bırakmadınız. Bu yüzden araba bu kadar yavaş hareket ediyor."

“Pekala. Şimdi el frenini bırakacağım.” El frenini bırakıyorum. Ellerimi direksiyonun dokuz ve üç pozisyonuna geri koyuyorum. Ayağımı fren pedalından kaldırıyorum. Ayağımı gaz pedalına basıyorum. Ve sürüyorum...

Bu kiralık arabayı sonuna kadar kullanıyorum! Sarsıntılı ya da aşırı yavaş sürmüyorum. Düz gidiyorum. Bana sinyal verip sağa dönmemi söylediğinde, yapıyorum. Dönmeden önce aynalara bakmamı söylediğinde - etrafta kimse olmasa bile- sakince aynalara bakıyorum. Çünkü güvenli bir sürücüyüm ve etrafta biri olabilir. Bana sola dönmemi söylediğinde, önce sinyal veriyorum, aynalara bakıyorum ve sonra profesyonelce sola dönüyorum. Bana şerit değiştirmemi söylediğinde, şerit olmadığını söylemiyorum - sinyal veriyorum, aynalarımı bakıyorum ve sonra şerit değiştiriyormuş gibi yapıyorum.

Araba sürmeyi çok seviyorum.

Bu konuda çok iyiyim!

Bunu daha önce hiç yapmadığıma inanamıyorum. Haklıymış, korkmuşum. Bu kıtadaki hemen hemen her yetişkinin düzenli olarak yaptığı bir şeyden korkmak çok aptalca.

"Şerit değiştirin ve sola dönün," diye emretti.

Ve eğer bana emir vermeye başlamadan önce meme uçlarımdan sertleştiğini düşünüyorsa, yanılıyor olmalı... Sinyal veriyorum, aynalarımı bakıyorum, omzuma doğru bakıyorum ve şerit değiştiriyormuş gibi yapıyorum, sonra yavaşlıyorum ve sola dönüyorum. Araba kullanmak eğlenceli.

“Tamam, yavaşlayın ve tamamen durun. Vites kolunu Park konumuna getirin. Bu kadar yeter.”

“Ama çok eğleniyorum!”

"Bağış toplama etkinliği için geri dönüp kıyafet değiştirmemiz gerekiyor."

İnliyorum ama dediğini yapıyorum. Arabayı yavaşlatıp durduruyorum ve park ediyorum. Hatta el frenini bile çekiyorum.

"Aferin evlat," diyor. "Bunu başarabileceğini biliyordum. Şimdi anne babanın evine dönmemiz gerekiyor."

Emniyet kemerini çözdüğü ve kapısını açmadan hemen önce, orta refüjün üzerinden atlayıp kucağına oturuyorum. Kendimi onun dizine bırakıyorum.

“Sen nesin—”

Ağızına doğru çığlıklar atarak onu olabildiğince sert ve derin öpüyorum. Kendimi bir genç kız gibi hissediyorum. Kot pantolonum o kadar dar ki kalçalarımı sıkıyor ama umurumda değil.

Johnny konuşmaya çalışıyor ama konuşamıyor. Konuşamıyor çünkü ben ona sürtünüyorum ve ellerini sivri farlarımın üzerine koymuşum. Bu adam beni çok tahrik ediyor. Sürpriz unsuru. Özgüven. Güven. Gitmemiz gerektiğini söylerken bile ellerinin göğüslerimi sıkması. Boğazından gelen derin ses, tenimi gıcıklayan koyu sakal kılları. Çok pahalı kot pantolonunun içindeki sert penisi, ne yaptığımı fark etmeden önce bile dilinin ağzımın içinde dolaşması.

Hatta zombi kıyameti sırasında çocuklarımı elektrikli bir minibüsle gezdirme düşüncesi bile beni ürkütüyor.

“Seni istiyorum,” diye nefesimi veriyorum. “Seni istiyorum, seni istiyorum, seni istiyorum.”

Gözlüklerini çıkarıp gösterge panelinin üzerine koyuyorum.

"Seninim," diyor, sanki bu temel cebir kadar açık bir şeymiş gibi ve bunu sesli olarak söylemek zorunda olduğuna inanamıyor.

"Seninle sevişmek istiyorum," dedim, elimi bacaklarımın arasına uzatıp kot pantolonunun içindeki sertleşmiş organını okşadım.

"Gündüz vakti bile."

"Saklayacak hiçbir şeyim yok."

Pantolonunun düğmelerini açtığımda inledi. "Yanımda prezervatif yok."

"Umurumda değil, doğum kontrol hapı kullanıyorum." Kendi kot pantolonumun düğmelerini ve fermuarını açıyorum.

"İki doğum kontrol yöntemi." Sesi derin ve nefes nefese, ama ben ona doğru bastırırken kalçalarımı sıkıyor, sanki kalbi kasıklarında olduğunu düşündüğüm için onu hayata döndürmeye çalışan bir aptal gibi kuru kuru sürtünüyorum. Ellerimi tavana doğru kaldırıp başımı geriye doğru yaslıyorum ve o da dar tişörtümü –saçının renginde olan şanslı Led Zeppelin tişörtümü– yukarı itiyor, böylece göğüslerimi öpebiliyor. Kalçalarını benim ritmime uyacak şekilde sallıyor.

Araba kullanmak herkesi bu kadar mı azdırıyor? Kesinlikle ehliyet alacağım şimdi. Her şeyi yapabilirmişim gibi hissediyorum. Belki de dansı

bırakınca pilot lisansı da almalıyım!

"Tanrım, bana ne yapıyorsun?" diye soruyor göğüslerime.

Onların cevap vermesine izin vereceğim. Benim adıma konuşabilirler. Arzudan gözüm kör olmuş durumda ve tek istediğim John Brandt'ın da benim onu istediğim kadar beni istemesinden aklını kaybetmesi. "Beni becer, John Brandt! Büyük, sert sikini içimde istiyorum."

"Olivia."

O sert, azarlayan ses beni daha da tahrik ediyor ve o da bunun farkında.

Duyduğuma göre, damarlarında dolaşan kortizol ve adrenalin yüzünden çocuklarını kurtarmak için arabaları kaldıran anneler varmış. Şu an mutluluk hormonlarıyla o kadar doluyum ki, eminim bu arabayı kaldırıp, adam penisini çıkarmayı kabul edene kadar sallayabilirim. Sadece çıkarmasını istiyorum, gerisini ben hallederim. Bacaklarımın arasında kendi zonklayan ağrımdan başka bir şey hissetmeye çok ihtiyacım var.

"Şimdi, Johnny."

"Bu ciddi bir risk oluşturuyor," diye mırıldanıyor pantolonunun fermuarını açmak için elini aşağı uzatırken. "Artık senin yanında kendimi kontrol edemiyorum." Yenilgiyi kabullenmiş ama durumu kabullenmiş bir halde görünüyor.

Bu. Bu adamın kontrolünü kaybetmesine neden olan tek şey bu; bir uyuşturucu gibi ve ben de bir bağımlı oldum. Hem de çok azgın bir bağımlı.

Kucağından kalkıp pantolonunun içine elini sokabilmesi için yerimi alıyorum, ama sonunda benim de pantolonumu çıkarmam gerektiğini fark ediyorum. Pantolonumu kalçalarımın altına doğru itmeye çalışıyorum, ama neredeyse yirmi yıllık bale eğitiminin getirdiği esnekliğe rağmen, ön koltuktan inmeden bu kot hapisanesinden kurtulmamın hiçbir yolu yok.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin!" Yolcu kapısını açıp dışarı tırmanıyorum, bir şekilde John'un üzerinden bacağımı kaldırırken kot pantolonumu çıkarabileceğimi düşünüyorum. Ama yerçekimiyle olan mücadelemi kaybediyorum.

Yine de, bahsettiğim mutluluk hormonları sayesinde, asfaltın üzerine zarif bir şekilde ve hiç acı çekmeden düşüyorum. O kadar çok gülüyorum ki, kalçalarımı kaldırıp pantolonumu indirmeye gücüm kalmıyor.

"İyi misin?!" John gülüyor. Tanrım, onun gülüşünü duymayı çok seviyorum.

Kahkahalarımı durduramıyorum. "Hayır! Pantolonumu çıkarabilir misin benim için?!"

"Bu kadar sertleşmiş bir halde arabadan inebileceğimi sanmıyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu, sadece gülmekten değil; çünkü kadınlık organlarım umutsuzluk içinde.

Bir ses duydum ve başımı kaldırıp, bulanık gözlerle, lacivert üniformalı bir adamın yaklaştığını gördüm.

BÖLÜM 26

OLIVIA

Bu kadar pervasız olduğuma inanamıyorum. Sahte erkek arkadaşımınla terk edilmiş bir deponun arkasındaki arabada, prezervatifsiz neredeyse birlikte oluyordum, inanamıyorum. O yaşlı polise zamanında geldiği için ve pantolonumun bu kadar dar olduğu için sonsuza dek minnettar olacağım, çünkü o kadar azmıştım ki, tüm seyahatler ve zaman dilimi değişiklikleri yüzünden doğum kontrol haplarımı farklı zamanlarda aldığımı bile fark etmedim. Kim bilir neler olabilirdi?! Hamile kalabilirdim. Evet, her zaman acil doğum kontrolü var, ama bu hormonlarımı alt üst eder ve kendimi hasta hissetmeme neden olurdu.

Bir daha asla araba kullanmayacağım, bunu biliyorum. Beni o kadar şehvetlendirdi ki, John Brandt'ı herkesin gözü önünde, gün ışığında, hayatımda hiçbir şeyden daha çok istememiştim. Onu daha önceki zamanlarda istediğimden bile daha çok. Belki de -ve beni korkutan da bu-ünlü bir şehir bale topluluğunda Giselle'de başrol oynamayı istediğimden bile daha çok.

Johnny ile geçireceğim bu ayın eğlenceli olması gerekiyor. Hayatımın gidişatını değiştirmesi gerekmiyor. Bu yüzden baleye bu kadar bağlıyım. Çünkü içten içe biliyorum ki, eğer antrenmana, kondisyona ve koreografiye bu kadar sıkı bir bağlılığım olmasaydı, her zaman duygularımın esiri olurum.

Ama bu benim işim. Yılın on ayı bu. Yılın bu kısmı biraz eğlenebilmem gereken bir dönem. Dengesizlikleri düzeltmem gereken zaman bu. Bu, önceden planlanmamış bir dans olmalı. Kimin önderlik ettiğine dair hiçbir

fikrim yok. John'un benden daha çok kaybedeceği bir şey olup olmadığını bilmiyorum, ama ikimizden birinin bir şey kaybetmesinin sebebi ne olabilir ki?

Şaşırtıcı bir gelişmeyle, John biraz telaşlanmış ama hiç de etkilenmemiş görünüyor. "İçecek istemediğinden emin misin?" diye soruyor. Bağış toplama etkinliği için restoranda yirmi dakikadır bulunuyoruz ve bana bunu üç kez sordu.

"Hayır, teşekkür ederim. Siz ister misiniz?"

"Konuşmamı yaptıktan sonra beklemeliyim. Kahretsin. Konuşmam üzerinde henüz çalışmadım."

"Yapmadın mı?"

"Yani, bugün değil. Son bir aydır üzerinde çalışıyorum."

"Elbette ki öylesin." Kravatını düzeltiyorum. "Harika olacaksın."

Utangaç bir şekilde sırtıttı. "Bana ne yaptığınızı anlamıyorum."

"Kravatınızı düzeltiyorum."

"Yani, bir restoranda insanlarla dolu bir salonda konuşma yapıp, kadınların teknoloji alanındaki ilerlemesi için kurduğum vakfıma bağış yapmalarını isteyeceğim ve kiralık bir arabada sevişirken bir polisin bizi neredeyse yakalayacak olması beni hiç strese sokmuyor. Aslında, sen izinsiz araba kullanırken daha önce gelmediği için ne kadar şanslı olduğumuza inanmıyorum." Kollarımı sıkıyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Sen tam bir baş belasısın."

"Kim, ben mi?" Masum gözlerle kırıştırdım. "Ben senin Pepper Potts'unum. Seni beladan uzak tutarım."

"Sen benim zayıf noktamsın."

"Süper kahraman metaforlarını birbirine karıştırmayı bırakın. Ama yine de teşekkür ederim."

"Bu bir iltifat değil," diyor, gömlek kollarını çekiştirerek.

"Evet, öyle."

John ceketinin düğmelerini tekrar ilikledi. "Evet, öyle." Sesini alçaltarak, "Birkaç dakika sonra fotoğraf çektirmemiz gerekiyor. Bana bir iyilik yap ve cinsel organıma dokunmaya ya da göğüslerini göstermeye çalışma." dedi.

"Durmadan?"

Arkamdaki birine el salladı. "Sayın Belediye Başkanı. Sizi görmek ne güzel."

İki elini de tutarak fısıldadım, "Yani... belediye başkanına teşhir etmememi mi söylüyorsun?"

"Uslu dur."

Johnny'nin arkasındaki adam boğazını temizledi. "John?"

John'un vücudunun gerildiğini hissediyorum ama bu yüzüne yansımıyor.

Benden uzaklaşıp arkasını dönerek... "Merhaba, Baba." dedi. John'un yaşlı haline çok benzeyen, şaşırtıcı derecede yakışıklı genç adamla tokalaştı. Ama aynı zamanda, sahte erkek arkadaşımın on yıllar sonra ne kadar yakışıklı olacağının kanıtını görmek, nedense beni sonsuz derecede üzdü.

"Merhaba anne," diyor bana kibar bir ilgiyle bakan ince yapılı kadına. Koyu saçlarını annesinden, mavi gözlerini babasından, yoğun ciddiyetini ise ikisinden de almıştı. Annesiyle sarılmaktan ziyade, birbirlerine doğru eğilip kollarını iki elleriyle hafifçe okşuyorlardı.

"Merhaba John. Seni görmek güzel," diyor, sanki bir ofis partisinde bir iş arkadaşıyla konuşuyormuş gibi değil de biraz daha samimi bir ses tonuyla.

"Sizi görmek güzel. Geldiğinize sevindim. Bu benim kız arkadaşım Olivia Montgomery. Annem ve babam da Calvin ve Sofia."

Onlara gülümsüyorum, tıpkı annesi gibi kibarca ve merakla. Onunla hiçbir tatili birlikte geçirmiyorsunuz ama oğlunuzun bağış toplama etkinliğindeki fotoğraf çekimine tam zamanında yetiştiniz, öyle mi?

"Merhaba. Sonunda sizinle tanıştığımıza çok sevindim." Elimizi uzattım.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Olivia Montgomery." Babası cana yakın, ama ismini hiç tanımadığını anlayabiliyorum.

Sonunda Bayan Brandt'ın gözlerinde bir anlık tanıma ifadesi belirdi. "Montgomery?"

"Evet, o Monty'nin kız kardeşi," diyor John. "Nathan Montgomery'nin kız kardeşi."

"Aman Tanrım. Dünya ne kadar küçük. Hala Cleveland'da mı yaşıyorsunuz?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama John benim yerime cevap veriyor. "San Francisco'da yaşıyor. Oradaki Bay Area Ballet'te dans ediyor."

"Ah, ne güzel. Bale. Ne kadar hoş ve... güzel."

"Bu akşam katılım harika olmuş, John." Babası beni dürterek, "Bale gösterisi gibi bir katılım değil!" dedi. Kendi şakasına güldü.

Kibarca gülüyorum. Bu aslında oldukça zekiceydi. John'un elini tekrar tutuyorum. Tam olarak terli değil. Ama biraz nemli.

"Olivia, anne baban burada mı?" diye soruyor annesi.

"Hayır. Onların evinde kalıyoruz. Onlar da gelmek istediler ama yeni bir köpek yavrusu aldılar ve onu uzun süre yalnız bırakamıyorlar, yoksa her şeyi çiğner ve her yere işermiş."

"Ah," diyor babası. "Keşke burada olabilselerdi."

Ses tonunu beğenmedim.

Annesi, "Sanırım fotoğrafçılar bizi orada bekliyorlar," diye belirtiyor.

"Pekala. Hadi başlayalım," diyor John. "Katılımdan memnunum, evet."

Babası, "Tanışmayı çok istediğimiz birkaç kişi var," diyor. "Bizi Forster'larla aynı masaya mı oturttunuz?"

"Elbette. Iris'ten bunu ayarlamasını rica ettim. Bana kiminle tanıştırmamı istediğinizi söyleyin yeter, ben de..."

Sanırım, ilk defa, sakinliğini koruyan John Brandt'ın kafası karıştı. Neden gergin olduğunu anlamıyorum. Beni ailesiyle tanıştırdığı için mi? Yoksa ailesini benimle tanıştırdığı için mi? Göğüslerimi onlara göstereceğimden mi endişeleniyor?

Küçük kırmızı halının üzerinde, Encompass Vakfı logosu ve bu akşam John ile ortaklık yapan çeşitli Cleveland işletmeleri ve okullarının logolarının bulunduğu bir ayırıcı önünde fotoğraf çektiyoruz.

Calvin ve Sofia Brandt, fotoğrafçılara John'un anne babası olduklarını gururla söylüyorlar. John'un onlara kızgın olmamasını anlıyorum. Gayet iyi insanlar ve muhtemelen onu ihmal ettiklerinin farkında bile değiller. Bakın ne kadar da iyi bir insan olmuş—bale türünden değil—onu yetiştirmede harika bir iş çıkarmış olmalılar. Sadece... onu benim anne babam büyüttü.

Fotoğraf çekimi bittikten ve John'un ailesi tanıştırmak istedikleri önemli kişileri saymaya başladıktan sonra, sevgili ağabeyimin ve çok güzel bir bayanın John'u ve beni uzaktan izlediğini fark ettim. Nathan'ın bizi gözlemlediğini hemen anladım, çünkü yüzünde düşünceli bir ifade vardı ve kendi kendine başını sallıyordu. Sonunda ona baktığımı fark etti ve el salladı. Brandt ailesinden izin isteyerek Nathan ve kız arkadaşıyla yarı yolda buluştum.

"Merhaba!" diye elimi Katie'ye uzattım. Üzerinde kusursuz küçük siyah bir elbise vardı, burnunun etrafında hafif çiller, düzgünce şekillendirilmiş dalgalı saçları ve kalıcı gibi görünen alaycı bir gülümseme ve anlamlı bir bakışı vardı. Kardeşimi en iyi şekilde avucunun içine aldığını hemen

anladım ve şimdiden onunla akraba olmak istiyorum. “Sen Katie olmalısın. Ben Olivia.”

Beni kucaklamak için kendine çekiyor. "Vay, yüz yüze daha da güzelsin. Seninle tanışmayı çok istiyordum. Ayakkabılarına bayıldım."

"Oje renginizi çok beğendim."

"Aman Tanrım, bu bileklik çok güzel."

"Johnny bunu bana New York'ta verdi. Çok güzel değil mi?"

Nefesi kesildi. "Çok güzel. Gerçekten de hayatımda gördüğüm en güzel insansın. Dayanamıyorum."

"Dur artık, çok güzelsin ve kardeşimi beğendiğine inanamıyorum."

"Evet. Ben de buradayım. Selam, pislik herif." Nathan elimi yüzümün önünde salladı.

"Evet, merhaba." Kardeşime sarılıyorum. "Merhaba, aptal herif."

"Demek sen ve Johnny birbirinize çok yaklaşıyorsunuz, değil mi?" Bunu söylerken kolunu Katie'nin beline doladı.

Omuzlarımı silkerek, "Öyle mi?" diye sordum.

"Çok güzel bir çiftsiniz. Onun size nasıl baktığını görmelisiniz." Elini kalbine götürüyor. "Tıpkı Ryan Gosling'in The Notebook filminde Rachel McAdams'a baktığı gibi."

"Tam da bunu düşünüyordum," diyor kardeşim.

"Hayır, değildin," diyorum. "Sus."

"Sen sus. Dün gece otel odasında izledik."

İki elimle başımı tuttum. "Sen kimsin ki?"

"Sen kimsin ki?" diyor Nathan. "Hayatın boyunca en yakın arkadaşına sataştığın halde, şimdi ona böyle aşık gözlerle bakıyorsun."

Katie onu düzelterek, "Hayalperest," dedi.

"Emin misin?"

"Evet, bir insan birine aşık olduğu için hayalperest ve dalgın olabilir, ama bu tamamen hayalperestliktir, gözleri fal taşı gibi açılmış bir hayalperestliktir," diye açıklıyor. "Her konuda haklı olduğumu bildiğiniz halde neden hala söylediklerimi sorguluyorsunuz?"

"Ben öyle düşünmüyorum—sanırım sadece kafan karışmış çünkü bana karşı çok duygusalsın."

Onların neşeli bir şekilde şakalaşmalarını, gülümsemelerini ve birbirlerine dokunmalarını izliyorum. Aşık oldukları çok açık. İnsanlar gerçekten bana ve Johnny'ye bakıp gerçek bir çift olduğumuzu mu

düşünüyorlar? Gerçekten ona aşık gözlerle mi bakıyorum? Yoksa kardeşim birine kur yapmak istediğimde yüzümdeki ifadeyi mi anlamıyor?

Etkinliğin yemek bölümü başlıyor. John konuklarla sohbet etmekle meşgulken, ben de gecenin büyük bir bölümünde yeni en iyi arkadaşım Katie ve sahte erkek arkadaşımın en iyi arkadaşıyla sohbet ediyorum. Bir buçuk kadeh şarap içiyorum.

Yerel etkinlik organizatörü Johnny'yi almaya geliyor ve ben kravatını düzeltmeye fırsat bulamadan küçük sahneye götürülüyor. Alkışlar yükseliyor. Nathan, Katie ve ben de bağırıp çağırıyoruz. John gülmemeye çalışıyor ve herkese geldiği için teşekkür ederken oldukça sakın davranıyor; kapsayıcılık, çeşitlilik, topluluk ve destekleme gibi kelimeler kullanmaya başlıyor. Ve onunla çok gurur duyuyorum. Sadece çok yakışıklı ve harika bir penise sahip olduğu için değil, gerçekten de dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek istediği için.

Kendisi gerçekten iyi bir konuşmacı; bunu TED konuşmasını izleyerek anladım. Ama şahsen, sanki doğal bir yeteneğe sahipmiş gibi görünüyor.

Onu seviyorum.

Bok.

Onu seviyorum.

Ağlıyorum.

Bok.

Bez peçetemle gözlerimin kenarlarına hafifçe dokunuyorum. Birkaç saniye sonra John'un sessizleştiğini fark ediyorum. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, endişeli bir şekilde bana bakıyor. Ona gülümsüyorum, neşeli ve destekleyici görünmeye çalışıyorum, sanki ona onu sevdiğimi söyleyemeyen ve aklını hızla kaybeden kafası karışık bir kadın gibi değil.

Bok.

John'un kafası karışmış görünüyordu. Kelimeleri bulmakta zorlandı. Gözlüğünü düzeltti. Düşünce akışını kaybettiği için, devlet üniversitesinde bilgisayar mühendisliği okuyan genç kadınlardan birini tanıttı ve sahneden indi.

Masaya geri döndü ve elimi tuttu. "İyi misin?" diye fısıldadı.

"Evet. Çok üzgünüm."

Başını sallıyor ve sırtımı okşarken sahnedeki kadına tüm dikkatini veriyor.

Konuşmalar bittikten sonra John'un anne babası masamıza geldi. Ona sanki onu teselli etmeleri gerekiyormuş gibi baktılar. Babası omzuna hafifçe

vurdu. "Şey, bu... Umarım bu gece güzel bağışlar alırsınız. Daha önce belediye başkanıyla konuşuyorduk ve konuşmanızdan önce vakfa çok destekleyici görünüyordu, bu yüzden... Neyse ki geçimini sağlamak için konuşma yapmak zorunda değilsin." Güldü. Kimse onunla birlikte gülmedi.

Kardeşimi görünce kendini tanıttı—sanırım kardeşim önemli biri gibi görüldüğü için. "Ben Calvin Brandt, John'un babasıyım. Bu da eşim Sofia."

"Ben Nathan Montgomery," diyor kardeşim, ellerini sıkmak için ayağa kalkarken. "Monty. John benim en iyi arkadaşım."

"Ah, Monty!" diye sıcak bir şekilde seslendi Bayan Brandt. "Seni tanıyamadım."

Katie'yi tanıttıktan sonra Bay Brandt, "Keşke anne babanız bu akşam gelebilseydi. Onlarla bir kez olsun tanışabilseydik, çünkü hep uzaktan el sallamaktan başka bir şey yapmadık. Ama köpek yavrusu meselesi önemli görünüyor." dedi.

Ve hepsi bu kadar.

Yüzünü buruşturan John'a baktım ve sessiz kalamadım. "Biliyor musun?" Sandalyemde döndüm ve John'un babasına baktım. "Ailem Johnny'nin tüm çocukluğu boyunca onun yanındaydı. Matematik yarışmalarını kazandığında neredeydiniz? Benim ailemin nerede olduğunu biliyor musun? Oradaydılar. John'un tüm doğum günlerini ve Şükran Günü yemeklerini nerede geçirdiğini biliyor musun? Bizim evimizde. Çünkü annem onun yalnız kalmasını istemiyordu," dedim. "Umarım tüm o zamanı tek oğlunla vakit geçirmek yerine çalışarak geçirmeyi seçtiğin için mutlusundur. Kariyerimle bu inanılmaz, güzel adamla birlikte olmak arasında seçim yapmak zorunda kalsaydım, her zaman Johnny'yi seçerdim."

Kelimeler, beynim onları işleme fırsatı bulamadan dudaklarımdan dökülüyor.

Bu doğru mu? Johnny'yi baleye tercih eder miydim? Tüm hayatımı adadığım kariyerime mi? Bu doğru olamaz. Olamaz.

"Affedersiniz" derken kimseyle göz teması kurmuyorum. Masadan kalkıp biraz temiz hava almak için dışarı çıkıyorum ve bir o yana bir bu yana yürüyorum.

Annemin evinden bu restorana bizi getiren şoför, ön taraftaki otoparkta arabasına yaslanmış duruyor. Başını yana eğerek, biraz daha ileri gitmesi gerekip gerekmediğini soruyor. Ben de başımı sallıyorum.

Johnny'nin ailesine bunu söylediğime inanamıyorum. Ama söylediğime de sevindim, çünkü başka hiç kimse bunu asla söylemeyecek. Ve belki de

bir daha onlarla konuşma şansım hiç olmayacak.

Arkamdan restoranın ön kapısının açıldığını duyuyorum. Geriye bakmıyorum çünkü Bay ve Bayan Brandt olduklarını biliyorum. Yanımdan geçip park halindeki arabalara doğru yürüyorlar.

Sonra Bayan Brandt arkasını dönüp bana doğru yürüdü, kendini kucakladı. Hiç de üzgün görünmüyordu, sadece biraz endişeliydi. "Sadece şunu bilmenizi istiyorum," dedi, "anne babanıza her zaman minnettar oldum. Özellikle annenize. Ve tabii ki Monty'ye. Ve şimdi John'un sizin yanınızda olmasına çok sevindim."

Başımı sallıyorum. Ağzımı açıp ona başka bir şey söylemeye cesaret edemiyorum. Ayrıca, tekrar ağlamaya başlayacağımdan korkuyorum.

Onlar gidiyorlar ve kapının tekrar açıldığını duyuyorum, bakmadan bile John olduğunu anlıyorum. Elini sırtımda hissediyorum. "İyi misin?"

"Fantastik."

Bir süre sonra, "Orada söyledikleriniz gerçekten doğru muydu? Son kısım?" diye sordu.

Başımı sallıyorum. "Sanmıyorum. Üzgünüm." Şu an yalan gibi geliyor ama kendime karşı dürüst olmalıyım. Bu, sevdiğiniz birini daha iyi hissettirmek için kabaklı muzlu ekmek yemekle tam tersi bir şey. Kendimi daha iyi hissetmek için kendi sözlerimi yemeliyim. Çünkü bir yanımda bu adamla birlikte olmak için her şeyden vazgeçebileceğimi biliyor ve bu, Giselle'de başrolü dans edememekten veya gelecek sezon Fındıkkıran'da yer alamamaktan çok daha korkutucu.

"Memnunum," diyor. Gerçi bunu söylerken bu kadar üzgün birini daha önce hiç duymamıştım. "Senden asla kariyerinle benim aramda seçim yapmanı istemezdim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

Restoranla otopark arasında, kaldırımda birkaç dakika sessizce duruyoruz.

Son olarak ona, "Gitmeye hazır mısınız?" diye sordum.

"Henüz ayrılmam gerektiğini düşünmüyorum."

"O halde ben de seninle kalacağım."

"Öyle mi?" diye soruyor.

"Elbette."

"Elbette. Anlaşmamız gereği."

"Çünkü seninle birlikte olmak istiyorum." Bunu söylerken üzgün görünmek istemiyorum ve gerçekten de yenilmiş gibi hissetmek

istemezdim. Benim yanımda kendini artık kontrol edemediğini söylediğinde de muhtemelen böyle hissetmiştir.

Tekrar deniyorum. "Seninle burada kalmak istiyorum. Çünkü bu senin için önemli bir olay. Ve seni desteklemek istiyorum. Kardeşimin de senin için burada olmasının sebepleriyle aynı sebeplerden dolayı. Ama bunlara ek olarak, benimle sevişmeni de seviyorum."

Yüzünde yavaşça bir sırıtış belirdi. Dişleri gerçekten de inanılmaz derecede harika. "Açıklama için teşekkür ederim. Ve aileme söyledikleriniz için de teşekkür ederim."

"Kaba davrandıysam özür dilerim."

"Bence kaba davranmadınız."

Bu beni güldürüyor. Tabii ki kaba olduğumu düşünmüyor. Sadece dürüst davrandım. O zaten çoğu zaman böyle davranır. Sanırım.

BÖLÜM 27

JOHN

Şükran Günü'ndeki el havlusu olayında kullandığım aynı misafir banyosunda dişlerimi fırçaladıktan sonra, Olivia'nın eski yatak odasına döndüğümde, onu neredeyse tamamen yıpranmış, eski bir kısa tişört giymiş halde buldum. Bu kadının kaç tane kısa tişörtü var acaba? Hepsini giymesini istiyorum. Bu tişörtte Snoopy ve Woodstock var. Eskiden uzun bir tişörtmüş ve karnını açıkta bırakacak şekilde kesmiş. Muhtemelen bunu gençken yapmış. Neden? Sinsi niyetinin, beni hayal ederken göğüslerine daha kolay ulaşmak olduğunu düşünmek isterdim. Ben ise iki eyalet ötede, Charles Nehri'ne bakan bir yurt odasında, sessizce onun düşünceleriyle kendimi tatmin ediyordum. Eğer bu doğruysa, ne harika olurdu değil mi?

Saçlarını başının iki yanından sarkan ve doğrudan göğüslerine doğru uzanan iki örgü şeklinde toplamış. Yatağın üzerinde gerinerek, ince bir bluz, siyah pamuklu bir şort ve sivri uçlu ayak tırnaklarında kırmızı oje dışında hiçbir şey giymeden rahatça bacaklarını açıyor. O, ustaca bir tahrik edici. Kolayca ereksiyon uyandıran hareketlerin gerçek bir dahisi. O bir tekillik. Tüm kütlenin yoğunlaştığı, fizik yasalarının çöktüğü kara deliğin merkezindeki nokta. Anladığımı sandığım her şeyin anlamsızlaştığı yer.

Hayatımı bunu anlamlandırmaya adayacağım, ama bildiklerimi bir kenara bırakıp sadece... kendimi ona bırakmaya da hazırım.

Bu akşam.

Onun beni her şeyin önüne koyması gerekiyor mu?

İstemediğimi söylesem yalan söylemiş olurum.

Ama kendimi Olivia Tamsin Montgomery'nin engin, uçsuz bucaksız bilinmezliğine bırakmaya izin vereceğim.

Gün gün, gece gece.

Dün gece ikimiz de o kadar yorgunduk ki hemen uyuyakaldık.

Bu gece farklı olacak.

Kapıyı kapatıp kapı kolundaki dayanıksız kilidi çevirdim. Olivia San Francisco'ya taşındığından beri bu oda Bayan Montgomery'nin el sanatları odası olarak kullanılıyordu ve son zamanlarda köpek odası haline geldi. Ama çift kişilik yatağı, aynı lavanta rengi yorganıyla hâlâ burada. Aynı yumuşak, şeftali rengi çarşaflar.

Bob adındaki cocker spaniel cinsi köpek koridordan mızımlanıyor ve kapıyı tırmalıyor. Bay Montgomery'nin onu nazıkçe susturduğunu, kucağına aldığını ve koridordan ana yatak odasına doğru sessizce ilerleyip kapıyı kapattığını duyuyorum.

Olivia esniyor ve ben tuvalet malzemelerimi bavuluma geri koyarken, o da çarşafların arasına girip yan dönerek benden uzaklaşıyor. "İyi geceler," diyor.

Anladım, işler böyle yürüyecek.

"İyi geceler." Pijamamın üstünü çıkarıyorum, tavan lambasını kapatıyorum ve yatağa, yan tarafıma, sırtı ona dönük şekilde giriyorum.

Perdeler açık ve oda dışarıdaki sokak lambasının loş ışığıyla aydınlanıyor. Onun nefes alışverişini ve kalbimin atışını duyabiliyorum ve yemin ederim ki pijamamın kumaşını gererken penisimin sertleştiğini duyabiliyorum. Örgülerinden birinin ucundan çekiştiriyorum. Sessizce gülüyor ama beni tamamen görmezden geliyor.

Boynunun arkasındaki açıkta kalan tenine bir öpücük konduruyorum ve işaret parmağımın ucuyla omurgası boyunca aşağı doğru bir çizgi çekiyorum. "Bu gece için teşekkür ederim," diyorum.

Titriyor ve ben de bedenimi onunkine bastırıp, kıvrımlarına uyum sağlıyorum. Kıvranıp geriye doğru itiyor, böylece hevesle dışarı fırlayan kısımım kalçalarının arasına rahatça oturuyor. Kollarım ince belini sarıyor ve içimden otuza kadar saydıktan sonra bir elimi gergin karnına, sahte tişörtünün altına doğru kaydırıyorum.

"Beni düşündün mü?" diye fısıldadı, kalçalarını ereksiyon halindeki penisimin etrafında ovuşturup sıkarken. "Yatakta mı? Üniversitedeyken mi?"

"Sadece her gece."

Göğsünü avuçladığımda, sanki bunu geçen hafta yüzlerce kez yapmamışım gibi iç çekti. "Benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Bu duygudan nefret ettim."

"Ne tür bir duygu?"

"Seni istemekle ilgili."

"Bana başka bir fantezini anlat," diyor.

"Şey. Bunlardan biri şöyle bir şeydi."

"Evet?"

"Evet," diyorum. "Sen yatakta uyuyor olurdun. Ben de sessizce odana girer ve kapıyı kapatırdım."

"Aaa, parmak uçlarında yürüyorum. Çok ateşli."

Bunun için onun meme ucunu hafifçe sıkıyorum. "Arkandan yatağa girerdim ve tek kelime etmezdik. Sen sadece bana sokulur, ellerimi tutardın."

"Böyle mi?" Ellerini benimkilerin üzerine koyuyor. Bir elimi göğsünün üzerine koyup diğerini aşağıya, kısa şortunun içine kaydırıyor ve sıcak sıvısı bacaklarının arasında birikiyor.

"Aynen öyle."

Kalçalarını sallıyor. Elimi klitorisine bastırıyor. Parmaklarımın içeri girmesine izin veriyor. Girdiklerinde hafifçe inliyor. "Hayallerinde sana tatlı davrandım mı?"

"Bazen."

"Tam olarak istediğinizi yaptım mı?"

"Çoğu zaman."

Başını hafifçe bana doğru çevirdi. "Acaba hayatımın geri kalanında da kötü bir kız mıydım?"

"Ah evet."

"Beni cezalandırdın mı?"

"Sadece senin bunu sevdiğini bildiğim için."

Olivia elimi dünyanın en güzel yerinden çekiyor. "Pantolonunu çıkarırsan sana bir sır söyleyeceğim," diye fısıldıyor.

"Bana sırrını söylemesen bile pantolonumu çıkaracağım." Pantolonumu çıkarıp kenara fırlattım.

Kıvranıp kıpırdanıyor ve iç çamaşırını fırlatıp atıyor, Snoopy tişörtünü üzerinde bırakıyor. Komodinin çekmecesinde bir şey arıyor, onu yırtarak açıyor. "Ben de seni düşündüm," diyor sessizce, neredeyse tehditkar bir tonda.

Ve öyle de oluyor.

Akıl sağlığını tehdit ediyor.

“Ama sadece bir kere olmuştu, ergenlik çağımdayken.” Prezervatifi üzerime geçiriyor, bacaklarını benim üzerime atıyor. Battaniyeler alt bacaklarımızın etrafına düşmüş. Uyluklarını, kalçalarını, belini keşfediyorum. Ona dokunmayı bırakamıyorum. “Şükran Günüydü,” diyor. “Hatırlıyor musun, ayağa kalktığında yanlışıyla senin...?”

"Evet."

Kahretsin.

Evet.

"Sana çok kızmıştım ama aynı zamanda çok da tahrik olmuşum."

Onun üzerime doğru eğilmesini izlerken, penisimi onun için sabit tutuyorum ve onun nefes nefese kalışını ve inlemelerini dinliyorum. Ve büyüünün gerçekleşmesini izliyorum.

"Kendimi ilk kez parmaklamıştım."

"İsa."

"Çok ıslanmıştım, Johnny. Ve senin yüzünden böyle hissettiğim için çok kızgındım."

Onun beni alabileceği en derin noktaya ulaştığında, bir dakika boyunca gözlerini kapatıp, ortama alışmaya çalışıyor. Nefesimi tutuyorum ve bir sonraki hamlesini bekliyorum. Bir sonraki hamlesi, her zamanki gibi, olağanüstü. Üstünü başından çıkarıyor, boynunu, sırtını geriye doğru büküyor, kalçalarını yavaşça, çok yavaşça sallıyor.

“Hayalimde, ailem dondurma almaya gitmek için bizi yalnız bıraktı. Yemek odasında sadece sen ve ben vardık.” Ellerimi göğüslerine doğru yönlendiriyor, sağ elimi daha da yukarıya, boynuna doğru kaydırıyor. “Orada uzun süre birbirimize bakarak oturduk.” Kalçalarını döndürüyor, beni sıkıca kavırıyor, başını sallıyor. “Ve sadece bu bile. Sadece senin yoğun, sinir bozucu gözlerine bakmak—çok ateşliydi.”

Çenesini okşadım. Çenesini aşağı doğru eğerek başparmağımın ucunu öptü ve sonra başparmağımın tamamını sıcak ağzına aldı.

İnlemeyi bastıramadım ama o eliyle ağzımı kapatıp sesimi bastırdı. Ağzını yukarı kaydırıp baş parmağımı bıraktığında devam etti. "Sadece diğerinin ilk hamleyi yapmasını bekledik. Gülmeye başladım ve birdenbire ayağa kalktın, beni yakaladın ve öpmek için yukarı çektin. Alt dudağını ısırdım ve sonra seni öptüm."

Biraz daha aceleyle ileri geri sallanıyor. İki eliyle ağzımı kapatarak göğsünü benimkine yaklaştırıyor. "Kolunu savurdun ve masayı boşalttın. Eşyalar uçtu ve yere düştü. Ben de kalkıp uzandım ve sen de taytımı yırttın."

"Evet, yaptım," dedim onun avucuna doğru.

"Beni çok iyi becerdin Johnny. Hızlı, ateşli ve kirliydi. Henüz boşalma, tamam mı?"

"Mmph." Ağzımı açıyor. "Seni boşalttım mı?"

"Elbette."

"Kendinizi okşadığınız zamanı kastediyorum, değil mi?"

Eğilip beni öptü. "Yorganın altındaydım, yüzüstü yastığa gömülmüş, çılglık atıyordum."

"Kahretsin. Olivia." Bu doğru olmayabilir, ama kahretsin.

"Başka neler düşündüğünü de söyle."

"Ha?"

Hareket etmeyi bırakıp kulağıma fısıldadı: "Bana ne yapacağımı söyle. Bana koreografi yap."

Başım dönüyor. Ondan ne yapmasını istiyorum? Tek bir şey seçsin. Bir gün, bir gece birer birer. Sessizce bir şey.

Kalçasından tutarak sırt üstü çeviriyorum ve "Göster bakalım ne kadar esneksin, minik dansçı," diyorum.

Gözleri yaramazlıkla parlıyor ve neşeye gülümsüyor. Kendimi hazırlıyorum, ellerimi boynunun iki yanına, yatağın kenarına bastırıyorum. Dizlerini büküyor ve ayaklarını havaya kaldırarak ayak bileklerini boynumun iki yanına, omuzlarıma yaslıyor. Beni inanılmaz derecede sıkıca sarıyor. Çok derine girdiğim için yavaşça itiyorum. Çok güzel. Bundan daha iyi bir şey yok.

Elleri bileklerimi kavrayıp ellerimi yukarı kaldırıp ayak bileklerini tutmamı sağladığı anlar hariç. "Bacaklarıma bastır," diyor sırtarak. "Ta ki başımın arkasına gelene kadar."

Belki bir dahaki sefere beni bunu yapmaya davet ettiğinde, kibarca "Dilediğin gibi" diye mırıldanıp aynen öyle yaparım. Bu sefer boğazımdan bir ses çıkarıp, bacaklarını aşağıya doğru itiyorum – sanki şimdiye kadar gördüğüm en seksi kaldıraçlar gibi – ve gözyaşlarımı tutuyorum. Çünkü ben yaşayan en şanslı adamım ve bu, birinin başına gelmiş en güzel şey.

Olivia'nın ayakları, başının iki yanında, arkasındaki yastığa doğru bastırılmış. Parmak uçları sivri. Bu pozisyonun bir adı var mı bilmiyorum

ama ben ona "Mutlu Ölmek" derdim, çünkü ben öyle ölürdüm. Mutlu ölürdüm—iterek, sessizce inleyerek ve onun adını tekrar tekrar söyleyerek, ta ki parıldayan, mutlu, seks tozuna dönüşene kadar.

Bir eliyle ağzımı, diğer eliyle de kendi ağzını kapatmayı başarıyor. Esnekliği, sıkılığı, sıcak ıslaklığı ve istekliliği yeterince seksi değilmiş gibi, Olivia'nın düşünceliği ve iniltileri beni doruk noktasına ulaştırıyor. Kendimi onda kaybediyorum ve hiçbirini geri istemiyorum. Bu orgazmın ardından kim olursam olayım, daha iyi bir adam olacağım. Kesinlikle. Sadece onun için yaşayacağım. Bundan sonra söyleyeceğim ve yapacağım her şey doğru olacak ve tam olarak onun istediği ve ihtiyaç duyduğu şey olacak. Kesinlikle.

Bir saat sonra uyuyamıyorum. Olivia mışıl mışıl uyuyor. Karanlık tavana bakıp duruyorum. Bir erkeğin olabileceği kadar aşık olduğumun ve aynı zamanda inanılmaz derecede korktuğumun farkındayım. Bu kadın için her şeyi yapardım. Her şeyi. Bu iyiye işaret değil.

Mümkün mü?

Ona evlenme teklif etmek için henüz çok erken.

Ama artık onsuz yaşayabileceğimi düşünmek için çok geç.

Onun başka bir adama kalmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim.

Elbette o asla başka bir erkek istemezdi.

Elbette.

Güzel rüya göreni uyandırmadan dikkatlice yataktan kalktım, pijamalarımı giydim, evrak çantamı aldım ve mutfığa indim. Çocukken burada kaldığım zamanlarda, evdeki herkes uyurken ödevlerimi orada yapardım.

Tavandaki lambalardan birini yakıyorum ve en iyi kalemimi ve defterimi çıkarıyorum. Bu tür analizleri her zaman elle yapardım. Analog yöntem, büyük ve önemli kararlar vermem gerektiğinde beynime yardımcı oluyor. Şimdi Olivia'ya evlenme teklif etmenin risk ve getirisini analiz edeceğim. Tıpkı fon arayan bir girişim şirketini analiz eder gibi. Yeni bir ilişki bir girişim şirkettir. Sadece ne zaman ölçeklendirileceğini bilmek

meselesi. Sonuçta, hayatımın geri kalanını tek bir kişiye yatıracağım. Ve ondan da aynısını benimle yapmasını isteyeceğim.

Kalbim ve bedenim ne istiyorsa onu istiyor.

Ama yine de mantıklı açıklamaları dinleyeceklerdir.

BÖLÜM 28

JOHN

Parlak güneş ışığıyla, sersemlikle, midemde garip bir hisle ve kapıda inleme ve tırmalama sesleriyle uyandım.

Okuldayken sınavlardan önce hiç böyle hissetmemiştim çünkü öğretmenlerden daha çok şey bildiğime her zaman güveniyordum ve haklıydım da. Ben olmasaydım, hasta olacağımı düşünürdüm ama ben sadece birkaç yılda bir hastalanırım. Mikropları ve virüsleri alt ediyorum. Brainy Biz fonlaması için ilk sunum toplantılarına gittiğim sabahtan beri böyle hissetmemiştim. Neden böyle hissettiğimi bilmiyorum - ta ki hatırlayana kadar.

Evrak çantam yatağın yanındaki yerde. Olivia bana şöyle yazan bir not bırakmış:

Günaydın, uykucu. Seni biraz daha uyumaya bırakayım dedim. Umarım yanlış bir karar olmamıştır. Birkaç saat spor salonunda olacağım. Sevgiler.

İmzalamadı. Bunda bir sakınca yok. Eminim "Sevgilerimle, Olivia" yazıp yazmamaya karar verememiş ve kalp çizmenin de saçma olacağını düşünmüştür.

Yatak odasının kapısında daha fazla tırmalama sesi var. Daha fazla inleme. Yavru köpek. Umarım öyledir.

Yataktan kalktım—"Geliyorum, geliyorum"—ve kapıyı açtım. Bob, yavru cocker spaniel cinsi köpek, davet beklemeden içeri koştu.

Genellikle sevimli tüylü şeylere pek dikkat etmem ama bu küçük şey gerçekten çok tatlı. Ayaklarımın dibinde dolaşıyor, ıslak burnuyla bacağımı dürtüyor ve bana bakıyor.

Merhaba. Nasılsınız?

Hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Kendi etrafında bir daire çiziyor, sonra oturuyor, patisini havaya kaldırıp homurdanıyor.

Vay canına. Sanırım bana dokunmanı istiyorsun ya da buna benzer bir şey.

Başının tepesini okşamak için eğildim ve o da ön patilerini bacaklarıma koydu, zıplayıp havlayarak yüzümü yalamaya çalıştı sanırım. Onu kucağıma alıp yatağa oturdum. Yüzümü yalamaya ve kuyruğunu sallamaya devam etti ve bu durum beni üzdü. Daha önce hiç yavru köpek tutmamıştım. Bu nasıl mümkün olabilir? Bir insan yirmi yedi yıl boyunca nasıl yavru köpek tutmadan yaşayabilir? Hayatımda ne yapıyordum ben?

Çalışıyorum. Milyarlar kazanıyorum. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeye çalışıyorum. Eğer bir köpeğim olsaydı, başka hiçbir şeye odaklanamazdım. Bu doğru. Öyle mi? Evet, doğru. Birçok sözde "havalı" girişim şirketinin yaptığı gibi ofislerimi asla masalarla dolu bir oyun alanına dönüştürmememin bir nedeni var. Çalışanlarımı gece gündüz çalıştırmıyorum ve boş zamanlarında istediklerini yapabiliyorlar, ancak iş yerinde hayvanlara ve masa tenisi masalarına kesinlikle izin vermiyorum.

Bob'u tekrar yere bıraktım, odadan çıkardım ve yüzümü elimin tersiyle sildim. Olivia çok dikkat dağıtıcı olabilir, ama en azından yüzümü yapış yapış yapmıyor. Telefonuma bakmadan önce bir köpek yavrusuyla oynadığıma inanamıyorum—ben kimim?

...Bir aptal.

Ben bir aptalım.

Saat ondan sonra ve Iris'ten bir sürü mesaj ve cevapsız arama var. Çünkü Merrick ile Zoom toplantımı kaçırdım. Toplantıları kaçırmam. Geç saatlere kadar uyumam.

Bu bir felaket.

Iris'i aradım ve muhtemelen hâlâ evde olmasına rağmen hemen cevap verdi.

"Bu bir felaket," diyorum. "Aklını mı kaçırdı?"

“Hiç kızgın değildi; sadece sana bir şey olmuş olmasından endişeleniyordu. Ben de öyle. Ne oldu?”

"Önemli değil, sadece geç uyandım."

"Asla geç uyanmazsın."

"Evet, bir daha olmayacak. Ev telefonunu aramamı mı söyledi?"

"Onun için öğleden sonra. Cep telefonunu yanında tutacağını söyledi."

"Cep telefonu. Tamam. Peki. Onu arayacağım," diyorum. "Teşekkür ederim, Iris. Sana minnettarım."

Karşı taraftan sessizlik.

"Telefonu kapattınız mı?"

"Hayır. Henüz senin bu haline alışamadım. Ama belki alışırım."

"Ben de öyle düşünebilirim."

Telefonu kapatıp hemen Merrick'i aradım. Muhtemelen bahçesindedir. "Bay Montgomery. Sizden haber almak çok güzel, evlat."

"Bay Merrick, çok üzgünüm. Sanırım jet lag yaşıyorum." Burnumu çektim ve hapşırdım. Bu alışılmadık bir durum. "Ayrıca köpeklere alerjim var gibi görünüyor, bu da üzücü."

"Bu gerçekten de üzücü."

"Genellikle yalnız seyahat ederim, ama bu yolculuk biraz daha karmaşık geçti. Bir daha asla toplantı kaçırmayacağım, size söz veriyorum." Bu saçmalık. Bu adamın imzasını almak için İngiltere'ye uçtum ve aldım. Neden onun onayına ihtiyaç duyuyorum ki?

"Bana bunu söz verme," diyor. "Bana, o karmaşık yol arkadaşınla seyahat etmeye devam edeceğine söz ver. Ve bir de köpek alabilmek için alerji ilacı temin et."

Konuşmayı doğru yöne yönlendirmeye çalışıyorum. Aramanın amacı, kendisine gönderdiğimiz verilere dayanarak Londra'daki çiftlik hakkındaki ilk düşüncelerini duymaktı. Bana kısaca bilgi veriyor, torununu almaya gitmesi gerektiğini mırıldanıyor ve "Dinleyin. Sözleşmeyi zaten imzaladım. Seçimimi yaptım. Bana kalırsa, karar vermesi gereken sizsiniz." diyor.

"Sayın?"

"Komplikasyon hakkında."

"Karar vermeye çalışırken bütün gece uyuyamadım, doğru."

"Bir şeyi isteyip istemediğinize karar vermek için saatler harcamanız gerekiyorsa, cevabınız ya hayır demektir ya da yanlış seçim yapmaktan korkuyorsunuzdur. Bu da kendinize güvenmediğiniz anlamına gelir. Ve ben,

güvenilmez biriyle çalışmak için yarı emeklilikten geri dönmeyi tercih etmedim.”

"Teşekkür ederim efendim."

"Bana teşekkür etme. Bana şunu cevapla: Bütün gece uyuyamadığın, karar vermeye çalıştığın şeyi. Buna değer miydi? Eğer buna sahip olmasaydın, hayatta yaptığın diğer her şeyi yapmaya değer miydi? Düşünme, sadece cevapla."

“Hayır. Artık değil.”

"Pekâlâ," diyor. "Anlaşılan işi sağlamlaştırsan iyi olur, değil mi? Yüzük taksan? Gençler bugünlerde böyle mi diyorlar?"

"Çocukların ne dediğini hiç anlamadım efendim. Umarım Cleveland'da Olivia Montgomery'ye yakışır bir pırlanta yüzük bulabilirim."

BÖLÜM 29

OLIVIA

Uber'den indiğimde, John'un kiralık arabasının anne babamın garajında olmadığını gördüm. Spor salonundayken ondan bir mesaj aldım, birkaç saatliğine dışarıda olacağını ama döndüğünde benimle konuşması gereken önemli bir şey olduğunu söylüyordu. Yarın sabah ayrılıp bu geceyi ailemle geçirmemiz gerekiyordu. Anne babamla kahvaltı yapmadım, saunayı kullanmak için en kısa sürede spor salonuna gitmem gerektiğini söyledim, ama anne babamın dün gece Johnny ile sevişmemizi duymadığından yüzde seksen beş eminim. Bu ihtimallerle yaşayabilirim.

"Olasılıklar!" diye çıkıştı Johnny'nin sesi kafamda. "Olasılıklar yüzde olarak verilir; oranların değeri sıfırdan sonsuza kadar değişir ve bir oranı temsil eder!"

Sanırım "ineklik virüsü"ne yakalandım.

Eski yatak odama çıktığımda kapı açıktı ve yavru köpek yerde, John'un evrak çantasının üzerine yayılmış, kağıtları kemiriyordu.

"Bob! Hayır!" Köpeği kucağıma alıp yatağa oturdum ve defteri ağzından zorla aldım. "Hayır. Yaramaz çocuk." Defteri ağzından kurtardığımda tüylü küçük yüzünü öptüm. "Aman Tanrım, çok tatlısın ama yaramaz çocuk. Hayır!"

Bu da ne böyle?

Johnny'nin karalama gibi el yazısını hemen tanıdım. Listeler var. Zamanlama optimizasyonu, kaynak tahsisi, risk azaltma stratejileri gibi kelimeleri seçebiliyorum. Karar Ağacı başlıklı bir sayfa da var.

Bob mızızlanıp yanımda yatakta bir şeyin üzerinde kayıyor ve John'un dizüstü bilgisayarının klavyesine bastığını fark ediyorum. Bilgisayar açılıyor. Köpeği tekrar alıyorum ama John'un dizüstü bilgisayarını böyle açık bırakacağına inanamıyorum.

Monitöre bakarken... gördüklerime ben de inanamıyorum...

BÖLÜM 30

JOHN

Montgomery'lerin evinden yarım saat uzaklıkta bir Tiffany & Co. mağazası var, ancak iki karatlık, zümrüt kesimli bir pırlantayı pavé pırlanta platin bir yüzüğe takmak için önce randevu almanız gerekiyormuş ve ellerinde hazırda yokmuş. Araştırma ve planlama yapmadığınızda böyle şeyler oluyor. Ya da Iris'i arayıp bir şeyleri halletmesini istemediğimde. Bu yüzden sonsuzluk yüzüğü denilen bir şeyle yetinmek zorunda kaldım. Mağazadaki en pahalı olanı aldım ve San Francisco'ya döndüğümüzde Olivia'yı yüzük alışverişine götüreceğim. Santa Barbara'ya gitmeden önce.

Ama bu da iş görür.

Diğer her şeyi hallettim, bu yüzük şimdilik işimi görür.

Kiralık arabayla geldiğimde Bay Montgomery'nin arabası garaj yolunda değildi. Arabadan inerken Olivia'nın eski yatak odasının penceresini görebiliyordum. Perdeler hala açıktı ve onu içeride göremedim. Olağan dışı bir durum değil ama o hissi tekrar yaşıyorum. Sinirlerim geriliyor. Ve boğazımın arkasında bir gıdıklanma. Kesinlikle alerji. İyi haber şu ki, köpeklere alerjim yok. Bu sadece bir yıldan fazla süredir maruz kalmadığım çevresel alerjenlere karşı bağışıklık tepkisi. Hava kalitesindeki, polen seviyelerindeki ve bu bölgeye özgü küf sporlarındaki değişiklik göz önüne alındığında, vücudumun histamin reaksiyonu tamamen anlaşılabilir.

Montgomery'lerin evde olduklarında ön kapılarını kilitlemediklerini biliyorum, ama yine de zile basıp üç kez vuruyorum. Her zaman yaptığım gibi. Zil sesini ancak üst katta olduklarında duyuyorlar ve eğer biri çok yüksek sesle veya hızlı vurursa, Bayan Montgomery ürküyor. Üç kez

vurdum—ne çok hızlı ne de çok yavaş. Havlama sesi duymuyorum. Belki de evde değillerdir.

Telefonumu tekrar kontrol ettim. Olivia'dan hiçbir şey yok.

Elimi cebimde tutuyorum ve sanki cebimde yirmi dört bin dolarlık bir yüzük olan küçük bir kutu taşıymıyormuş gibi görünmeye çalışıyorum.

Kapı açıldı ve Bayan Montgomery her zamanki gibi neşeli ve sıcak bir şekilde bana baktı. "Ah, Johnny. Senin için evin anahtarının bir kopyasını çıkarmalıydık."

Burnumun ucunda karıncalanma hissediyorum. Kesinlikle alerji. Normal fizyolojik tepki. "Çok nazıksın."

"İçeri buyurun. Burada sadece ben varım—Alan, Bob'u köpek parkına götürdü çünkü Bob'un çok enerjisi vardı. Yavru köpekten bahsediyorum, Alan'dan değil."

Giriş holüne girdiğimde midemde bir korku hissediyorum. Belki de gıda zehirlenmesi geçiriyorum.

"Olivia henüz spor salonundan dönmedi mi?" diye sorarken, Olivia'nın annesi de mutfağa doğru yönelerek, "Sana biraz kahve getireyim mi canım?" diye sordu.

Koridorda durdu ve şaşkın ve endişeli bir şekilde arkasına döndü. "Ne? Bir saat önce havaalanına gitti. Nedenini bileceğini söyledi."

Olivia'dan bu sabah herhangi bir mesaj veya arama gelmiş mi diye telefonumu tekrar kontrol ettim. Ama hayır. Hiçbir şey yoktu.

"Belki de mesajı göndermeyi unuttu?" diye öneriyor Bayan Montgomery. "Ben de sık sık böyle yapıyorum. Yarın sabah şirket dersi olduğunu ve kaçırmak istemediğini söyledi."

Bu sefer beynimi binlerce fikir ve soru doldurmuyor; sadece bir tane var.

Merdivenlerden yukarı koşarken "Her şey yolunda mı?" diye seslendi.

İşte soru bu.

Evrak çantamı yatağın yanındaki yerde buldum. Deri sapı kemirilmişti ve içindekilerin bir kısmı halıya dökülmüştü. Yatağın üzerinde, sayfaları kemirilmiş not defterim vardı. Ve dizüstü bilgisayarım. Kapalı. Üzerinde bir not var. Olivia'nın bu sabah bana bıraktığı not için kullandığı aynı not kağıdı. Şöyle yazıyor:

Dizüstü bilgisayarını açık bırakmışsın. Bob üzerine bastı. Ne üzerinde çalıştığını gördüm. Yarınki şirket sınavını kaçırmamak için ilk uçakla SFO'ya geri dönüyorum. xx

Bu not... sanırım, biraz zararsız.

Notta belirtilenlere göre, Olivia'nın kızgın olduğu için bensiz San Francisco'ya dönme olasılığı düşük. Aramızda her şeyin yolunda olduğuna dair teorimi çürütecek başka bir verim olmadığı için panik yapmayacağım. Panik yapmam için bir nedenim yok. Tabii eksik sunumumu yanlış anlamadıysa. Bağlam dışında bakıldığında bu kesinlikle mümkün.

Telefonunu aradım, sesli mesaj bırakmayı bekliyordum ama bir zil çalmasının ardından cevap verdi. "Merhaba, John."

"Merhaba. Neredesiniz?"

"Güvenlik kontrolünden geçmek üzereyim. Uçağım bir saat sonra kalkıyor." Sesi titriyor. Kızgın değil. Sanki ağlamış gibi.

"Hazırlamakta olduğum sunum dosyasını açıklamak istiyorum."

Hafifçe, hüzünlü bir kahkaha attı. "Temel sorunlar ve çözümler?"

"Henüz tamamlanmadı. Bu, proje teklifim için planladığım sunumun sadece bir parçası."

Arka planda çok fazla gürültü var. Olivia'nın birinden özür dilediğini ve ardından telefonda iç çektiğini duyuyorum. "John... Dün gece sana yalan söyledim. Sanırım kariyerimden çok seni seçerdim. Yani, eğer iş o noktaya gelirse. Ve bunu sana karşı hissettiklerimden biliyorum. Beni tüm hayatım boyunca tanıyorsun. Sen içimdeyken beni kelimenin tam anlamıyla çıplak ve ikiye katlanmış halde gördün. Ve yine de zamanını bana ayırmaya değer olup olmadığımı anlamak için bir karar ağacı çizmen mi gerekti?"

"Olivia... Öncelikle, senden kariyerinin yerine beni seçmeni asla istemeyeceğimi söylemiştim. İkincisi, zamanımı sana ayırmaya değer olduğunu biliyorum. Verilere dayanarak, neden şimdi ve sonsuza dek birlikte olmamız gerektiğine dair mantıklı bir gerekçe oluşturuyordum. Duygularımın yargılarımı gölgelemesine izin verirsem kimse fayda görmez. Hayatta başarılıyım çünkü her şeyi analiz ediyorum."

"İş hayatında başarılısın çünkü her şeyi analiz ediyorsun," diyor. "Bana karşı hislerine sayısal değerler atadın. Bunun ne kadar yanlış olduğunu

görmüyor musun?"

"Sonsuzluk sembolünü tanımadın mı? Bu, sınırsız olduğu anlamına gelir. Sana olan duygularım da sınırsız."

"Sonsuzluğun ne anlama geldiğini biliyorum. Ayrıca, eğer yakınlaşmamız konusunda o kadar stresliyseniz ki grafikler ve pasta diyagramları çizmeniz gerekiyorsa, o zaman işler çok hızlı ilerliyor demektir ve bence ikimiz de gerçekte ne hissettiğimizi, neyin gerçek olduğunu veya ne istediğimizi bilmiyoruz."

"Ne istediğimi biliyorum," diyorum. "Yıllardır seni istiyorum. İki yıldır seninle evlenmek istediğimi biliyorum. Her şey yoluna girdi. Bir plan oluştu. Seni elde ettikten bir haftadan biraz fazla bir süre sonra, seni kaybetmekten o kadar çok korkuyorum ki, bunu rakamlarla ifade etmem gerekiyordu. Ve bence bunda yanlış bir şey yok." Belki de susup konuyu uzatmamalıyım ama ekliyorum, "Yeni verileri henüz analiz etmedim ama eminim sen de korkuyorsun, çünkü kaçan sensin."

"Korkmadığımı söylemiyorum. Ve kaçmıyorum da. Sadece... Biraz ayrı kalmaya ihtiyacımız var."

"Lütfen... havaalanında beni bekleyin," diyorum. "Birlikte eve gideceğiz."

"Her şeyin kendiliğinden yoluna girdiğini mi kastediyorsunuz? Hangi plan?"

Bağışıklık sistemim bu duruma tamamen tepki gösterdiği için plansız bir şekilde hapsirme krizi geçiriyorum. Bu kesinlikle planlandığı gibi gitmiyor. Kendimi toparlamam gerekiyor ki ne kadar mantıklı davrandığımı anlasın. "Sana anlatmaya çalıştığım şey şu: Seninle evlenmek istediğimi uzun zamandır biliyorum. Bir ay için uydurduğum bu düzenleme, ikimiz için de en iyisi olacağını bildiğim, amaca ulaşmanın en hızlı yoluydu."

"Neyden bahsediyorsun? Bu etkinlikler için sahte bir kız arkadaşına ihtiyacın olduğu meselesi... Yani bu oyun sadece bir oyun muydu?" diye soruyor.

"İki nokta arasındaki en kısa mesafeyi kastediyorum." Bunu nasıl görmüyor?! "Basitçe açıklayayım—evrendeki her gezegen en az enerjiyi kullanarak en kısa yolu izler. Bu da farklı değil. Bu, seninle vakit geçirmeni sağlamanın, bizi aynı yola geri döndürmenin ve sonuçta evli bir çift olmamızın en etkili ve verimli yoluydu," diyorum ona. "Monty benden seni kontrol etmemi istedikten hemen sonra Merrick'in torununun balerin olmak istediğini öğrendiğimde, sanki tüm evren neon bir tabela yakmış gibiydi."

"Tabelada ne yazıyordu? 'Olivia ile sahte bir ilişki için sözleşme hazırlayın' mı?"

"Bunu söylemenin bir yolu bu. Aslında, böyle söyleyince aptalca geliyor." İçimden bir ah çektim. "Aptalca değil. Bu, gerçek bir ilişkiye giden en verimli, en optimize yoldu. Bir soruna zarif bir çözüm buldum ve ek olarak, bu senin birçok sorununu da çözdü."

Hiçbir şey söylemiyor. Çünkü haklı olduğumu biliyor. Nefes alışını duyuyorum. Arka planda havaalanı seslerini ve göğsümde kalbimin gümbür gümbür attığını duyuyorum. Yüzük kutusunu cebimden çıkarıyorum ve ellerimin titrediğini fark ediyorum. Kendimi toplamam gerekiyor. Olivia'ya bunun kontrol altında olduğunu kanıtlamam gerekiyor.

Sonunda içini çekerek, "Ben çözülmesi gereken bir matematik problemi değilim, John," dedi.

"Eğer bir matematik problemi olsaydın, seni çoktan çözmüş olurdu."

Uzun bir sessizlikten sonra burnunu çekerek, "Gitmem gerek. Kızgın değilim. Gerçekten kafam karışık. Sanırım sen de öylesin. Daha önce hiç gerçek bir erkek arkadaşım olmadı ve hayatımda zaman geçirdiğim erkeklerin çoğu –babam, kardeşim ve sen hariç– tayt giyiyor, bu yüzden romantik ilişkiler konusunda uzman değilim. Tabii eğer erkekler düğ veya prens, kadınlar ise köylü veya kuğu ise durum farklı. Ama biliyorum ki, hayatının geri kalanını benimle geçirmek istediğini iddia eden birinden bir sunum şeklinde bir evlilik teklifi almak istemiyorum." Duraksıyor. "Seni seviyorum Johnny. Gerçekten seviyorum. Ama sanırım kafamızı toplamamız için biraz ayrı kalmamız gerekiyor, tamam mı? Hoşça kal."

"Ben de seni seviyorum." Sessizlik. "Olivia?"

Telefonu kapattı.

"Seni seviyorum" dedi ve telefonu kapattı.

Neden böyle bir şey yapsın ki?

Telefonumu yatağın üzerine fırlattım ve yüzük kutusunu yıpranmış deri evrak çantamın içine koydum.

Bu ideal bir durum değil.

İş hayatında başarısızlıkları gelecekteki başarılar olarak kucaklamaya alıştıırılırız, ama ben daha önce hiç gerçekten başarısız olmadım.

Bu gerçekten berbat.

Bu hissi hiç sevmiyorum.

Yatağa yığılıp tavana bakıyorum. Kendime beş dakika boyunca acımama izin vereceğim, sonra kalkıp başka bir plan yapacağım. Başka bir

hapşırık nöbeti geldiğinde burnumu ve ağzımı kolumun iç kısmıyla kapatıyorum. Köpek tüyüne maruz kalmadığım için hafif bir hassasiyet yaşıyorum. Bağışıklık sistemim yeniden ayarlanıyor. Bu tamamen normal bir adaptasyon tepkisi. İyileşeceğim.

Bugün yemek yedim mi?

Sanmıyorum.

Aşağıya indiğimde, Bayan Montgomery'yi mutfakta, yere bakarken, bir eli belinde, diğer eli ağzını kapatmış halde buldum.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Şaşırdı ama beni gördüğüne çok sevindi. "Ah, Johnny! İyi misin? Olivia ile mi konuşuyordun?"

"Evet. Evet, konuştuk. Uçağı bir saat sonra kalkıyor. Gayet iyi. Biz... O iyi." Boğazımı temizledim. Sonra öksürdüm. Sonra da hapşırdım.

"Ah hayatım."

"Bunlar sadece alerji."

"Neye alerjiniz var?"

"Arıza."

"Hangi konularda başarısız oldunuz?"

İçimi çekip ellerimi pantolonumun ceplerine soktum. "Kızınızı anlıyorum."

Bana anlamlı bir bakış attı. "Anlaşılan sana biraz çorba yapmalıyım."

"Tamam aşkım."

"Ve artmış kabaklı muzlu kek de var! İsterseniz sizin için ısıtayım?"

"Ah. Tamam. Teşekkür ederim. Evet." Muzlu-kabaklı ekmek gerçekten de zamanla daha lezzetli oluyor.

"İkiniz kavga mı ettiniz?" diye soruyor, ekmeği mikrodalgadan çıkarırken. Sanki dünyanın sonu gelmemiş gibi.

"Tam olarak değil. Sanmıyorum?"

Beni mutfak masasına götürüyor. Bu, Nathan'la televizyon izlerken yemek yememize izin verilmediği birçok sabah oturduğumuz aynı masa. Bu masada aile hakkında çok şey öğrendim. Bu masada Olivia'nın yeme alışkanlıkları hakkında bilgi edindim. Bugün bu masada önemli bir şey öğreneceğimi biliyorum, sadece henüz ne olduğunu bilmiyorum.

Steph Montgomery önüme üzerinde "Anne biraz kahveye ihtiyaç duyuyor" yazan bir kupa ve benim için yaptığı ekmekten bir tabak koyuyor ve dün ya da bugün ailemi aramayı ya da evlerine gidip onlarla birlikte olmayı hiç düşünmediğimi fark ediyorum. Ve onlar da beni aramadılar.

Sadece etkinliğe katılmak üzere restoranda olacaklarını teyit etmek için e-posta gönderdiler.

Bu da gerçekten çok kötü.

Gözlerim biraz sulanıyor ve alt dudağım titriyor gibi. Muhtemelen çok aç olduğum için. Bunu nasıl kontrol edeceğimi öğrenmem gerekecek.

Bayan Montgomery, o güzel, sıcak gülümsemesiyle çenesini ellerine yasladı, dirseklerini masanın üzerine koydu. "Ah, Johnny. Her şey yoluna girecek. Biliyor musun, kızım için her zaman istediğim tek şey, onu seven, ona tapan ve tıpkı onun dansa olan bağlılığı gibi ona da bağlı birini bulmasıydı. Ve tahmin et ne oldu? İlk bale dersine başlamadan önce bile seninle tanıştı."

Başımı salladım, bir lokma ekmek yutmaya çalıştım ama boğazımda bir yumru vardı ve ağzım kurumuştı. Boğulmaya başladım. Hiç de iyi bir görüntü değildi. Bayan Montgomery bana bir bardak su getirdi ve Olivia yanımda olmadığı sürece artık kontrolümü kaybetmeme neden olan o lanet olası vücudumu kontrol altına almamı bekledi.

"Daha iyi mi?" diye soruyor nazikçe.

"Daha iyi."

Çorba konservesini ısıtmak için ocağa geri dönüyor.

"Kızınız söz konusu olduğunda artık doğru düzgün düşünemiyorum, Bayan Montgomery," diye ağzımdan kaçırdım.

"Öyleyse düzgün düşünme," diyor omuz silkerek. "Dolayısıyla düşün. Saparak düşün. Ya da hiç düşünme."

Dairesel düşünmek mi? Dolambaçlı düşünmek mi? Sonuncusu imkansız. Ama diğer kavramlar ilgi çekici.

"Sanırım bir hata yaptım."

"Ona kötü davranmadın, değil mi?"

"Hayır, öyle düşünmüyorum."

"Eminim öyle yapmadınız. Eminim bir yanlış anlaşılmadır," diyor. "Genellikle tüm kavgalar başlangıçta böyle olur."

"Umarım bu sadece başlangıçtır."

Bu, Steph Montgomery'ye kendi anne babama asla soramayacağım bir soruyu sorma fırsatım.

"Bunu nasıl başarıyorsunuz? Evlilik nasıl işliyor?"

"Ah. Şey." Ocağı kapatıp bir kaseye biraz çorba koyuyor. "Elbette her evlilik farklıdır. Ama bence evliliği başarılı kılan şey, sorunları çözmeye çalışmaya zorlanmanızdır. İki insan birlikte yaşamaya kararlı olduğunda.

Savunmacı olmak yerine meraklandığınızda. Yavaşlayıp dikkat ettiğinizde ve sevdiğiniz kişinin incindiğini, sadece sizi incitmeye çalışmadığını gördüğünüzde. Zaman verirsiniz neler olabileceğine şaşırırsınız.”

"Siz ve Bay Montgomery sık sık kavga ediyor musunuz? Sormamda sakınca yoksa."

Gülerek ve elini savurarak çorba kasesini bana getirdi ve bu masada her zaman serili olan altlıklardan birinin üzerine koydu. "Tabii ki yapıyoruz! Eminim duymuşsunuzdur. Ama bunlar sadece kavga. Bu işin bir parçası. Sonunda adil kavga etmeyi öğrenirsiniz. Göreceksiniz. Ve bazen bunların hiç de kavga olmadığını fark edersiniz. Ona biraz zaman verin."

"Peki ne yapmalıyım?"

"Genellikle temel şeylere geri dönmek yardımcı olur. Onu İngiltere'ye, Manhattan'daki bir galaya ve Cleveland'a götürdünüz. Ona o güzel bileziği aldınız. Büyük jestleri zaten yaptınız. Sadece birbirinize destek olun. Acele etmeyin. Bakalım neler olacak."

Temellere geri dönelim.

Temel prensiplere geri dönmeyi denedim, ama Olivia bunu beğenmedi.

"Tam olarak ne demek istiyorsunuz?"

"İkinizin de çok yoğun kariyerleri var; bence sakın zamanlarda birbirinize destek olsanız iyi olur."

"Sessiz zamanlar." Bunu yapabilirim. "Keşke onu anlayabilseydim."

"Neden?" Bayan Montgomery başını yana eğdi. Kızını neden anlamak istediğini gerçekten anlamıyor.

"Öyle değil mi?"

Gülümsedi ve elime dokundu. "İyi bir çocuksun Johnny. Ama her şeyi entelektüel olarak anlamak zorunda değilsin. Böyle bir şeyi anlamaya çalışmamızın nedeni, onun üzerinde kontrol sahibi olduğumuzu hissetmek istememizdir."

Bu doğru mu?

Öyle.

"İnsanları anlamanın daha yumuşak yolları da var. Biliyor musun, ben her zaman senin ve Olivia'nın, senin ve Nathan'dan daha çok ortak noktanız olduğunu düşünmüştüm."

Neredeyse tekrar boğuluyordum.

"Bunu görmüyor musun? İkinizin de aynı sorunları var. Sadece onlarla farklı şekillerde başa çıkıyorsunuz. İkiniz de kuralları seviyorsunuz. İkiniz de tekrarın, kalıpların ve ustalığın kesinliğine ihtiyaç duyduğunuzu

düşünüyorsunuz. Olivia bedenine kaçtı, sen de beynine kaçtın.” Bir peçete alıp masanın üzerinden bana doğru kaydırıldı. “Ama ikiniz de kendi kalplerinizden kaçırıyorsunuz.”

Bu neredeyse beni gülümsetiyor çünkü Olivia'nın zombi kıyametinden değil, kendi kalbinden kaçtığını hayal ediyorum. Ve kiralık sedanımla yanına yanaşıp, ehliyeti olsaydı... diye hatırlatıyorum. Sonra bana orta parmağını gösterir, arabaya biner ve benimle sevişirdi. Ama şu an bunu düşünemem. "Bu çorba çok güzel, Bayan Montgomery. Teşekkür ederim."

“Ah, sadece Campbell’s.” Elini savurarak geçiştirdi. “Sihirli çorbamın tüm malzemelerine sahip olmadığım için özür dilerim. Grip olduğunuzda sizin için yaptığımı hatırlıyor musunuz?”

“Bana yaptığın her şeyi hatırlıyorum. Ama kesinlikle grip değilim.”

"Biliyorum canım, biliyorum."

"Ne yapacağımı bilmemekten hoşlanmıyorum," diye itiraf ediyorum.

Kendi kahve fincanından bir yudum aldıktan sonra, "TED konuşmanızda ne demiştiniz? Zekice işinizden bahsetmişsiniz? Zayıflıklarınızı güçlü yönlerinize dönüştürün?" diye sordu.

Yutkunup ağzımı peçeteyle siliyorum. "İşte bu kadar. Ona zayıf noktamın o olduğunu göstermeliyim."

Gülümsüyor. Çok güzel, sıcak bir gülümseme. "Belki o zaman senin onun olduğunu bilerek o kadar korkmaz."

Bu kadın... O bir dahi. Onun kayınvalidem olması için her şeyimi verirdim. Belki de onurumu bile.

BÖLÜM 31

OLIVIA

Dün gece Callie ile Kırmızı Ayakkabılar filmini milyonuncu kez izledik. Az miktarda şarap ve orta miktarda dondurma vardı. Callie filmi ilk kez izliyordu ve estetiğinden etkilendi ama çok sıkıldı, ayrıca filmin tamamını ürkütücü buldu. Ayrıca, gayet haklı olarak, "Neden o lanet olası ayakkabıları çıkarmıyor ki?" diye sordu.

Çok ağladım. Vicky Page'in öldüğü son sahnede hep ağlarım. O film dansçılar için ilham kaynağı. Adanmışlık. Sanatçılık. Balenin tam ve eksiksiz bir fedakarlık gerektirdiğinin doğrulanması. Eskiden sanat ve yaşam arasında seçim yapmak zorunda kaldığı için çok dramatik ve ağlak olurdum, ama şimdi diyorum ki—kim ona birini ya da diğerini seçmek zorunda olduğunu söylüyor ki? Kimse ona gerçekten seçim yapma özgürlüğü vermedi! Kimse onu gerçekten desteklemedi.

Johnny, en azından şu an için—ya da en azından düne kadar—hedeflerimi destekliyordu.

Ve bu bana Giselle'i düşündürdü. Koreografiyi veya müziği değil. Konuyu da değil, anlamını. Sanatsal düzeyin ötesinde onu anlamaya hiç yaklaşmadığımı sanıyordum, ama şimdi anladığımı düşünüyorum.

Bay Area Ballet'te yoğun bir bale kondisyon dersinden sonra, ne yazık ki, uyluk, arka bacak ve karın kaslarımın tanıdık ağrısı, beni tüketen bu alışılmadık ağrıyı ortadan kaldırmadı.

Kennedy Sloane'ın tüm süre boyunca beni görmezden geldiğini bildirmekten mutluluk duyuyorum. Göz teması kurmadı bile! Stüdyoya girdiğimde ve on dansçı etrafımı sarıp yeni erkek arkadaşım ve yaz tatilim

hakkında sorular sorduğunda oldukça rahatsız olmuş görünüyordu. Bu tür şeylerle övünmeyi seven biri olmadığım için üzgünüm. Yani, on dakika boyunca gerçekten keyif aldım, ama bunun üzerinde durmuyorum ya da benzeri bir şey yapmıyorum.

Daireme döndüğümde, duş aldıktan sonra Johnny'yi aramayı planlıyordum, ama ondan gelen bir sürü mesaj görünce telefonu neredeyse düşürüyordum.

JOHNNY

Merhaba. Dün gecedan beri Palo Alto'daki evimdeyim ama şu an pek iyi durumda değilim. Hasta değilim. Sadece kafamı dinlendirmek ve size biraz alan tanımak istiyorum. İstedığınız gibi.

Kafamdaki balgamı temizlemeye gerek yok çünkü emmek istemiyorum.

Hasta. Hasta değil.

Gözlük takmıyor.

Umarım iyisinizdir.

Durun bir dakika. Bu doğru mu?

Çok fazla emoji seçeneği var.

Henüz çok mu erken?

Pekala, sanırım ideal değil ve "berbat" kelimesi sarhoşluk anlamına geliyor, ama hediye emojisine burun kıvrımayacağım.

BEN

JOHNNY

BEN

Bunun bir ilerleme mi yoksa John Brandt'ın aklının mı yerinde olmadığını anlayamıyorum, ama bir tür değişim var ve bu iyi bir şey.

Duştan çıktığımda, kardeşimin cevapsız arama bildirimini ve sadece "En kısa zamanda beni ara" yazan bir mesajını görüyorum.

Normalde şöyle cevap yazardım: Tamam. Nasılsın, en kısa sürede?

Ama şimdi biraz daha yetişkin gibi hissediyorum, bu yüzden onu hemen geri arıyorum.

"Hey," diyor kardeşim cevap verirken.

"Naber, ASAP?" Tamam, kardeşim söz konusu olduğunda her zaman bir çocuk gibi kalacağım.

"Nişanlandım."

"Ne?! Katie'ye mi?!"

"Evet, dahi. Eskiden kız arkadaşım olarak tanıdığım kadınla nişanlandım."

"Tebrikler. Sizin için çok mutluyum. Onunla akraba olmayı dört gözle bekliyorum," diyorum.

"Evet. Geçen gece onu tamamen itmediğin için teşekkürler."

"Rica ederim. Annem ve babam çok sevinmişlerdir."

"Bunlar..."

"Sorun nedir?"

"Johnny'ye durumu anlattım ve ondan sağdıcım olmasını rica ettim," diye anlatıyor bana.

"Ve?"

"Şu an çok kötü durumda."

"DSÖ?"

"Johnny."

"O asla dağınık biri değildir."

"Bunu gizlemeye çalıştı ama bence gerçekten hasta," diyor Nathan. "Onu daha önce hiç böyle duymamıştım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Grip olmuş olabileceğini söyledi ama bence senin hakkında yanılıyor. Bana sunum dosyasından ve sahte ilişki olayından bahsetti. Ve senin de kafanı toplamak için bir süre ayrı kalmak istediğinden bahsetti."

Bunu Nathan'a söylediğine inanamıyorum.

"Bunun normal olduğunu ya da mantıklı olduğunu söylemiyorum; sadece Johnny için nasıl mantıklı olabileceğini anlıyorum. İki nokta arasındaki en kısa mesafe ve benzeri şeyler. Bu, ulaşmaya çalıştığı noktanın

onun için daha az önemli olduğu anlamına gelmiyor. Aslında, bunun onun için her şeyden daha önemli olduğunu görebiliyorum.”

İçimden bir ah çektim.

"İnatçı olma."

"Olaylara onun bakış açısından değil de benim bakış açımdan bakmaya çalışacağınız bir senaryo yok, değil mi?"

"Bakış açınızı anlıyorum. Bakış açınızı tartışmamıza gerek yok," diyor. "Size kendi bakış açımı aktarmaya çalışıyorum. En iyi arkadaşım hakkında. Beni dinliyor musunuz?"

Yine, oldukça dramatik bir şekilde iç çektim. "Evet."

"Johnny, tanıdığım tek gerçek romantik. İnsanların beklediği o aşırı romantik anlamda değil, dünyaya bakış açısıyla. İçinde her zaman bir fikir ve duygu evreni vardı. Sadece bunları ifade etmeye çalıştığında biraz abarttığını düşünüyorum..."

Buna kıkırdayarak gülmeye çalışıyorum ama bunun yerine burnumdan ince, zarif bir sümük akıntısı fişkırıyor. Johnny'nin ev temizlikçisinin iki gün önce bizim için tekrar temizlediği tertemiz mutfak tezgahından bir mendil alıyorum. Ve John'un onu göndermeyi ilk teklif ettiğinde hakarete uğramış ve savunmacı bir tavır takınmış olmam beni tekrar ağlatıyor.

"Sence bana beni önemsedğini sözlerle hiç söyledi mi?" diye devam ediyor kardeşim. "Onunla binlerce konuşma yaptım ve sanki odada olduğumun farkında bile değilmiş gibiydi. Ama her şeyi duyuyor. Gerektiğinde cevap veriyor. Ona ihtiyacım olursa, ondan bir şey istersem, orada oluyor. Aslında her zaman orada oldu – yardım istesem de istemesem de. Austin'deki o yeni kurulan şirkette işe girdiğimde? Bana taşınma masraflarını veya ilk ve son ayın kirasını karşılayacak kadar para teklif etmediler. Johnny ona söylediğim anda parayı hemen havale etti. Ben asla istemezdim. Annemle babama ev almayı teklif ettiğini biliyor muydun? Tabii ki izin vermediler ama..."

"Hiç haberim yoktu. Bu gerçekten çok tatlı, ama anladığım kadarıyla bunu sana, anneme ve babama hiç tereddüt etmeden teklif etmiş," diyorum. "Oysa konu bana gelince, planlar kurmak, verileri analiz etmek ve bana karşı hislerinin mantıksız olmadığını kendine kanıtlamak zorunda kalıyor."

"Ben de aynısını söylüyorum. Para onun için sadece bir amaca ulaşma aracı."

"Buna benzer bir şeyi bir keresinde söylemişti."

“Eğer tek ihtiyacınızın para olduğunu düşünseydi, size vermekte hiç tereddüt etmezdi. Para onun edindiği bir şey. Bilgi ve fikirler onun gerçek para birimi. Ve sanki... insanları anlamak için verileri analiz etmek zorunda, çünkü hiçbir zaman sadece hissetmek için yeterince güvende hissetmedi. Sadece kendisi olmanın yeterli olduğunu düşünerek büyümedi.”

Burnumu silebilmek ve küçük Johnny için ağlayabilmek adına telefonu hoparlöre aldım.

"İki işkolik ebeveynin çocuğu olmanın en mükemmel örneği. Yani, annesi ona sandviç yapmayı öğretmek zorunda kaldı."

"Ne?!" Kleenex kutusuyla birlikte kanepeye yığıldım. "Hadi ama."

"Şey. Ona sebzeli, düzgün bir sandviç yapmayı öğretmek zorunda kaldı. Babası ona bisiklet sürmeyi öğretti. Ben de ona seks hakkında bilgi verdim..."

Buna gerçekten kahkaha attım.

"Yani, ona temel şeylerden bahsettim," diye devam ediyor Nathan. "Biliyorum ki o bu konuda kendi araştırmasını ve gelişimini epey yaptı. Sanırım kızları senin yanında bulunarak öğrendi."

Gözlerimden yaşlar sel gibi akarken bile, bu sözlere alaycı bir şekilde karşılık veriyorum. "Biz çok farklıyız. Birbirimizi anlamıyoruz."

"Evet, haklısınız. Sadece ikiniz de birbirinizi yanlış şekilde anlamaya çalışıyorsunuz."

"Belki sen John'la evlenmelisin, ben de Katie'yle evlenirim."

"Kadınımdan uzak dur," diyor. "Biliyorum, her zaman seni korudum—sen benim küçük kız kardeşimsin ve incinmeni istemiyorum. Ama bence şu anda kendini fazla koruyorsun. Ondan seni kontrol etmesini istedim ve tüm bunlar böyle başladı. Şimdi de senden onu kontrol etmeni istiyorum. Bir arkadaş olarak. Çok... savunmasız görünüyordu."

Başka bir kelime duymaya ihtiyacım yok. Telefonu kapatıyoruz, ama giyinip Uber çağırmaya fırsat bulamadan ön kapıda bir teslimat sesi duyuluyor. Benim için. Sapları bir köpek yavrusu tarafından kemirilmiş deri bir evrak çantası. Johnny'nin evrak çantası.

İçeride yepyeni bir dizüstü bilgisayar var. Cleveland'da baktığım bilgisayar değil. Onu çıkarıp sehpanın üzerine koyuyorum. Üzerinde John'un el yazısıyla yazılmış bir not var:

BENİ AÇ. AMA SADECE OLIVIA İSEN.

Tam açmak üzereyken telefonum çaldı. Arayan numara Iris'ti. "Merhaba?"

"Olivia?"

"Merhaba. Çantayı ve dizüstü bilgisayarını az önce aldım."

"Hangi evrak çantası ve dizüstü bilgisayar?" diye soruyor.

"Ah. Bunu size teslim ettirmediniz mi?"

Hayır. Çiçek aranjmanını az önce mi bana teslim ettirdiniz?

"Hayır," diyorum. "Birisi size çiçek mi gönderdi?"

"Hiçbir kart yok. Kocam dışında kimse sarı şakayıkların en sevdiğim çiçekler olduğunu bilmiyor ve o da çiçeklerin kendisinden olmadığını iddia ediyor."

"Eğer John bunu bir kez söylediğini duyduysa, o zaman biliyordur. Hatırlıyor ve biliyor."

"Onun için çok endişeleniyorum," diyor.

"Neden?"

"Bu sabah Brainy Biz'deki danışmanlık görevinden istifa etti."

"Öyle mi?"

"Çok hasta gibi görünüyordu. Daha önce hiç böyle bir ses duymamıştım. Herkesi eve gönderdiğini ve benim de evine gitmemi yasakladığını söyledi."

"Yoldayım Iris," dedim ona. "Evine gidiyorum."

"Pekala. İyi olduğunu bana haber ver. Eğer hatırlarsan."

Dizüstü bilgisayarını açıp uyandırıyorum. Duvar kağıdı, John'un o restoranda çift randevumuzda çektiği ilk fotoğrafımız. Instagram'da paylaştığı fotoğraf. Açık bir belge var. Şöyle yazıyor: Lütfen klasörü açın ve videoları izleyin. Teşekkürler. —John.

Masaüstünde yalnızca bir klasör var ve bu klasör MP4 dosyalarıyla dolu. "Zaman" yazılı olana tıklıyorum.

Video başlıyor. Ortam iyi aydınlatılmamış. Kamera titriyor ve sonra Johnny'nin sakalsız yüzü kadrajı dolduruyor. En azından, Johnny'nin yüzü olduğunu düşünüyorum. Sanki John Brandt'ın ve Geleceğe Dönüş'teki tuhaf yaşlı adamın fotoğraflarını bir araya getirip, yapay zekanın onları birleştirmesini ve özellikle de Johnny'nin hala çekici görünmesini sağlamasını istemişsiniz gibi. Dağınık saçlı. Yorgun görünüyor. Üzgün görünüyor. Sürekli burnunu çekiyor ve öksürüyor. Ama yine de inanılmaz derecede yakışıklı görünüyor.

“Ahhh,” diye inliyor. “Ahhh-livia. Sensiz uyuyamıyorum. Seni hatırlattığı için, seni özlediğim için Hot Tub Time Machine 2'yi tekrar izledim. Ve ben de hata yaptım. Ama onlar kadar büyük bir hata yapmadım, çünkü John Cusack nerede lan?!” Kameranın önünde elini sallıyor. “Özür dilerim. Bağırduğım için özür dilerim.”

İşte bu kadar. Video burada sona eriyor.

"Lütfen" yazılı dosyaya tıklıyorum.

Johnny, yatağının yanındaki masa lambasıyla aydınlanıyor ama yastısına sarılmış, acı çekiyormuş gibi kıvrılmış yatıyor. Arka planda Bonnie Raitt'in "I Can't Make You Love Me" şarkısını söylediğini duyabiliyorum. "Neden?" diye hıçkırıyor. "Neden bu kadar üzücü yaptılar?!" Burnunu elinin tersiyle siliyor. "Bu duyduğum en üzücü şarkı!" İçten bir feryat koparıyor. "Hayır! Lütfen beni bırakma. Ahhh. Ah. Olivia. Çok yorgunum. Uyuyamıyorum. Hasta değilim! Sensiz uyuyamıyorum."

"You" yazılı videoyu açıyorum.

Johnny yüzüstü yatıyor gibi görünüyor. Yüzü bir bilgisayar ekranıyla aydınlanıyor. Arka planda kendi sesimi duyabiliyorum. "Çok güzelsin." Aman Tanrım. YouTube videolarımı izliyor. "Gerçek hayatta da güzelsin ama bu videolarda çok daha güzelsin bebeğim. Videoları açık bırakıp uyumaya çalıştım ama vücudun burada değil." Surat asıyor. "Vücuduna burada ihtiyacım var." Öksürmeye başlıyor. "Sadece susadım." Ve video burada bitiyor.

"Ayakkabı" olarak etiketlenmiş başka bir MP4 dosyası daha var.

Yatakta tekrar doğruldu, birkaç yastığa yaslandı. “Hey. Uyuyabilmek için Theraflu aldım ama işe yaramıyor. Kırmızı Ayakkabılar'ı izliyorum. Seni izlediğimi ve... seni... seni... onu izlerken izlediğimi hatırlıyorum... sen daha gençken.” Öksürmek için durakladı. “Dans adımlarını yapardın ve çok tatlıydın. Ama...” Hapşırma krizine girdi ve kaydı durdurdu. Tekrar başladı. Televizyon ekranına bakıyor ve telefonu kucağında, yüzü yukarı bakacak şekilde tutuyor. “Kahretsin. Bu Lermontov denen herif tam bir pislik. Ona mükemmelleştirmeye çalıştığı bir algoritma gibi davranıyor. Umursadığı bir insan gibi değil. Ben de öyle miyim? Ben de öyle mi davranıyorum?”

Bir başka hızlı sahne değişikliğiyle: “Peki ya bu Julian denen adam? Julian mı?! Ciddi misin? Bestecinin adı Julian mı? İğrenç. Lermontov, Vicky'nin sanatını kontrol etmeye çalışıyor. Julian, Vicky'nin hayatını kontrol etmeye çalışıyor. Ama kimse Vicky'nin ne istediğini sormuyor!”

Ani bir sahne değişimi. Ve adam hıçkırarak ağlıyor. Sanırım Vicky az önce öldü. "O dans yarışmalarını izlemene hiç izin vermediğimiz için özür dileriz! Olivia! Özür dileriz! Ahhhh, beni affetmeni istiyorum! Oliviaaaahhhh!"

Vay canına. Gerçekten de perişan halde.

Neden bu videoları bana mesajla göndermediğinden emin değilim. Ama sanırım bu, videoları gece gökyüzüne yansıtmak gibi bir şeye kıyasla daha az abartılı bir davranış. Evrak çantasıyla teslimat da hoş bir detaydı.

Ona bir an önce ulaşamıyorum.

Gerçekten.

Uber çağırdım ve en yakın Uber durağı... yirmi dakika uzaklıkta mı? Burada daha önce hiç bu kadar uzun süre araba beklemek zorunda kalmamıştım. şu anda ehliyet ve araba sahibi olmanın ne kadar faydalı olacağını anlıyorum.

Callie'ye nereye gittiğimi bildirmek için mesaj attım. John'a da geleceğimi bildirmek için mesaj attım. Ondan cevap alamadım. Annemin özel çorbası için malzemeleri alırken şoförden Whole Foods'ta beni beklemesini istedim.

John'un evine vardığımda, Gracia veya diğer çalışanlarından herhangi biri orada olabilir diye kapı zilini çaldım. Johnny'nin bizim evimize geldiğinde her zaman yaptığı gibi üç kez kapıyı çaldım. Cevap yok.

Onun ev anahtarının hâlâ bende olmasına çok sevindim. Sonra kapı koluna basmadan önce duraksıyorum, çünkü beynimdeki mantık sesi şöyle diyor: Dur kızım, bekle! Ya bu seni evine çekmek için bir tür oyunsa? Ya o kapının ardında seni büyük bir sürpriz bekliyorsa? Derin bir nefes al, kendine gel ve içeri girdiğinde çekici ve sevimli görünmeye dikkat et.

Tamam, teşekkürler beynim, öyle yapacağım.

Derin bir nefes alıp kapıyı açıyorum.

Beni büyük bir sürpriz jestle karşılamadılar.

Karşıma oldukça karmaşık sesler çıkaran bir dizi bip sesi çıkıyor.

Güvenlik sistemi.

Alışveriş çantamı yere bırakıp güvenlik tuş takımına gidiyorum. Sanırım şimdi John'un doğum tarihimi gerçekten hatırlayıp hatırlamadığını öğreneceğiz. Altı haneli bir kod giriyorum, ardından da "Kapat" düğmesine basıyorum.

Sistem kapanıyor.

Doğum tarihimi doğru bildi.

"John?"

Salonda ve antrede birkaç masa lambası yanıyor, mutfak ışıkları ise kısık ayarda. Ev ürkütücü derecede sessiz.

Yatak odasının kapısı kapalı. Açmadan önce sessizce kapıyı çalıyorum.
"John?"

Oda karanlık. Sadece televizyonun ışığıyla aydınlanıyor oda. Ekranda bir görüntü donmuş halde duruyor. Sakallı Ryan Gosling yağmur altında.

Yataktan bir homurtu duyuyorum.

O hayatta.

Yatağın kenarına gidip yere diz çöktüm. Yüzüstü uyuyordu. Bebek gibi, çok derin uyuyordu. Elimle alnına dokundum ve soğuk tenimin sıcak tenine değmesinin şokuyla uyandı.

"Johnny, ateşin çok yüksek."

"Buradasın." Elimini güçsüzce tutuyor.

"Buradayım. Sen hastasın."

"Bu grip değil. Bu sensin."

"Bu gerçekten kaba bir davranış."

"Senin yokluğunda oluyor."

"Beni yanında tutamayacağını kim söylüyor?" diye soruyorum.

"Beni uyutmak için daha fazla Theraflu aldım."

"Susuz kalmış gibi görünüyorsunuz. Su içtiniz mi?"

"Henüz bitmedi..." diye mırıldanıyor. Sanırım The Notebook filminden bir alıntı yapıyor.

Sıcak alnına bir öpücük konduruyorum. "Henüz bitmedi." Yanına yatağa oturuyorum, elini kucağımda tutuyorum. Yüzü yastığa gömülü. "Sadece bir şey söylemek istiyorum, sonra da çorba yapacağım."

"Tamam aşkım."

Kelimeleri kafamda doğru bir şekilde ifade edebilmek için kurgulamaya çalışıyorum.

Bir süre durakladıktan sonra, "Söyledin mi henüz?" diye mırıldandı.

Hayır. Bir şey söylediğimi duydun mu?

"Bilmiyorum."

"Pekala, belki de bunu size söylemek için en uygun zaman değil ama söylemem gerekiyor. Sanırım Giselle'in hikayesinin gerçekte neyle ilgili olduğunu artık biliyorum..."

"Hım."

“Gerçekten aşık olabilmek için içimizden bir parçanın ölmesi gerekiyor. Aşık olduğumuz kişi bizi koruyor ve ölü ya da kırık parçalarımızdan bizi geri getiriyor, aynı varoluş düzleminde birlikte olamasak bile. Farklı olsak bile. İşte bu aşkı gerçek kılıyor. Ama beni anlamana ihtiyacım yok. Sadece seninle olmak istiyorum. Seni seviyorum. Senin için buradayım. Sana çorba yapacağım. Kalkma.”

Elimi sıkıyor ve bir şeyler mırıldanıyor. Sadece "kuğu" ve "zaman" kelimelerini anlıyorum. Sayıklıyor. Uyuyor.

Uyandığımda John'un yatağındaydım ve onun yanımda oturup beni izlediğini fark ettim.

“Güzel hayalperest,” diye şarkı söylüyor, “uyan bana.”

Pencereden içeriye güneş ışığı giriyor. Gözleri berrak. Yüzüne dokunmak için elimi uzatıyorum. Artık ateşi yok.

"Vay canına, bu çorba gerçekten işe yarıyor."

Dün gece onu yatakta oturttum ve kaşıkla Steph'in Hasta Kaka Çorbası'ndan yedirdim, sonra da hemen tekrar uykuya daldı.

"Sanırım vücudumdan bir şey çıkıyordu. Sanırım bu korkuydu."

"Ya da hastaydınız."

"Alaycı olmayın."

"Tamam aşkım."

John elimi tutuyor. "Seni seviyorum."

Vay canına, bu çorba gerçekten de çok işe yarıyor.

Kolumu okşuyor. “Hayatımın büyük bir bölümünde sana aşık oldum, ama bunu iki yıl önce Pittsburgh'da seni dans ederken görene kadar bilmiyordum. Son dakika kararıyla Kuğu Gölü'ne gittim. Kimseye söylemedim. Cleveland'da ailemle bir toplantım vardı ve o gece Palo Alto'ya dönmem gerekiyordu, ama Pittsburgh'a uğramaya karar verdim çünkü sadece... seni görmek istedim,” diyor. “Ama senin beni görmek isteyip istemeyeceğini bilmiyordum, bu yüzden... İşte o zaman seninle evlenmek istediğimi anladım. İşte o zaman balenin ne kadar güzel ve önemli olduğunu ve senin için bunu yapmanın ne kadar önemli olduğunu anladım. Bir aydınlanmaydı. Sahne arkasında sana merhaba demeye

gidecektim ama Julian oradaydı. Henüz doğru zaman olmadığını düşündüm.”

Şaşkınlıkla nefesimi tuttum. "Aman Tanrım. Lavanta buketi."

Hatırladığıma şaşırmış bir şekilde gülümsüyor. "Evet."

Elbette hatırlıyorum. O lavanta buketini uzun süre düşündüm. Kuruyup tozlandıktan çok sonra bile sakladım. Bana o buketi bırakan gizemli adam hakkında hayaller kurdum. "Sen miydin? ...Elbette, sendin. O gece kulis kapısında olan Todd, bana yakışıklı bir gizli hayranım olduğunu söylemişti. Kim olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şaka yapmıyorum, adamın geri dönmesini ya da en azından kendini tanıtmasını umdum."

Omuz silkerek, "Ben o adamım. Geri döndüm." dedi.

Onu kendime doğru çekip güzel yüzünü öptüm. "Ben senin kızınım. İşte buradayım."

"Sizinle daha fazla vakit geçirebilmek için Brainy Biz'deki danışmanlık görevimden ayrılıyorum. Ve yılın geri kalanında yeni yatırım alanları aramak yerine Merrick ile gıda teknolojisi işine odaklanacağım. Ayda belki bir kez Avrupa'ya gitmem gerekecek, ama yılın geri kalanında burada, sizinle olacağım."

Doğrulup gözümünden bir damla yaş sildim. "Bu çok güzel bir jest, John."

"Mantıklı olan bu." Cebinden küçük bir kutu çıkarıp bana uzattı. Çok rahat bir tavır. "Buna sonsuzluk yüzüğü deniyor."

Kutuyu açtım ve gerçekten de hayatımda gördüğüm en güzel yüzük olduğunu anladım.

"Sana nişan yüzüğü almak istiyorum, hem de çok. Ve bunu popo sebeplerinden dolayı yapmıyorum. Gerçi bunun muhtemelen bir şaka olduğunun farkındayım," diyor. "Sadece seninle evlenmek istiyorum. Seninle evlenmek, seninle evli kalmak ve seninle evli kalmak istiyorum. Ama seni bekleyeceğim. Hazır olmanı bekleyeceğim. İstedğin hayatı seçmeni bekleyeceğim. Ve benim senin için yeterince iyi olduğumu düşünene kadar bekleyeceğim."

"Johnny." Gömleğinden tutup onu kendime çekerek bir öpücük daha verdim. "Her zaman herkes için yeterince iyi oldun. Belki de biz ölümlülerin anlayamayacağı kadar iyiydin. Baş belasıydın, ama iyi anlamda. Ve bunu nişan yüzüğü anlamında söylemiyorum."

"Sen benim kızımsın," diyor ve sonsuzluk yüzüğünü parmağıma takıyor.

"Aradığımız kişi sensin."

SON SÖZ: JOHN

ON YIL SONRA

Bir şeyi bu kadar çok sevebileceğimi bilmiyordum. Yani, gözlüklü bir çocuğu kim sevmez ki? Aslında gözlüğe ihtiyacı yok ama O, fotoğraf çektirirken ona bu küçük plastik çerçeveleri takmayı seviyor. Bazen ikimize de papyon takıp hesap makinesi tutturuyor. Zeki bir sanatçı olmasına rağmen, ineklerin nasıl görüldüğüne dair çok sınırlı bir fikri var.

Jack Webster Brandt—namı diğer Bebek Zeki Çocuk—on beş aylık. Yumuşak siyah saçları ve ela gözleri var. Annesinin zarafetini ve babasının karımı çıldırtma yeteneğini almış.

O sabah yatağımda uyandığımdan ve sonunda Olivia'ya onu sevdiğimi söylediğimden beri çok şey oldu. Çok şey, çok küçük şeyler, çok büyük jestler ve çok fazla an.

O yaz Santa Barbara'daki düğüne birlikte gittik. Teknoloji meraklısı meslektaşımın heybetli bir sarışınla evlendiğini ve tüm o garip arkadaşlarının, ailesinin ve iş arkadaşlarının gelinin arkadaşları, iş arkadaşları ve ailesiyle flört etmeye çalıştığını gördükten sonra, Olivia ile birlikte Brainy Hearts fikrini ortaya attık. Brainy Biz'in çöpçatanlık kolu anında başarıya ulaştı ve Olivia elbette gayri resmi danışman oldu. Bu yüzden, yeni bir girişime yatırım yapmadan uzun süre durmadım, ancak Olivia da işin içindeydi ve pazara ilk girenin ben olmam onun için önemliydi.

Bay Area Ballet'e büyük bir bağış yaptım ve Olivia o sezon öne çıkan dansçılardan biriydi. Sadece yeteneğine bakarak bunu hak ettiğinden hiç şüphe yoktu. Bağış yapmasaydım bile o yıl bu fırsatı yakalayabilirdi belki

de—ama bağış yapmaktan asla vazgeçmezdim. Her zaman sevdiği şeyi yapmasına yardım edecektim.

Ona resmi olarak, Noel'de evlenme teklifi ettim. Ailesinin evinde kalıyorduk. Büyük jestler yoktu. Eski yatak odasında diz çöktüm, sanki sunum dosyasını görmüş gibi hafızasını yeniden programlamaya çalışıyordum. Sanırım işe yaradı.

Ertesi yaz, o ara verdiği sırada, Cotswolds'daki küçük düğünümüzde "Beautiful Dreamer" şarkısı eşliğinde dans ettik. Merrick'in bahçesindeydi. Torunu Ginny resepsiyon sırasında bir bale gösterisi yaptı ve gerçekten çok iyiydi.

Olivia, Londra'dan New York'a uçakta birbirimize yazdığımız o el yazısı konuşmayı, birinci yıl dönümümüz için güzel bir çerçeve içinde bana hediye etti.

Pasifik Kuzeybatı Balesi'nde iki yıl geçirdi çünkü ona daha yüksek bir rütbe ve daha fazla para teklif etmişlerdi. Seattle'da bir ev aldım, zamanımın çoğunu orada geçirdim ve ayda bir kez seyahat ettim. Kariyerini, Bay Area Balesi'nin onu baş dansçı olarak geri çağırmasıyla tamamladı. Giselle'de başrolü dans eder etmez emekli oldu. Ama performansını izleyen hiç kimse bunu asla unutmayacak. O zamana kadar, o rolü ve hikayeyi varlığının her hücresiyle anlamıştı.

İki yıl önce emekli oldu ve hemen Jack'e hamile kaldı. Dokuz yıl önce ehliyetini almasını sağladığım için onu bir minibüsle gezdirebiliyor.

Jack ikimizi de çok meşgul ediyor, ama ben Olivia'ya emekli dansçıları eğiten, onlara iş ve yeni kariyerler bulan bir şirket kurma konusunda danışmanlık yapıyorum. O on yedi yaşındayken profesyonel dansı bıraktıktan sonra bir kariyeri olacağını biliyordu ve haklı çıktı.

Bahçemizde piknik yapıyoruz ve fotoğraf çekiyoruz. Evin içindeki hoparlörlerden Çaykovski'nin Kuğu Gölü müziği yankılanıyor ve Pittsburgh Balesi'ni izlerken bu kadınla evleneceğimi ne kadar net bir şekilde bildiğimi hatırlayınca tüm vücudum ürperiyor.

Müzik beni o anların hepsine bağlıyor, ama Olivia beni hem kendimle hem de dünyayla bütünleştiriyor.

O, hareket halindeki bir şiir, ben ise bir bedene, bir kalbe, bir eşe, bir bebeğe ve çok fazla sevgiye sahip bir beynim. Hiçbir kelime, sayı veya sembol, bu kadar çok şey hissetmeyi veya bu kadar mutlu olmayı nasıl başarabildiğimi anlamama yardımcı olamaz. Ve bunlara ihtiyacım da yok.

Hayatta nelerin mümkün olduğunu bana hatırlatmak için sadece bu insanlara ihtiyacım var.

KAYLEY LORING'İN DİĞER YAZILARI

En Yeni Yayın...

Direnç Antrenmanı (bağımsız bir program)

Işıklarla Yazılan İsim Serisi

Uyuyan

Büyüleyici

Baş belası

Merrymaker (bağımsız Noel kısa romanı, şimdi yayında)

Işıklarla Adlandırılmış İsim Koleksiyonu: Dört Tek Ebeveynli Romantik Komedi (ekstra kısa roman içerir)

Uyuyan: Palisades Sürümü

Brodie Kardeşler Serisi

(A Name in Lights Yan Dizisi)

Komik İşler

Bağlanma Teorisi

İyi Titreşimler

Brodie Kardeşler Koleksiyonu

Beacon Harbor Serisi

(Connor Crais ile birlikte)

Milyarder Geri Döndü

Rockstar Geri Dönüyor

Boston Tomcats Serisi

(Connor Crais ile birlikte)

Decker: Oyunun Kurallarını Değiştirmek

Dash: Oyunu Yönetmek

Dük: Oyunu Taklit Etmek

Boston Tomcats Koleksiyonu

Tatil Serisi

Çok Otoriter Bir Noel

Çok Dostane Bir Sevgililer Günü

Tam Bir Vegas Tarzı Aziz Patrick Günü (Connor Crais ile)

Çok Huysuz Bir Babalar Günü
Hiçbir Bağlayıcılığın Olmadığı Bir Cadılar Bayramı (Connor Crais ile)

Karlı Bir Yılbaşı

Çok Özel Tatil Serisi Kutu Seti: 1-3. Kitaplar
Çok Özel Tatil Serisi Kutu Seti 2: 4-6. Kitaplar ve 3 Yeni Hikaye

Çok Özel Tatil Serisi Özel Baskı Ciltsiz Kitaplar

Çok Otoriter Bir Noel
Çok Dostane Bir Sevgililer Günü
Tam Bir Vegas Tarzı Aziz Patrick Günü (Connor Crais ile)
Çok Huysuz Bir Babalar Günü
Hiçbir Bağlayıcılığın Olmadığı Bir Cadılar Bayramı (Connor Crais ile)
Karlı Bir Yılbaşı

Brooklyn Kitap Erkek Arkadaşları

Benimle Yeniden Bir Araya Gel
Yatağa geri dön
Bu gece sen benimsin
Artıları
Brooklyn Kitap Erkek Arkadaşları Koleksiyonu

Bağımsız Kitaplar

Ayrıca bir köpek de var.
Aşk İlgi Alanı
Daha Fazlası İçin Geri Dön
Merhaba Sevgilim

*Kayley'nin tüm kitapları hakkında en güncel bilgiler, dijital indirmeler ve ürünler için
kayleyloring.com adresini ziyaret etmeyi unutmayın.*

Muhteşem sesli kitaplarım hakkında daha fazla bilgi edinmek için buraya tıklayın.

*Muhteşem sesli kitaplarımdan bazılarını doğrudan mağazamdan (çok uygun fiyatlarla!) indirmek
için buraya tıklayın.*

KAYLEY HAKKINDA

Amazon'un En İyi 25 yazarı ve USA Today'in çok satan yazarı Kayley Loring, çocukluk hayalini gerçekleştirmek için Pasifik Kuzeybatı'ya taşınmadan önce (farklı bir isimle) Los Angeles'ta uzun yıllar senaristlik yaptı. Hayali, orman hayvanlarıyla konuşan ve şarkı söyleyen bir Disney kahramanı olmaktı. Hayvanları hayatta tutmaya çalışmadığı zamanlarda, elbette, ateşli romantik komedi romanları yazıyor. Daha temiz hava soluyor, daha müstehcen kelimeler yazıyor ve Güney Kaliforniya'da mini eteklerle dolaşp kuaföre gitmek yerine, gözleri kuruyana kadar bilgisayar ekranına bakıyor. Yine de orman hayvanlarının evini temizlemesini bekliyor.

Mizah, tutku ve duygu dolu anlar istediğinizde Kayley'nin kitaplarını okuyun veya dinleyin. Birinci sınıf diyalogların, güçlü kadın kahramanların, gerçek hayatta tanımak isteyeceğiniz sevimli karakterlerin tadını çıkaracak ve mükemmel olmayan ama kusursuz kitap erkek arkadaşlarına hayran kalacaksınız. Kayley Loring'in tüm kitapları, tutkulu ve açık kapı romantizmi türündedir. Bir üst seviye sesli kitaplarına da mutlaka göz atın!

Web sitesi

(Hem görsel olarak çok hoş, hem de benim ve kitaplarım hakkında daha fazla bilgi edinebilirsiniz!)

Kayley Mağazasına göz atın!

Bir sürü ürün, özel kitap kapağı seçenekleri ve uygun fiyatlı sesli kitaplar var!

Kayleyville'de bana katılın

(Bu benim Facebook okuyucu grubum! Çok komik kadınlarla dolu ve beni her gün burada bulabilirsiniz!)

Beni Instagram'da takip edin

(Ayrıca düzenli olarak burada grafikler ve videolar paylaşıyorum ve kötü saç günlerim hakkında sizi bilgilendiriyorum!)

Bülten

(Bu bölümde karakterlerim bazen planlanmamış, özel görünümsergileyebiliyor!)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM